

Del 2 av **SAMMENDRAG FRA MARTINUS HOVEDVERK LIVETS BOG**

534. Alt som sanses og oppleves går via perspektivprinsippet som nettopp skaper opplevelse av størrelse - eller kontrastforhold - som samtidig er gjenspeilinger av "Det Guddommelige Noe" som opplever det hele. Dette "noe" opplever ikke seg selv direkte, men som en "kopi" av seg selv - eller virkeligheten - ettersom det må gjennom en opplevelsessevne for å kunne oppleves. Det finnes da:

- 1 den absolutte virkelighet(X1)
- 2 - "synet" av denne virkelighet(X3) som igjen går gjennom:
- 3 skape og sanseevnen(noe som er) - X2.

535. X1 kan aldri bli X3 - selv om de er sammenknyttet via X2.

536. Den absolutte virkelighet er evig (X1).

Den opplevde virkelighet (X3) er timelig.

Sanseevnen er "noe" som "Jeg'et" kan bruke til å skape kontrast til sin evige eksistens.

537. Det uendelige eller ubegrensede er tilstede i enhver ting, ganske uavhengig av dens tilsynelatende størrelse. dvs. det eksisterer ingen absolutt størrelse. Ja - "størrelse" er egentlig en "tilsløring" av uendeligheten eller X1. Alt som vi kan sanse er således illusjoner, ettersom alt rommer evigheten eller uendeligheten.

538. Verken X1, X2 eller X3 kan eksistere som adskilte fra de andre, men er en evig sammenkoplet enhet.

539. "Det Treenige Noe" er en altdekkende benevnelse for livets høyeste analyse av det levende vesen.

540. Men da også det sanselige er uendelig eller evig, er også dette identisk med analysen av X1 - selv om de dog i det "ytre" er illusjoner. De er altså kun bevegelser. En "fast" analyse av bevegelser er umulig, da disse jo stadig forandrer seg. Derfor må en analyse av X3 kun bli "noe som er".

Både X1 og X3 har da samme analyse. Og også X2 - skaperevnen har denne analyse at den kun utgjør "noe som er". Verdensaltets grunnanalyse utgjør "noe som er" eller eksisterer.

541. Et syn av en ting og tingen selv er to ting. Et hus kan godt eksistere uten at det blir sett, men synet av huset kan ikke forekomme dersom huset ikke finnes.

542. At horisonten i det fjerne synes blåhvit er en illusjon - dvs. en uvirkelighet -

selv om den oppleves slik. Men at horisonten er blåhvit er ingen sann analyse. Men vi opplever alt gjennom "fargede briller" som skaper illusjoner. En vei synes å forsvinne i et punkt når vi står og ser mot horisonten, men vi vet at også dette er illusorisk.

543. Det "noe som er" (X1) er den klare og ufargede virkelighet bak alle de bevegelses-illusjoner som sees gjennom de "fargede briller". ALT annet enn selve dette "noe" (X1) er kun "et syn" av dette "noe".

544. Verdensaltets treenighet er en betingelse for at "et noe" kan framtre som et levende vesen.

545. Urbegjæret (i "grenseområdet mellom X1-"Jeg'et" - og skape- og opplevelses-evnens område) kan sies å være den første svake begynnelse til "skapelsen av "Jeg'ets" syn av seg selv". Altså den første "ytre" skapelse. Men denne skapelse avslører igjen en skaperevne.

546. dette stykke er en repetisjon av de siste stykker

547. Alle sanseopplevelser - teknikk, kunst, vitenskap, osv - er kun "skapte ting" - dvs de er kun dypest sett illusjoner. Også "mennesket" utgjør det samme (altså x3 delen av mennesket - det skapte). Det som vi opplever av medvesener er likesom skyene - midlertidige, og underkastet forvandling.

548. Klarer man å se bak illusjonene eller det skapte, har man hjelp til å fatte hvor lite de ytre former betyr. Ovenfor det absolutte eller evige preller enhver kritikk eller baktalelse av.

549. All sansning beror på perspektivprinsippet. Dette prinsipp er i virkeligheten selve løsningen på "livets gåte". Perspektivprinsippet består av "X2" og "X3".

550. Alle tings slutfasit blir "noe som er" eller "noe som eksisterer". Dette er analyserekkens slutfasit og -ende. "Jeg'et" er den absolutte årsaksløse årsak.

551. Guddommens analyser er uendelige når det dreier seg om detaljene i "det skapte"- X3. Men går vi opp til "Jeg'et" og X1, vil analysen i sitt slutfasit kun lyde "noe som er".

552. Dersom sluttanalysen ikke hadde vært så enkel, ville det vært en indikasjon på at vi enda ikke var kommet bak sanse- og skapeevnen - men var fanget i illusjonenes verden.

553. Alt som oppleves og sanses er "kosmisk kjemi" - men hvem er "kjemikeren"?
- Jo, her fant vi selve det levende "noe" eller "Jeg'et".
554. Og som "kosmisk kjemiker" skal vesenet altså lære å blande eller kombinere stoffene og materiene på en slik måte at han ikke blir en slave av stoffene. Han skal bli stoffets virkelige herre og behersker.
555. - er en repetisjon av de siste stykker.
556. Enda litt mer repetisjon: **urbegjæret** er et evig begjær etter liv og opplevelse. Det er bindeleddet mellom "Jeg'et" og det skapte. Det er en permanent konsekvens av de automatfunksjoner som er førende i vesenet. Urbegjæret eksisterer eller utløses som en funksjon av vesenets forutgående skjebne. Urbegjæret holdes i funksjon av alle de opplevelser som utgjør det daglige liv. Det er en direkte følge av vesenets forutgående tilværelse.
Urbegjæret avføder skjebne og denne skjebne avføder urbegjærets fortsettelse.
557. Å tro at Universet, Altet - kunne være til uten et X1 - et levende noe - er en ren illusjon eller overtro. Det måtte da eksistere som en "død" automatisk maskin. Men hvem skulle ha satt denne maskinen i gang?
558. Den Guddommelige Verdensordning kan påvises ved å fokusere på 12 kjensgjerninger eller grunnfasiter - som gir en avsløring av livets gåte på lettest overskuelig måte. (Disse 12 grunnfasiter blir regnet opp eller gjennomgått i de følgende stykker).
559. Enhver livsforsker må erkjenne at han/hun utgjør "et noe". Dette er grunnfasit nr.1.
560. Dette "noe" avslører igjen årsaker og virkninger. Dette er grunnfasit nr.2.
561. Disse årsaks- og virkningssammenhenger er igjen planmessige. De skaper logiske resultater. Se bare på det menneskelige legemet. Dette er grunnfasit nr.3.
562. Planmessighet og logikk avslører igjen tenkning eller bevissthet. Dette er grunnfasit nr.4.

563. Tenkning avslører videre en tenker eller ideskapers nærvær. Altså et levende vesen. Dette er grunnfasit nr.5.
564. Et levende vesen betinger et JEG, og alt annet blir da ”det”. Altså en atskillelse mellom seg selv og det øvrige i tilværelsen. ”Jeg” og ”det” er grunnfasit nr.6.
565. ”Jeg/et” eller skaperen er ”den første årsak” til den kombinasjon av foreteelser som framtrer som ”et levende vesen”. Dette er grunnfasit nr.7.
566. Det Treenige prinsipp - X1, X2, X3 - er livsmysteriets grunnfasit nr.8.
567. Verdensaltet har samme analyse som det enkelte levende vesen og derved blir også verdensaltet utgjørende et levende vesen. De framtrer derved i samme bilde. Dette er grunnfasit nr.9.
568. Det levende vesenets evighetsstruktur eller evige tilværelse er grunnfasit nr.10.
569. Det er uttrykk for kjærlighet at organismen har en begrenset funksjonstid. Dersom legemet kunne fungere i f.eks. 1000 år ville det være en forferdelig ulykke dersom man f.eks. ble blind eller funksjonshemmet på annen måte. Gjennom ”dødens” prinsipp kan det levende vesenet også forbedre sitt legeme, med nye talenter og evner.
Det levende vesenet er gjennom reinkarnasjonen eller gjenfødselen sin tilværelses absolutte opphav. ”Det som man sår, skal man også høste”. Dette er grunnfasit nr.11.
570. Tilværelsen er et 100 % rettferdig - den er kulminerende kjærlighet. Dersom livet og skjebnen var ”arvet”, ville det stikk motsatte være tilfellet. En livsoppfattelse eller religion som ikke kan tåle etterforskning eller granskning, kan ikke bære en verdenskultur.
571. Den bebudede eller forutsagte ”talsmannen den hellige ånd” er ikke en person - men selve livsmysteriets vitenskap. Alt som ellers sies i Livets Bog, kan kun eksistere som en utdypning av de tolv grunnfasitter.
572. Enhver opplevelse, lykkelig eller ulykkelig, avsløres som et uunnværlig ledd i en stor logisk eller planmessig verdensstyrelse. Hele livet er en ”ransakning av

Guds veier". Ja - det er en "samtale" med Guddommen, der denne "svarer" på individets "spørsmål".

573. Denne Guddommelige "samtale" resulterer til slutt i visdom for de enkelte levende vesener. Den "nye himmel" og den "nye jord" vil gradvis skapes ut av det primitive gamle samfunn.
574. At "alt er såre godt" - er den tolvte grunnfasit. Dvs. at livet er en hundre prosentlig logikk eller 100% kjærlighet *når det framstår som ferdig*.
575. Var ikke livet "et noe" - ville et evig **intet** eksistere overalt til evig tid.
576. Dette stykke er en repetisjon av årsak og virkning jf. stk 560 som var grunnfasit nr. 2.
577. Dette stykke er en repetisjon av at årsak og virkning som planmessige jf. stk 561 som var grunnfasit nr. 3.
578. Dette stykke er en repetisjon av at planmessighet og logikk avslørte tenkning jf. stk 562 som var grunnfasit nr. 4.
579. Dette stykke er en repetisjon av at logikk avslørte tenkning - som igjen viste *en tenkers nærvær* jf. stk 563 som var grunnfasit nr. 5.
580. Dette stykke er en repetisjon av at et levende vesen krevde "et jeg" og at alt annet ble å betegne som "det" - en atskillelse mellom seg selv og det øvrige i tilværelsen - jf. stk 564 som var grunnfasit nr. 6.
581. Dette stykke er en repetisjon av "Jeg'et" som den "første årsak" til den kombinasjon av energier - som tilsammen danner det levende vesen, og dette da jf. stk 565 som var grunnfasit nr. 7.
582. Dette stykke er en repetisjon av det treenige prinsipp - altså X1-X2-X3- jf. Stk 566 som var grunnfasit nr. 8.
583. Vår egen framtrede og liv som et levende vesen for et mikrokosmos er en nøyaktig kopi av Guddommens liv. Dette stykke er en repetisjon av stk 567 som var grunnfasit nr. 9 - at verdensaltet hadde samme analyse som det enkelte levende vesen, og at dette viste at også hele verdensaltet måtte utgjøre et tilsvarende levende vesen, som fremsto i det samme bilde - altså med

samme analyse.

584. Dette stykke er en repetisjon av det levende vesens evighets- og udødelighetsnatur jf. stk 568 som var grunnfasit nr. 10.

585. Absolutt alle vesener i verdensaltet er likestillet - ingen har fordeler framfor andre.

586. Anger er ingen viljesakt - men en utløsning av en konflikt mellom våre sjelelige krefter - altså mellom den dyriske og den menneskelige mentalitet. Og denne anger finner sted ganske uavhengig av vår vilje.

587. Kretsløp er mentale og fysiske "sirkelbaner". Slik kan stoffene fremstå i forskjellige tilstander. Selve livet - "skjebnen" - er et slikt kretsløp.

588. Men kretsløpet fortsetter i enda høyere former som ild, kulde, elektrisitet, stråler og bølger. Materiens stråleformige tilstand danner grunnlaget for alt bevissthetsliv - all åndelig tilværelse.

589. Jeget kontrollerer - via automatfunksjoner - balansen mellom følelse og intelligens i legemet. I blant kommer denne ut av balanse, og det kan oppstå "feber", og denne forstyrrelse vil bevirke en større eller mindre abnorm (unaturlig) opplevelse av livet.

590. Via skjebneelementet med tilhørende talentkjerner, styrer jeget (vesenet) sitt liv gjennom materiehavet. Denne styring kan være god eller dårlig.

591. Vesenet må alltid sette opp en "motsatt" energi dersom det vil oppnå noe ønsket. Det må f.eks. sette opp en fordampende energi opp imot en fortettende energi, når det vil skape oppløsning.

592. I mineralmaterien skjer alt det som vi kan overblikke med våre fysiske sanser - som automatfunksjoner - mens altså selve det levende opphavet befinner seg i "salighetsriket". Utad er mineralriket derfor "livløst".

593. Mineralmaterien blir gradvis til vegetabilsk- og senere til animalsk materie. Dette skjer når den stråleformige bevissthetsmaterie gjennomtrenger plante- og dyrerikets organismer. De blir da det vi kaller for "levende".

594. Gjennom mineralmaterien kan vi ikke føle eller fornemme noen form for

smertes eller andre følelser, fordi denne materiens mikrovesener ikke har noen dagsbevissthet på det fysiske plan. Den gjennomstrømmes da ikke av stråleformige bevissthetsenergier. Men disse stråleformige energier er en del av følelseslegemet - og dette kan helt selvstendig bære bevisstheten under søvnen, eller under besvimelse og bedøvelse. "Døden" er også en overførsel av dagsbevisstheten til de stråleformige eller åndelige legemer.

595. Straks "døden" inntreffer, begynner en gradvis "mineralisering" eller oppløsning av liket. Dvs. - det organiske stoff oppløser eller dematerialiserer seg og forsvinner. Tilbake blir tilsist kun mineralmaterien - dvs. skjelettet.

596. All organismedannelse bygger på et samarbeide mellom mikro-vesener og makrojeget. Begge parter er gjensidig avhengig av hverandre. All følelse av smerte i legemet er en bevissthetsoverførsel av kollektiv tankekraft fra våre mikrovesener til vårt eget JEG's bevissthet. Det er derved utgjørende en overføring av åndelig energi fra våre mikrovesener og denne ledes i strømmer i nærvene - til hjernen. Herfra overføres budskapet til følelseslegemet - som igjen koples til overbevisstheten - X2 - og tilsist når "budskapet" selve "JEGET". Smerte er derved kollektive bønner fra våre mikrovesener for sjelekvaler, sorger, melankoli, dødsangst og krigsfrykt. Samme prinsipp gjelder også våre makrovesener.

597. Men etter samme prinsipp som smerte, vil også mikrovesnenes velvære, fred og harmoni - også nå fram til makrojegets erkjennelse. Da vil makrojeget føle tilsvarende strålende sunnhet og velvære.

598. I mineralmaterien er det altså "inkarnert" mikrovesener som ikke har noen animalsk natur med en fysisk våkenbevisst dagsbevissthet. Disse mikrovesener er følelsesløse på det ytre plan. Derfor kan vi godt klippe håret, negler osv. - uten at vi føler noen smerte.

599. Hele den fysiske tilværelse bygger på et mentalt eller sjelelig samspill mellom alle levende vesener nedover i spiralene - og mellom det styrende, sansende makrovesenet.

600. Det levende vesen "sår himmel og jord" (livsrom) - nedover for mikroindividene, og "høster himmel og jord" fra sitt makrokosmos.

601. I mangel på kosmisk bevissthet, tror materialisten på at døden medfører slutten på alt liv. Men han klamrer seg kanskje til et visst håp om et liv etter døden.

Alle religiøse sekter er basert på å stimulere dette håp.

602. Mikroindividenes fysiske liv - deres fysiske levetid, osv. - vil være millioner av ganger kortere enn makrovesnets. Ja - bare den tid som selve dødsprosessen tar - altså den tid det tar for makrovesenet å trekke sin åndelige struktur ut av det fysiske legemet - spenner over "århundrer" for mikroindividene, selv om det for makrovesenet kun føles som minutter. Legemets oppløsningsprosess vil tilsvarende utgjøre årtusener i den mikrokosmiske tidsopplevelse. Men gradvis blir den da mer uegnet som inkarnasjonsrom for levende vesener med fysisk dagsbevissthet.

603. Alle vesener i verdensaltet er kosmisk sett like "store", og har samme "status". Ingen er her "merbegunstiget". Det er derved total likestilling i Universet.

604. Dette stykke er en repetisjon. Kretsløp oppleves som bevegelse. Bevegelsen drives av urbegjæret. Dette er i natur automatisk eller virker altså uten dagsbevisst tankeføring - men det virker ned i underbevisstheten og oppleves som de alminnelige begjær i dagsbevisstheten. Begjæret dirigeres av lovene om hunger og mettelse - tiltrekning og frastøtning. Dette er regulatoren av all skapelse og opplevelse. Mettelsen virker inntil alt "stoffet" er oppbrukt og fordøyet, og da inntreer igjen "hungeren". Hungeren øker dog etter hver mettelse inntil et visst punkt. Da vender prinsippet, og hungeren vil tilslutt kunne ende som ren frastøtning. (sett evt inn illustrasjon som i notatene).

Det er mettelsens natur å skape begjær etter motsetningen. Alle lenges (i allefall underbevisst) etter **motsetningen** til det som de er mett av.

605. Jordmenneskeheten representerer alle mulige trinn og nivåer i den materielle hunger og mettelse. Jo lavere trinn i humanitetens skala, desto mer blir individets framtreten å ligne på dyrets. Dersom man kunne ta vekk de humanistiske evner hos et jordmenneske, ville kun det primitive dyremenneske blitt tilbake.

606. All utvikling er vandring eller bevegelse i spiralkretsløpet. Samme kretsløp inkluderer både en hunger og en mettelse. Hungeren sees som en higen etter idealene.

607. I kraft av mettelsen med å skape i de høye åndelige verdener - med åndelige energier - så lenges altså vesenet tilbake til spiralens tunge materielle, lidelsesfylte verdener. Når denne fase nåes så snur vesenet igjen sin lengsel mot lyset - mot kjærligheten og fullkommenheten. Slik vandrer vesenet i kretsløpet stadig videre i høyere spiraler på evighetens trappetrinn mot det av urbegjæret skapte evige LYS.

608. Selve verdensordningen kan kun bestå i kraft av at individene utvikler seg samtidig på et utall av forskjellige trinn og spiraler. Ved absolutt alt vi foretar oss, så vekselvirker- og påvirker vi en mengde av levende vesener i mikrokosmos. Hele livsopplevelsen er en kontinuerlig vekselvirkning med våre medvesener.

609. Skjebne er skapelse - som igjen er omskapelse - dvs. nedbrytning og oppbygning. Hunger skaper oppbygning, mens mettelse skaper nedbrytning.

610. Hunger- og mettelse er et evig kosmisk åndedrett. En evig higen mot en mettelse av begjær.

611. Derav er alt mørke like nødvendig som lyset - både mentalt og også rent fysisk sett. Begge disse kontrastenes ytterpunkter er 100% nødvendige og derved er de logiske - eller ALLKJÆRLIGE i sin slutfasit.

612. Når vesenet da er mett av mørket, vil det begynne å "ånne inn kosmisk luft/lys" - altså høyintellektuell tenkning - GI liv og kjærlighet.

613. Ord som "synd" (syndere) har ingen kosmisk mening.

614. Men vesenet kan som parallell-eksempel selv velge om det vil puste dypt, langsomt eller hurtig. Her har viljen en innflytelse. Men altså kan viljen ikke stanse, hemme eller forsere sitt evige kretsløp. *Men med sin vilje kan vesenet forme og detaljere sin kosmiske hunger og mettelse.*

615. Hele livets "utsmykning" i form av skjebnen - er kun et produkt av vesenets viljeføring (eller viljesutløsning). Slik kan vesenet selv styre sin skjebne ved å "så" slik som det ønsker å "høste". Kun sin egen "høst", kan vesenet oppleve som skjebne - og slik blir det dennes herre. Det kan "lokal-detaljere" sitt kosmiske kretsløp.

616. Dette stykke er en repetisjon av det forutgående stoff.

617. Ved å forstå de elve - 11 - beskrevne grunnfasitter, vil man forstå at den tolvte må lyde "ALT ER SÅRE GODT". Heretter kan da vesenet begynne å tenke den evige Guddommens tanker etter.

618. Et vesen med overvekt av følelse eller intelligens, kan ikke komme i kontakt med en bølgelengde eller den harmoni som "kreves" for at vesenet kan fatte analysen av at "alt er såre godt". Intelligensdominerte personer vil bli følelseskalde

uten evne til medlidenhet. For disse vesener er ofte hele bevisstheten oppslukt av å drive "forretninger" - og alt høyere åndsliv er for disse som en lukket bok. De er enda altså helt uimottakelige for kosmisk vitenskap.

619. Enhver kritikk av livsmysteriets løsning eller av kosmologien forøvrig - vil alltid være et produkt av uvitenhet, og en manglende balanse av grunnenergiene følelse og intelligens.

620. For de mottakelige vil åndsvitenskapen være en umåtelig rensende og strykende livskilde. De vil suge til seg den Guddommelige visdom. Dette er individer som har en viss balanse mellom grunnenergiene FØLELSE og INTELLIGENS.

621. Studiet av livsmysteriet så langt, har vist oss jordmenneskets plass i utviklingsspiralen - der hvor det har nådd metnelsen av det drepende prinsipp. Det hungrer nå kun etter lyset - etter fullkommenheten.

622. Ved den teoretiske løsning på livsmysteriet - er vi blitt "bevisste kosmiske kjemikere".

623. På svært mange områder er jordmenneskene i disharmoni med livslovene. Dette beror på ukunnskap om stoffenes reaksjoner når de blandes feil (her ment de mentale eller tankemessige "stoffer"). Slik skaper de mentale stormvær, orkaner, jordskjelv, skybrudd, oversvømmelser, osv. i deres bevissthet - og derav også for mikrokosmos.

624. Vesenets tanker blir derved til "naturkrefter" i mikrokosmos. Tilsvarende er det klodens tanker som skaper "vær og naturkrefter" i våre omgivelser. "Lykken" består derav i å kunne skape harmoni mellom den innvendige himmelsfære, og den utvendige (makrokosmiske) himmelsfære.

625. Alt bevissthetsliv, all opplevelse, enhver fornemmelse - ER energier som har sin opprinnelse som viljes-utfoldelser. Det er de mentale kuldemanifestasjoner som idag dominerer klodens liv i den drepende sone, og her skaper sorgens, lidelsenes og ulykkenes verden.

626. Vi vet at den jordmenneskelige moral og mottakelighet for den nye verdensimpuls er ganske forskjellig. En gruppe tror de har funnet livsmysteriets løsning gjennom Jesus. Andre igjen benekter alt som de ikke rent fysisk kan oppfatte eller forstå (materialistene). Den tredje gruppe er de som både har en

åndelig og en materiell forståelse - og derved utgjør de enda et klart mindretall.

627. Den første kategori husker vi som vesener med sterk overvekt av følelse, og derfor har de evne til "å tro". De blir lett fanatiske på det religiøse område, og disse vesener lever derved i et mentalt "følelsesklima". Dette tankelklima resulterer ofte i intoleranse, religionsforfølgelse, religionstvang, osv. Videre utfolder de hevn, misunnelse, sjalusi, skinnsyke og andre primitive utløsninger - båret av egoismen.

628. Følelsesmennesker har behov for templer, kirker, altere, lys, sakramenter, orgelbrus, korsang og seremonier. Men dette kan aldri bli til noen åndelig mettende føde for vesener som leter etter intelligens-fattbare, logiske sammen-henger og forklaringer.

629. Men alle vokser etterhvert ut av følelses-sonen. Vesenene oppdager at de slett ikke er "utvalgte" - men får den samme grad av lidelse som alle andre, tiltross for "nattverd - nåde og syndenes forlatelse". Og gradvis er da også "kirke-helligdommen" blitt erstattet av "skolehelligdommen". Menneskene er altså i økende grad på vandring vekk fra kirkene - og mot skoler, universiteter osv. - hvor de kan få mettet sin økende hunger etter materiell viten og kunnen.

630. De blir da etterhvert "irreligiøse". Her er da intelligensen vokst seg større enn følelsesenergien. Slik blir de kulminerende skeptikere ovenfor alt religiøst. De religiøse sannheter blir naivitet og overtro. Vi ser altså at de her nevnte kategorier av troende og ikke-troende, danner to forskjellige åndelige "boliger" i "Guds Hus". Begge kategorier rommer såvel "gode" som "onde" mennesker, og ofte ser de med intoleranse på hverandre. Det oppstår giftige tankeklimaer mellom dem.

631. Intelligens-kategoriens mest framtrædende er vitenskapsmenn og forskere, men de fleste av denne kategorien bruker kun deres intelligens i den hensikt å mette deres materielle sult. Her er de ofte fremragende genier. Vi kjenner dem som svindlere, bedragere, forbrytere, gangstere, osv. Alle er utøvere av det drepende prinsipp i en eller annen form. De benekter alt høyere åndsliv.

632. Ingen av de to hernevnte kategorier kan gi sine opphav intellektualitet. Og at Jorden også er uferdig er klart ettersom disse ubalanserte tankeklimaer utgjør den store majoritet.

633. Med den stadige konfrontasjon med mørket eller lidelsene i dets eget kjøtt og blod, skal vesenet snart komme til klarhet over sin nattsorte skjebne. Gjennom eksperimentering skal vesenet lære seg hva som bringer lidelse og sorg. Det vil

etterhvert hungrer etter svar på hvorfor det oppleves lidelse. Det vil ha håndgripelige svar.

634. Lidelsene utvikler fantasieevnen. Denne evne er basert på erindringer fra forutgående liv. Disse behøver ikke å være detaljerte, men vil gjenkjennes i neste liv. Selve stammen eller essensen vil gjenkjennes.

635. En erindring kan deles i to faser.

1. Opplevs som detaljert hukommelse

2. Opplevs uten detaljering, men som en kunnskap om essensen eller kjernen.

En kan slik sett levendegjøre andres nuværende lidelser i sin egen bevissthet når disse er selvopplevd i en tidligere tilværelse.

636. I felter hvor vesenet helt mangler erfaring, har det derved ikke noe som kan levendegjøre et annet vesens nuværende sykdom i sin egen bevissthet. Derfor vil vesenet her fremtre uten medlidenhet. (jmf. stk 455 - 456)

Jo mer lidelser et vesen har opplevd, desto større erindringskvantum kan det mobilisere når det møter andre vesener som lider eller er i vanskeligheter. Det blir mer og mer tolerant etterhvert som det gjenkjenner seg selv i andre. De klokeste og mest vise er alltid de som har lidd mest i forutgående tilværelser.

637. Disse vil gradvis bli flere på Jorden og tilsist utfri menneskeheten fra dyrets tilstand. Dette balanserte tankeklima kan her kalles "intellektuell -klimaet".

638. Vi har foran gått gjennom analysen av jordmenneskesonens mentale grunnatmosfære. I denne mentale atmosfære oppleves livet og skjebnen. Og livet fører vesenet inn i Guds primære bevissthet hvor vesenet får sin "kosmiske bevissthet" og blir ett med Guddommen.

Kosmisk Kjemi

Symbol 10 Kretsløpsprinsippet

639. Vi skal her samle endel tanker og konsentrere disse på et par symboler. Bevisstheten gjennomgår stadier i et kretsløp. Alle kretsløp, enten i naturen eller i bevisstheten - består i å utløse motsetninger eller kontraster. Eksempler er sommer og vinter, dag og natt, solskinn og regn. Hele tilværelsen er et kretsløp, hvor det skifter mellom innvikling og utvikling. *Dette kretsløp utvikler seg som en spiral som kan sies å uttrykke et livsopplevelses-avsnitt som i detaljer dekker*

kulminasjonen av to kontraster. Det er kretsløp som varer i brøkdeler av et sekund mens andre går over årmillioner.

640. Det største kretsløp som Martinus behandler er de 6 grunnenergiers kretsløp. Kun tre av disse; mineral - plante - og dyreriket er jordmennesket i fysisk (synlig) berøring med. Vi kan se at disse utgjør en gradvis stigende utvikling av bevissthet, - en vekst. Dvs. mineralene anerkjennes ikke generelt som levende eller som uttrykk for bevissthet. Ethvert vesen er på et trinn i en skala som går fra primitivitet til fullkommenhet. Via erfaringsdannelse vandrer alle opp ad denne skala.

641. I mentaliteten til jordmennesket har det drepende prinsipp kulminert. Dette inkluderer alt av disharmoni, smerte, lidelse, "helvete" eller "mørket". Dyrene er på vei mot denne kulminasjon eller mettelse - og for plantene er denne enda langt fremme i horisontens uklare detaljer. Som utgjørende kretsløp må også den senere kulminasjonen av LYSET manifesteres. At denne en gang vil komme, kan vi forstå når vi iakttar at mange vesener har begynt å vise en væremåte som danner kontrast eller motsetning til det drepende prinsipp og har tilsvarende "lyse" idealer. Kretsløpets lyse eller intellektuelle sfære utgjøres da av følgende riker: Menneskeriket, visdomsriket, den Guddommelige Verden og salighetsriket - som viser seg som mineralriket på det fysiske plan. Den primitive sfære utgjøres av planteriket og dyreriket.

642. Spiralkretsløpet og kretsløpsprinsippet er tegnet på symbol nr. 10. Kulminasjonen av mørket, og senere kulminasjonen av lyset - utgjør da en spirals 6 riker. Planteriket kaller vi nr. 1, og er uttrykk for instinktenergien, eller anelsesevners kulminasjon. Symbolet uttrykker da utvikling og innvikling - som resulterer i primitivitet og intellektualitet. Lyset og mørket er til stede i alle sonene, og kulminerer også i hver sin sone. Spiralkretsløpet utgjør et slags evig "kosmisk åndedrett." Den kosmiske bevissthet er til stede i alle sonene eller utviklingsavsnittene, bortsett fra i dyreriket - hvor vesenene er kosmisk bevisstløse. **Her kulminerer den kosmiske natt.** Men denne avløses av lyset, og slik dannes evigheten av "kosmiske døgn". Disse "døgn" utgjør større kretsløp - "år" - som igjen har sine "årstider". Et kretsløp = et energiområde hvor to motsetninger kommer til lik utfoldelse og kulminerer. Kretsløpet har også sine "solverv" - hvor de er jevnbyrdige. (sett evt. inn illustrasjon).

Når selv det skjønneste menneskeriket også tilhører vintersonen, kan vi forstå at de høyere verdener er nesten utrolige å kunne forestille seg. Sommersonen utgjøres av visdomsriket og den guddommelige verden. Her kommuniserer individene via telepati. Her finnes verdensaltets analyser i plastiske

virkelighetsfigurer. Her er kommende oppfinnelsers idékammer, ja også konstruksjonen til nye menneskeformer og dyrearter. Dette er "Guddommens konstruksjons-verksted".

Sommersonen er også den guddommelige verden og salighetsriket. Dette er kulminasjonen av lysets opplevelse på livets tinder. All sommernytelse er en avspeiling av den Guddommelige verdens prinsipper.

Kretsløpets høst er utgjørende planteriket, og halve dyreriket. Også i planteriket er hukommelsen sterk, og det er "de drepene" eller mørke erindringer fra siste spiral som her dominerer eller virker stimulerende for instinktvesenet (-som i den ytre verden utgjør plantevesenet). Her er disse blitt til "gullkopier" - alt sees her i et forklart lys. Når planter og trær visner om høsten, så er dette en bevissthetens dreining vekk fra den ytre fysiske verden - til deres indre opplevelsesverden.

En gullkopi er et hungrende vesens kosmiske klarsyn av en erindring, dekkende dets mest fremtrede mentale sult. Men hungeren er sterk etter å oppleve mørket realistisk. Dette beliver individenes talentkjerner, og skaper gradvis planteriket og etter hvert den første del av dyreriket. Slik fremstår "vinteren" i spiralkretsløpet.

643. Selve jordlivet er også et kretsløp - her er vinter, vår, sommer og høst. Barndommen er vinteren med rester av siste høst eller salighetsriket. Barndommen har noe salig, uskyldig over seg. Dette gjelder også "barn" av rovdyr.

644. Inntil vesenet er ca. 30 år, er det i sin vårsone. Dvs. ungdomsperioden er altså en parallell til vårens frembrudd - der vi ser liv og kraft utfolde seg.

645. Etter vår følger sommer, etter ungdomsstadiet følger likeledes det voksne, modne stadium - fra individet er ca. tretti år. Noen er fra dette stadium mer egnet som "foreldresener" - med gleden over å ha mange barn - mens andre er mer skapervesener. Uansett ser vi her en parallell i sommerens prakt.

646. Og etter hvert kommer høsten, hvor man kan nyte de frukter som sommeren eller livsutfoldelsen har skapt. Noen har ved dette stadium store barneflokker og barnebarn som de kan glede seg over, mens andre har mer kunstneriske frukter eller skaperresultater fra et langt liv.

Høsten er løvets fall og blomstrenes dvale. På samme måten ser vi snart i de gamle ansikter en salig glans ved kretsløpets slutt.

647. Men dette kretsløp avløses av et nytt kretsløp. Å sørge over "død og begravelse" uttrykker ren uvitenhet.

Mellom de utpregede "foreldresener" og "skapevesener" finnes det selvsagt alle mulige overganger og blandinger. I tillegg finnes det noen som faller utenfor disse

grupper. De fleste svinger dog mellom dette å være hhv skapevesen og foreldrevesen - og utgjør da "De ulykkelige ekteskapers sone". Det ligger en lang utviklingsrekke mellom de rene enpolede formeringstyper, og de rene topolede skapertyper. Denne utvikling lar seg ikke akselerere ved kunstig måte. Den tilhører et "høyere kretsløp".

648. På samme måten som løvtreet ikke dør om vinteren, men kun avlegger sitt løvverk - og tar rot, stamme og grener med seg til neste vår - så tar vi som mennesker også noe med til neste liv, og det er vårt skjebneelement og vårt bevissthetstrinn. Var det ikke for roten og stammen, kunne ikke treet vokse neste år - og på samme måten er det med våre jordliv. Her er det nettopp det overfysiske /overbevisstheten som danner "roten og stammen" (X1 og X2).

649. Selve døgnet har også sine paralleller med de andre kretsløp. Og her er "jevndøgnene" - soloppgang og solnedgang.

650. Døgnet "vinter" er natten. Over de sovende vesener hviler salighetsriket.

651. Morgenens parallell er våren. Aktiviteten utad øker - "løvkronen feller seg ut".

652. Midt på dagen - middag - er døgnekretsløpets sommerutfoldelse.

653. Dagens parallell til høsten er ettermiddagen fram til solnedgangen eller midnatt. Men på grunn av klodens aksehelling så varierer jo solnedgangen i de nordlige og de sydlige strøk på kloden. Normalt skulle vesenene nå ha vært trette og ha et normalt behov for søvn og hvile. Men slik er det ikke alltid, og særlig ikke om vinteren da kvelden kommer tidlig i de nevnte strøk på kloden.

654. I polområdene er det ikke naturlige livsbetingelser for animalsk- og planteliv, da solen i disse områder nesten ikke har kraft eller livgivende virkninger.

655. I polområdene er det da også kun mineralsk natur. Dette er da klodens "brusk- eller skjelett-regioner". Klodens mest utviklede animalske liv er jordmenneskene, som da er JORD-JEGETS mest utviklede fysiske sanseceller. Desto bedre betingelser som det finnes i en organisme, jo høyere utviklede vesener vil det kunne inkarnere der. Og desto større velvære vil opphavet eller makrovesenet føle eller fornemme.

656. Ved å drikke eller spise unaturlige og giftige stoffer - f.eks. alkohol - vil mer primitive mikrovesener inkarnere, med en lavere bevissthet, fordi disse

mikrovesener har alkoholgiften som mental sult. Slik får makrovesenet en unaturlig tørst, og evnen til å føle naturlige fødebegjær blir helt ødelagt. Dette ødelegger organismen litt etter hvert.

656. Ved bruk av unaturlige stoffer som føde eller drikkemidler(eks. alkohol) - vil mer primitive mikrovesener inkarnere - med en lavere bevissthet, som også har alkoholens energi eller innhold til mental sult.. Dette skader som sagt organismen gradvis.

657. Men ulykker og lemlestelser fører også til endrede livsvilkår for mikrokosmos. De må derved kjempe mot denne "gene" eller naturlige hindring, som de unormale livsvilkår utgjør, og vesenet får derved en forsert (påskyndet) utvikling med flere muligheter for opplevelse. *Jordkloden* lever også med en liten form for invaliditet i sin fysiske kropp eller organisme - og dette er klodens aksehelling. (Der den heller 23 grader på baneplanet).

658. Misforholdet mellom dagens lengde om vinteren og sommeren - utgjør en virkning av klodens spesielle skjebne, som kan betegnes som en form for INVALIDITET i forhold til den fullkommenhet som kunne ha eksistert optimalt. Denne invaliditet må derved menneskene på Jorden overvinne med kunstige midler ved å bruke sin intelligens - bl.a. til å fremstille kunstig lys og varme. Og videre må de fremstille beskyttende klær, - særlig da til bruk om vinteren.

659. Klodens invaliditet forhindrer altså et helt optimalt naturlig forhold til solsystemets sentrum, men bevirker samtidig utfordringer for dens mikrovesener. Disse lever nå også der hvor de ikke ellers ville kunne overleve uten ved bruk av de av intelligensen utviklede "kunstige" klimaer. Altså har de ved kunstige, tekniske hjelpemidler skapt livsvilkår i disse nordlige - normalt ugjestmilde - områder.

660. Men det er altså ikke absolutt normalt at et makrovesen ødelegger betingelsene for sine mikrovesener. Derfor er klodens situasjon en form for "abnormitet" eller invaliditet. Denne invaliditet skyldes at jordens forhold til solen er blitt forstyrret.

661. Hadde jordaksen vært absolutt 90 grader på baneplanet eller ekeleptikkplanet, ville jorden ha vært i den absolutte kontakt med solen. Årstidene hadde da manglet, men lyset og temperaturen hadde da vært jevn og stabil hele året.

662. Klodens aksehelling skyldes en overdreven tyngde-energiutfoldelse i dens

bevissthet - hvilket har medført det "sjokk" at rotasjonsaksen har forskjøvet seg. Dette har medført gigantiske katastrofer for mikrokosmos - jfr. beretninger om syndfloder, oversvømmelser, ragnarokk, osv. Dette har skjedd fordi kloden har hatt en for sterk energi-utveksling med andre kloder i systemet. Og resultatet av dette har altså blitt klodens invaliditet eller det vi kjenner som aksehellingens avvik fra den rette vinkel - 90 grader - på baneplanet.

662. Klodens aksehelling skyldes en overdreven "tyngde/aggresjonsutfoldelse" i dens bevissthet, hvilket har medført det "sjokk" at rotasjonsaksen har forskubbet eller forskjøvet seg. Dette har medført gigantiske katastrofer for klodens mikrokosmos - og det finnes en mengde beretninger og krøniker om syndfloder og ragnarokklignende katastrofer. Dette har skjedd fordi kloden har hatt en for sterk energiutveksling med andre kloder i systemet. Og resultatet av dette har altså blitt klodens invaliditet, eller mer vitenskapelig uttrykt "aksehellingens avvik fra baneplanet".(Vil man lese mer om de fortidige katastrofer som disse fortidige klodekamper skapte, og som det delvis er nedtegnelser om, kan man studere materialet / bøkene som er forfattet av Immanuel Velikovsky, eller også boken JORDENS FJERNHISTORIE I NYTT LYS av Rune Øverby, som omhandler det samme - men sistnevnte også med informasjonen fra utenomjordiske kilder. Denne parantes var altså opplysninger som ikke er nevnt i Martinus bok som det her ellers refereres fra - men disse opplysninger tas med, da det omhandler samme tema.)

663. Men slike mikrokosmiske katastrofer skjer med alle vesener som kommer ut i anfall av hissighet, som ender opp i slagsmål. Dette kan ende med skader, ja også med grader av invaliditet - hvilket vil forandre mikrovesenenes inkarnasjonsbetingelser - og de må ut fra dette også forsøke å bekjempe eller tilpasse seg de unormalt skapte livsbetingelser. Dette vil dog akselerere mikroindividenes utviklingshastighet. Vedrørende Jorden, så har dennes invaliditet bevirket skapelsen av forskjellige kunstige hjelpemidler som f.eks. kunstige lyskilder, varmekilder, isolerte hus, osv.

664. Men hvorfor da denne akselererte utviklingshastighet? Er det da ikke nok av tid? Jo - men denne skapte situasjon skaper flere opplevelsesmuligheter, ut fra den økte kontrastdannelse. (kontrasten mellom varme - kulde, lys - mørke, osv.) Tilsvarende er det på alle områder hvor kretsløp skaper store kontraster - dvs. tankefunksjonen reguleres av "årstidenes" kontraster.

665. Livet reguleres av hhv hurtige og mer langsomme utviklingstilstander i en form for kontraster. Disse skiftninger skaper også "hvile". Begrepet "hvile"

fremkommer som resultat av kontrasten mellom en forminsket opplevelsesmulighet, og en forøket opplevelsesmulighet. Aktivitet og ro.

666. *Via lidelse, smerte og ulykker forseres eller akselereres livsopplevelsesevnen.*

667. Klodens "invaliditet" er også et ledd i et kretsløp, men aksehellingen kan ikke rettes opp på et øyeblikk - uten at dette ville bety gigantiske katastrofer på Jorden. Dette og rette opp klodens aksehelling vil derfor måtte ta mange årmillioner, og slik sett kan klodens invaliditet kalles kronisk - men den kan jo utmerket leve med dette sitt "problem". Ja for en "oppretting" ville bevirke voldsomme stormer, jordskjelv og syndfloder fra polenes smeltende isregioner. Død og undergang ville bli resultatet, og en mer primitiv menneskehet ville inkarnere på Jorden. Men dette ville da ha blitt et mentalt tilbakefall for kloden. Dessuten er kloden nå skjebnebeskyttet imot en slik grov karma, men en gang i fortiden var det nettopp slike katastrofer som skapte klodens nåværende hellingsgrad.

Men dagens "dommedags-tilstander" med kriger, ufred og kriser - er kun en normal sjelelig krise for kloden, som alltid går foran dens opplevelse av kosmisk bevissthet ("hellig ånd"). Ut av høyere, sjelelige kriser - kommer det en bevisstgjøring av sine uferdige, primitive bevissthetssider. Og man lærer da etterhvert å be "skje ikke min, men din vilje".

668. Her har vi da fått sett at "dommens dag" ikke vil skape en ny invaliditet for kloden, men den vil derimot skape en ny væremåte i moral og nestekjærlighet. Slik vil vi alle etterhvert oppleve å bli "ett med Faderen"

Symbol nr. 11

LIVSMYSTERIETS LØSNING

669. Vi skal videre gå igjennom de tolv grunnfasitter som danner livsmysteriets løsning. Og dette er en slags innvielse eller "dåp". Men den primære innvielse er livets egen direkte tale - altså det som individet opplever i sin hverdag som sin skjebne.

670. LIVETS FASIT kan ikke uttrykkes i mål og vektfasitter. Alle tallfasitter kan aldri være en tings siste eller absolutte analyse. De er kun en bestemmelse av en virkning hvis årsak ikke kan bestemmes i mål og vekt, eller andre matematisk - fysiske analyser.

671. Hele materievitenskapen dreier seg om forskning på grader av virkninger -

hvis egentlige årsak de slett ikke kjenner. Ja - da de ikke finner noen absolutt dypeste årsak, så tror de at hele livet og universet er et tilfeldighetens spill - et "dødt kaos". Men dypest sett kan ingen bevegelse finne sted uten at et "jeg" setter den i gang. "Jeg'et" er derav alle tings dypeste årsak. Alt skapt - dvs. alle virkninger - er bevegelse, og bevegelsen alene kan ikke tenke. "Noe" ligger bak bevegelsene, og dette er selve DET LEVENDE. Dette uttrykker vi som JEG.

672. Ved dette "jeg" er vi kommet bak bevegelsene - ja, inn til bevegelsenes regulator. Når vi ser at bevegelsene (skapelsene) er logiske, vil det si at "noe" må styre bevegelsene. Og dette *noe* må eksistere *før* skapelsene. Dette "noe" er den dypeste årsak til det levende vesens tilsynekomst. Materien - organene - redskapene - kan ikke oppleve noe som helst uten gjennom "et JEG". Å benekte dette jeg's eksistens, er det samme som å si at en selv ikke eksisterer.

673. Alle former for energiutløsning er "livsytringer". Dette enten det gjelder solens varme, havets bølger, stormenes vindkast, tordenens brak, osv. "Naturkreftene" har omformet denne planet fra å være en kokende gassmasse - til å bli sydende eldorado for levende, organiske vesener i milliontall. Hvordan kunne dette skje uten ved logikk, tenkning og planlegging? Av denne tanke kan man begynne å forstå at "Noe levende" må ligge bak "naturen". Altså at "naturen" er et levende vesen, eller en del av et levende vesen.

674. Naturmenneskene har enda evne til å føle eller fornemme dette. De ser "ånder" i trær, steiner, i solen, osv. De er slik sett på bølgelengde med den VITENDE livsforsker - men naturmenneskenes "kunnskap" her er instinkt - "en rest" fra et tidligere spiralkretsløp - og de har ikke evne til å forstå eller forklare disse sannheter på en logisk fattbar måte, som den kosmisk bevisstløse - renmaterielle forsker kan akseptere eller forstå. Materialisten er altså utviklingsmessig å finne i dette "den kosmiske døds" blindstadium - i "bunnen" av utviklingskurven, der hvor den gamle, instinktive, bevissthet er degenerert - og før den nye gryende intuisjon har begynt å gjøre seg gjeldende i den grad at den er blitt dagsbevisst.

675. Men det er absolutt nødvendig at den "gamle" kosmiske bevissthet fra den siste spiral forsvinner - ellers kunne ikke det renmaterialistiske stadium inntre.

676. Jordmenneskeheten består da som en blanding av:

- "de troende"
- "de ikke-troende" (materialistene)
- "de vitende"

677. For de ikke-troende blir livet et mysterium, men de lengst fremskredne blandt disse hungrer etter å finne en mening med tilværelsen.

678. Den store gåte for mennesket er nettopp lidelsene, mørket, besværligheter, ulykker, osv. Alt dette kan synes urettferdig og tilfeldig - og individene roper da etter en sannhet og en rettferdighet.

679. Sett evt. inn ill. av symbolet DE TOLV GRUNNFASITTER.

Dette å kunne godta livsmysteriets løsning, krever en fri og ikke-forut-inntatt innstilling. Men dette er dog en teoretisk løsning på livsmysteriet. Dypest sett er det kun "livets direkte tale" som kan avsløre livsmysteriet. (Under følger da en repetisjon av gjennomgangen av de tolv grunnfasitter - som har vært gjennomgått foran i stoffet.)

680. Alt som vi omgis av, utgjør et "noe" - ikke et intet. Dette er grunnfasit nr. 1.

681. Dette noe framtrer i prinsippet om årsak og virkning. Grunnfasit nr. 2

682. Årsak - virkningen er logisk. Dette ser vi fremtre overalt i naturen. Å tro at denne logikk oppstår av seg selv, er kulminerende uvitenhet. Grunnfasit nr. 3

683. Logikk kan bare være en virkning av en planlegging - som igjen utløper fra ideer. Og ideer oppstår kun fra tanker eller bevissthet. Dette er grunnfasitt nr. 4.

684. Tanker og bevissthet kan kun være en egenskap ved "et tenkende noe". Altså et levende vesen - grunnfasit nr. 5

685. Jeg - fornemmelsen finnes ei hos mineral - plante - og de primitive stadier av dyreriket - inntil naturmenneskestadiet. Planten aner kun forskjell på behag og ubehag, og den samme sansesituasjon har det lille spedbarn i vuggen. Gradvis begynner vesenet å kunne sanse forskjellen mellom seg selv og omgivelsene. Planten - og barnet - opplever altså at noe er utenfor seg selv. Det opplever altså en atskillelse mellom seg selv og det øvrige - *jeg og det*. Dette er grunnfasit nr. 6

686. Jeg'et det er den innerste, "første" årsak til alt. Den årsaksløse årsak er den sjuende - 7. - grunnfasit. Den hvite trekanten er jeget - selvet - og strålene som forbinder trekanten med årsak - virkningskjeden, er ment å symbolisere at "Jeg'et" er den dypeste årsak til denne kjede.

687. Ingen notater

688. Vi opplever oss selv som et sentrum. Derfor sier vi "JEG", "VI", osv. Det er således ikke organet - hjernen - som er jeg'et, hvilket vitenskapen og folk flest fortsatt tror.

689. Og si "JEG" er blitt en automat funksjon, eller "C-vitenfunksjon" - da denne stadig gjentas. Dette jeg er skaperen bak alt det skapte. Å tro at det geniale skaperverk - menneskekroppen - bare er dannet av seg selv, er kulminasjonen av uvitenhet eller ulogikk.

690. Vi har en *mental nærsone*, og en *mental fjernsone*. Alt menneskeskapt (f.eks. en stol, et hus, en bil, osv.) er i nærsonen - mens alt naturskapt er i fjernsonen. Dette sistnevnte tilhører det som jordmennesket tror har skapt seg selv - da det befinner seg så langt fra dets mentale oversiktsområde, at vesenet her mister overblikket og ikke forstår eller kjenner skapelsesmekanismene.

691. Alt menneskeskapt tilhører nærsonen. Dyrets selvoppholdelsesdetaljer tilhører nærsonen for dyret. Tilsvarende er et trehus nærsonedetaljer for en snekker. På områder hvor vi i særlig grad har fokusert vår bevissthet, utgjør nettopp vår mentale nærsone.

692. Jeg'ets eksistens tilhører fjernsonen for de fleste. Alle tanke / mentale opplevelser beror på perspektivforhold. Nærsonens detaljer er klare og oversiktelige, mens detaljene i fjernsonen blir uoversiktelige og forsvinner. Kun "berøringspunktene" mellom nærsonen og fjernsonen, kan bli forskningsvei for å kunne utforske og lage teorier for fjernsonen.

693. Absolutt ingenting i vår nærsone har skapt seg selv - f.eks. et hus, et tog, en stol, osv. Men hvorfor skulle da "tingene" i fjernsonen være skapt tilfeldig - ut av ingenting, eller "av seg selv".

694. At man ikke kan SE opphavet til skapelsene/tingene i fjernsonen, forandrer ingenting. Våre egne indre mikrovesener kan heller ikke SE oss - som opphav og makrovesen for dem. Vårt jeg og vår bevissthet er jo evig usynlig, og ligger bak som regulator av viljen - som "den årsaksløse årsak".

695. Jeg'et er den innerste, levende, årsak til alt. Den kan ikke uttrykkes i mål og vekt-analyser, og har kun analysen "noe som er " eller eksisterer.

696. Dette "Jeg'et" har videre en tilsvarende EVIG skaperevne. Var det en tid uten at denne skaperevne - hvordan skulle den da ha blitt til? Skaperevnen er ikke stor eller liten, gammel eller ung, osv. Det er kun gjennom skaperevnen at "ting" får karakter, størrelse, farger, osv. Skaperevnen eller X2 - gis i LIVETS BOG - kun sluttanalysen "noe som er".

697. "Det Evige Jeg" har altså hatt en evig skaperevne - som tilsvarende har frembrakt et evig skapt resultat. Men et slikt **evig** skaperresultat kan ikke uttrykkes alene i mål- og vektfasitter - men kun som "noe som er". Da alt av det skapte rommer alle kontraster som finnes, ville helheten eller disse tilsammen oppheve hverandre. *Noe som rommer alt på en gang kan ikke gis timelige eller midlertidige analyser.*

698. Alt som er synlig av det levende vesen er ikke selve vesenet, men dets skapte resultater. Selve det levende vesen utgjør altså et treenig prinsipp - bundet sammen til evig tid. Alle enkeltheter/deler av denne tre-enighet, har analysen at de utgjør "noe som er". Det levende vesens udødelighet og treenige prinsipp, er livsmysteriets åttende grunnfasit.

699. Alle vesener i ALTET har vesener "utenfor" seg, såvel som vesener "inne i seg". Kun ett vesen har intet vesen "utenfor" seg - men utgjør absolutt alle tilsammen - Helheten - og denne helhet er GUDDOMMEN. Men såvel Guddommen som enkeltvesenet har samme analyse av tre-enigheten.

700. "Guds bilde" er prinsippet vesener inne i vesener - dvs. alle vesener tilsammen. Vi lever alle i en sjelelig og materiell tilknytning til ALTET.

701. Men mellom "sønn" og "Fader" oppstår det iblant problemer, men den kjærlige fader har full forståelse med sin sønn. Dette er situasjonen for vesenet i dyrerikets siste del - der jordmennesket hører hjemme. Her vandrer dåren i sin kosmiske blindhet (som "sønnen") - trygt, der "engler ikke tør trede".

702. Enkeltvesenet utgjør kun en brøkdell eller lokalitet av "Guds Bilde". Å tilbe gud i synlige lokaliteter - f.eks. gjennom Jesus eller andre verdensgjensløpere, er også "avgudsdyrkelse". På samme måten som troen på djevelen også er det.

703. Men alle vesener er endel av Guddommens manifestasjoner og blir nyanser av samme vesen. "Guds Bilde" er alt og alle. Kjærlighet til dette vil da si at man ikke har antipati og hat mot eller til noen. Guddommen og "nesten" ("ens neste") er

derved det samme - identiske. *Vi kan aldri se Guddommen uten gjennom "vår neste"*.

704. Vi skal lære oss å elske vår neste (altså Guddommen) over alle ting - dvs. over alle "skapte ting". Altså forsøke å gjenkjenne det Guddommelige vesen som skjuler seg **bak** de ytre former. Gjenkjenne DET LEVENDE - livskjernen - bak den materielle ikledning. Altså å kunne elske selve "jeg'et" bak den fysiske materie eller legemet - selv om dette ikke er fullkomment eller vakkert i våre øyne.

705. Alle skapte ting er virkningsgrader - alder, tetningsgrader, grader av bevegelse, grader av forholdet mellom varme og kulde, osv. - altså kombinasjonsforhold mellom energi eller stoff.

706. Et "barn" er energivirkninger av en seksuell akt, og i seg selv ingen livsfasit. Ja - også foreldrene utgjør kun energikombinasjoner - dvs. materie i bevegelse. Altså virkningsgrader for energi, mål- og vekt.

707. En skapt ting er en død ting og kan derfor ikke dø - da den aldri har vært levende. Døden kan aldri være opphør av liv. "Døden" er kun en oppløsningsprosess av noe skapt. Skapelse kan kun bygge på oppløste eller frigjorte energier og stoffer. Absolutt all skapelse er overvinnelse av energi. Eller forvandling av eksisterende energi. Stoff og energi kan kun eksistere i bunden tilstand - men kan dog frigjøres fra det øvrige stoffocenan ved energiforbruk - dvs. gjennom skapelse. Dvs. er "frigjørelse" egentlig kun en forandret tilknytning til stoffocenet. En total frigjørelse ville være absolutt umulig.

708. All oppløsning av stoff er et "dødens" prinsipp. Og nyskapelse skjer med frigjorte stoffer fra "det oppløste". Alle oppbyggingsprosesser er derved samtidig også døds- eller oppløsningsprosesser.

709. Selve legemets byggestener har engang vært frigjorte. Dvs. de er nå bundet sammen som en blokk av energier som er kombinert absolutt logisk. Dette er alene mulig under påvirkning fra "et tenkende noe" som består av "Jeg'et" og "overbevisstheten".

Organismen styres i høy grad av automatfunksjoner - hvilket er resultater av en lang trening eller oppøvelse - som tilslutt har blitt til selvstendige funksjoner eller vaner. Selve organisme-skapelsen er en slik automatfunksjon.

710. Organismen vil sakte skiftes og forvandles - avhengig av bevissthetsforvandlingen. Redskapet vil slepe etter ønsket/tanken, men alltid

utgjøre et egnet redskap dersom ingen sykdommer eller andre "gamle" tankebrister(karmavirkninger) har satt det ut av spill. Når vesenet har nådd genialiteten i et felt, er dette en mettelse, og begjæret avtar da. En hunger etter nye opplevelser tiltar derved.

Vårt nåværende legeme er kun en enkelt nyanse, en detalje i vårt evige livs samlede skapeprosess.

711. Uten kontraster - ingen opplevelse. Noen går mot lyset, mens andre går mot mørket. Alt avhenger av lengselen eller hungeren - som er selve drivfjæren i livsvandringen. Dette er selve URBEGJÆRET som har sete i "X2". Dette er selve **urkilden** for livsopplevelsen. Altså "drivfjæren" i det evige livs "klokke".

712. Hvile og virksomhet er livets urokkelige grunnfaser. Dette er livets "pulsslag" eller evige "åndedrett".

713. Alle har lengsler eller sult som ikke kan tilfredsstilles i et enkelt jordliv. Hvorfor denne lengsel - dersom det ikke fantes noen mettelse av denne sult?

714. Men naturen - Guddommen - har en tilfredsstillende av alle begjær og ønsker. En lengsel/sult og en tilfredsstillende, utgjør tilsammen en helhet - dvs. en energiutløsnings likevektspunkt eller balanse. Sulten stanser først når likevekten er nådd.

715. Lengslene dør ikke med vårt fysiske legeme, da de er rotfestet i individets skjebneelement og overbevissthet. Lengslene utgjør da en del av hvert enkelt individs mentale struktur.

716. Alle lengsler(sult) må eksistere som en betingelse for skapelsen av et hvilket som helst velvære. Alle lengsler vil bli mettet engang i framtiden. Naturen skaper intet overflødig eller tilfeldig.

717. Naturen - altså Guddommens fysiske framtoning - viser aldri sløsing, tilfeldigheter eller noe som er bortkastet. Se på kloakken som etter et kretsløp blir til rent kildevann - se på avføring som blir til jord, osv. Kaos og tilfeldigheter er derav kun tenkte motsetninger til den kulminerende logikk som vi ser overalt i naturen rundt oss. Uansett hva mennesket måtte lage av ufullkommenheter, splid og avfall - så kan dette aldri bli uttrykk for kaos i Guddommens perspektiv. Alt blir her til nytte, dvs, "alt er såre godt".

718. Da alle vesener har utilfredsstilte ønsker, vil det si at de er uferdige vesener

når de dør. Noe er her forberedt - som enda ikke er ferdig.

719. Mye ser ut som kaos, men dette er kun en tilsløring, som man ikke har evne til å gjennomskue. En byggeplass for et hus, der det "flyter" med murblokker, sement, grus, plank, armeringsjern, kalk, stiger, stillaser, osv. - ser også ut som det rene kaos. Og tenk på et innviklet fabrikkanlegg med et virvar av maskiner og kompliserte systemer. Om en utenforstående kommer inn på en slik byggeplass eller inn i en fabrikk, vil han oppleve omgivelsene som det rene kaos. "Kaos" er den illusjon som fremtrer når noe nytt oppleves for sanseevnen som jeget ikke kan overskue. *Kaos er det som ligger i sanseområdets periferi - innhyllet i fjernhetens tåkedis.* Krig er heller ikke kaos - da denne utløses etter et formål, etter en plan. KAOS ER KUN SANSEMESSIG FJERNHET. Naturen skaper aldri kaos, det kan kun sinnssyke personer - som mister sansekontrollen. "Kaos" er kun et kosmisk perspektivforhold.

720. Er repetisjon

721. På et bestemt tidspunkt har vesenet oppbygget sin nåværende fysiske organisme ved hjelp av et foreldrepar.

722. Denne organisme eller kropp utgjør et ledd i en skala fra primitivitet til fullkommenhet. Planen er å fullkommengjøre den - og til dette behøves mange liv eller organismer (kropper). For hver organisme blir denne plan ført videre fram mot sluttmålet.

723. Men planen er altså eldre enn organismen, og må derav ha bestått *før* denne.

724. Nettopp dette at mennesker er redde for å dø, viser at deres ønsker ikke er fullbrakt i dette ene liv. De ønsker fortsatt å leve.

725. Og utviklingens gang vil sørge for at alle en gang vil få selvoppleve sin egen udødelighet. Alle vil søke etter sannheten når de vandrer i motgang, lidelse, sorger og smerter. Den vil være den fredens havn som alle vil nå etter å ha seilt rundt på lidelsens hav. Alle vil måtte innse i nødvendigheten i verdensgjenløserens ord om nestekjærlighet. Kringen fremskynder sin egen undergang - jo mer den tærer på sine krefter. Jordmenneskenes idealer og lengseler er dypest sett de samme - det er kun veiene mot lyset som de er uenige om, og dette utløser krig og fiendskap. Men dette "veispørsmål" skal de nok snart bli enige om mener Martinus.

726. Alle nåværende religionskamper er dypest sett kun en kamp rundt

ordfortolkninger av de "hellige skrifter".

727. Materialisten lengter også etter evig liv - etter lys. Han ser på religiøsitet som naivitet og overtro. Han tror at "jeg'et" er en bivirkning av prosesser i hjernen. Han finner intet grunnlag for høyere idealer, moral eller mentalt lys.

728. Ja - hadde vi bare ett eneste liv (jordliv), ville verden være en skrikende motsetning til all den fullkomne logikk som vi ellers ser i naturen.

729. Men reinkarnasjonen sørger for livets rettferdighet. Tidligere trodde man at denne rettferdighet skulle utlignes etter døden gjennom oppholdet i hhv. paradiset eller helvete. Men dette viser tross alt at man søkte en viss grad av rettferdighet.

730. Nettopp at vi kan iaktta en utvikling - viser at organismene stiger i fullkommenhet. Men var det intet vesen bak organismene, var det intet som kunne ønske en forbedring av organismene. "De nye sjeler" som kunne leve i mer utviklede legemer, kunne jo aldri ha ønsket seg disse (dersom de aldri hadde eksistert før-), men et ønske om å kunne leve videre i mer forfinede kropper hadde derimot "de forutgående døde" hatt. Nei - et slikt utilfredsstillende "kaos" kan aldri naturen fremvise. Livet gir adgang til alle normale ønskers tilfredsstillelse.

731. Så tilbake til symbolet og felt nr.10: Trekanten symboliserer det levende. Rundt denne sees symbolet spiralkretsløpet, - altså at tilværelsen foregår i høyere og høyere kretsløp.

732. Via reinkarnasjonen kan alle ønsker oppfylles uten at tiden spiller noen rolle. Individet blir derved HERRE over tiden.

733. Hele summen av fortiden tar vesenet med seg over i det nye liv. Derfor fødes individene til verden med vidt forskjellige kvalifikasjoner, evner og anlegg. Der vesenet tidligere har trent seg, vil det nå fødes med mer eller mindre framtrede evner. Noen trener å spille piano i et helt liv - men blir allikevel ikke så dyktige som andre - som ganske av seg selv, allerede som barn - spiller som virtuoser. Dersom naturen skjenker enkelte disse talenter til enkelte som medfødte gaver, må det sies å være et spill av krefter at den ikke gir alle slike geniale evner.

734. Alle vet at "øvelse gjør mester" - og det er kun dette som kan bringe noe til genistadiet. Et "talent" er kun en utpreget dyktighet i et særlig felt - en bevissthetsmessig beherskelse av en ting. ***Å lære en ting er det samme som å gjenoppleve en ting inntil man har erfart den tilstrekkelig til at man***

bevissthemessig behersker den.

735. Et talents utvikling går fra de første primitive, famlende forsøk - til den mest storslåtte, kulminerende genialitet. Jo mer vi har øvet oss i et bestemt felt i et tidligere liv - desto mer framtreddende vil talentet være.

736. Å påstå at individets talenter er nedarvet fra foreldrene, skaper heller ingen rettferdighet. Og dessuten - hvorfra kommer da alle NYE, geniale evner i teknisk skapelse? Jo - de er oppøvet sier man da. Men hvilke talenter er da ikke oppøvet - men arvet fra foreldrene? Hvordan kan noen talenter arves, mens andre må opptrenes og oppøves? Er det bare talenter i å male, spille, osv. som arves? Nei - bak alle talenter ligger det trening, øvelse og tenkning - altså vilje. Dessuten er barna aldri kopier av foreldrene. Genier har aldri genier som foreldre - dvs. deres genialitet er slett ikke arvet.

737. Hvorfor lage undervisning med skoler og universiteter - dersom talentene ikke kan oppøves eller opplæres?

Her kommer også Martinus inn på dette med opptrening av evner og stadiene sett i åndsvitenskapelig perspektiv:

- "A-viten" er et talents første stadium, og dette er enda ønske, eller lengselsstadiet. Dette stadium er samtidig resultatet av fortidige erfaringer - fra tidligere opplevelser og -viten. Via A-viten omsettes disse ønsker til handling. Er erfaringen fra denne handling heldig, vil handlingen bli gjentatt eller øvet.
- Og dette øvelses-stadium kaller Martinus for "B-stadiet" (B-viten). Med denne stadige gjentakelse av ønsket, blir den til slutt til en selvstendig funksjon som "går" helt av seg selv - uten at noen dagsbevisste tanker eller vilje medvirker. En vane er altså en automatfunksjon som vesenet har oppelsket gjennom en permanent gjentakelse eller øvelse. Etterhvert blir det utviklet et selvstendig senter i hjernen for nettopp denne funksjonen - slik at altså dagsbevisstheten blir avlastet.
- Da er "C-viten" stadiet nådd, og evnen er et faktum.

738. Selve kroppen - organismen - er et hav av c-vitenfunksjoner, som før har blitt opptrent via ønske og gjentakelsestrinnene (altså via "A-stadiet" og "B-stadiet"). Dette har skjedd gjennom enorme tidsrom. Kun det absolutte heldige, og de mest utprøvde funksjoner blir til c-viten - dvs. de er kulminasjonen av logikk. All c-viten er manifestasjonen av det levende vesen på sitt mest framskredne og utprøvde stadium. Man kan i visse felter si at all c-viten er erfaringer som virket best i livets egen favør - og disse ble derfor stadig gjentatt. Ja - hele legemets "automatikk" er en anskueliggjøring av vesenets egen fortid.

739. Alle talenter overlever det fysiske legemets død - ettersom de er hjemmehørende i den overfysiske struktur.

740. Uten ved gjenfødselen, kunne den her analyserte talentutvikling ikke finne sted - og individenes forskjelligartethet kunne ikke være ut fra egne anstrengelser eller -vilje. Selve den totale urettferdighet ville da ha vært gjeldende.

741. Heller ikke etterkommerne - altså senere generasjoner - ville kunne få glede seg ved de forbedrede forhold, da de jo ikke kunne ha ønsket seg disse. De som virkelig ønsket seg disse - tidligere generasjoner - de "døde" jo ganske enkelt og forsvant ut til intet ... Ja - nettopp dette er jo hva folk flest tror idag.

Et ønske kan kun dannes på basis av en utlevelse av dets motsetning. Men har man ikke levet før, så har man jo heller ingen ønsker. Hvorfor skulle man da ønske det ene fremfor det andre? Man kunne da være like lykkelig i den ene som i den andre tilværelsesformen.

742. Nei - uten et flerlivsperspektiv mister hele tilværelsen alt av rettferdighet, og denne måtte da framtre som en virkning av en temmelig primitiv Gud - dersom denne Gud var ansvarlig for det ene liv til de millioner av mennesker som fødes inn til fattigdom og lidelser.

743. Men det er p.g.a. den økende hunger etter humanisme, at kristendommen har kunnet forbinde seg med vesenenes følelsesinnstilling, og bli en slik utstrakt autoritet på det religiøse område. Men før var altså "Guds veier uransakelige".

744. Men ved intelligensens framvekst, ble religionen utsatt for stadige større og mindre jordskjelv. Tvil bevirket splittelse og kamp i de troendes rekker.

745. Men den vise har evne til å se de ekte fasitter som utgikk fra verdensgjenløserens munn, mens de mer primitive ikke evner å trenge bak ved dogmer og ulogiske trosformularer. Og de forskjellige oppfattelser på det trosmessige område skaper splid og kriger. Bl.a. spørsmålet om udødelighet. Ved å benekte udødeligheten, så sporer de av dogmatiske kristendom fra den logiske bane.

746. Vesenene hungrer ikke lenger etter tro, men etter logiske svar og konkret viten. De søker føde for deres økende intelligens - som kan sette dagliglivets erfaringer på plass. Dvs. - en logisk forklaring på det daglige livs problemer. Ved

forståelsen av reinkarnasjonen - gjenfødselen - jeg'et og dets overbevissthet - har man fått et fattbart grunnlag til å forstå livet og også virkelig etterprøve livslovene i sitt daglige liv.

747. Kort repetisjon:

- livet er kulminerende rettferdighet
- skjebnen er resultatet av ens handle og væremåte
- væremåten idag skaper den framtidige skjebne
- vesenet går alle trinnene gjennom reinkarnasjonen
- alle ønsker kan oppfylles

748. For individer med nedbrutte, skadede eller foreldede kropper - så utgjør reinkarnasjonen nærmest en oppstandelse i et nytt forherliget legeme. Den fysiske skjebne er en arv som det udødelige jeg bærer med seg fra fortiden. Slik blir ALTET kulminerende kjærlighet - og hele skjebnemysteriet avsløres.

Vi er alltid midt i vårt eget resultat av vår egen eksistens. Hele skjebnespillet har vi selv iscenesatt via våre tidligere handlinger. Med dette for vårt indre blikk, kan vi se at alle individene må være på ulike trinn, og ha ulike evner og begavelser.

749. Skjebnen er individets egen bane i det evige verdensaltet. Vesenet befinner seg midt i sin egen skapelse av sitt eget livs kolorering - sin egen skapelse av tanke- og åndsfunksjon. Det blir en klar mening med alle veseners skjebner som utgjør en kulminerende kjærlighet. Alt som vi har gjort i de tidligere liv, får idag sin uunngåelige virkning. Hvert liv er bare en fortsettelse av det forrige - og vesenet får gradvis mettet sine ønsker fra fortidige liv.

750. De forutgående liv har kanskje vært meget sunnhetsnedbrytende - og vesenet har fått vaner og tilbøyeligheter som i sterk grad nedbryter og forstyrrer det nåværende liv. Tilsvarende vil dagens livsførsel få direkte virkninger for sunnhet og velvære i det kommende liv. I små trinn oppover på den kosmiske utviklingsstige, får individet oppleve en mer og mer behagelig og sunn skjebne når livserfaringene vokser.

Det gamle ord "det et menneske sår skal det også høste" - blir slik sett en sbsolutt virkelighet. Dette er livsmysteriets 11. grunnfasit.

751. Sett inn illustrasjonen med livstrekanten og sirkelen med pilen i som går ut fra denne trekant og kommer tilbake.

Absolutt alt av tanker og handlinger som kan utgå fra et levende vesen, går i sirkelbaner - og vil uunngåelig vende tilbake til sitt opphav. Disse energibuers tilbakevending er det som vi kjenner som skjebnen.

752. Herved er alle slør rundt livet og skjebnen fjernet. Vi har sett vår evige væren - den lovmessige fullkommenhet i verdensaltet som fjerner enhver tanke om urettferdighet, meningsløshet og tilfeldighet.

753. Vi har herved fått synet av en levende Guddom - med en bevissthetsutfoldelse som helt overgår vår fatteevne. Hele vårt liv er en korrespondanse med dette evige opphav - da alt vi møter, alle av "vår neste" - er Guddommens synliggjøring i kjøtt og blod. ***Det vi gjør mot vår neste - det gjør vi mot Guddommen.*** Slik ser vi veien ut av mørket i et klart og logisk lys. Gjennom "vår nestes" sanser - både fysiske og åndelige medvesener - kan Guddommen sanse våre lengsler og ønsker. Og gjennom "vår neste" vil det samme helhetsvesen - Guddommen - gi oss tilbakemelding eller svar på våre henvendelser og kjærtegn.

754. Det forekommer derved to slags henvendelser til Guddommen:

1- den alminnelige bønn.

2 - Vesenets daglige liv og forhold til sin neste.

Ofte er det svært lite samsvar eller likhet mellom disse to typer av kontakter med Guddommen eller til ALLVESENET. Henvendelse nr.2 - det daglige liv - "overdøver" ofte den første kontaktform (gjennom bønningen) totalt. Og ofte er det unødvendig å be når vi direkte kan henvende oss til Guddommen via andre fysiske medvesener.

755. Bønningen er en intim kontakt med det øvrige verdensaltet - som vi bør formulere i konsentrasjon og helst alene ("gå inn i ditt lønnkammer..."). Dette da når det ikke finnes andre egnede medvesener i vår nærhet som vi kan formidle vårt ønske til. Eller når våre medvesener slett ikke kan forstå våre ønsker eller tanker. Vår nærmeste neste er jo kun en mikroskopisk lokalitet av ALLVESENET - og det er jo begrenset hva denne kan forstå eller hjelpe oss med fysisk eller tanke/ordmessig.

756. Men vi er aldri alene med våre problemer. Via bønn eller telepati kommer vi i kontakt med en mengde spesialvesener ("åndelige spesialister") - som kan avhjelpe alle situasjoner - dersom vår skjebnesituasjon åpner for dette. Martinus sier her at dette plan er befolket med millionvis av vesener som kommuniserer via telepati og kan oppfatte bønner fra det fysiske plan. Alle bønner oppfattes av disse Guddommens åndelige lytteorganer - og hjelpen kommer til uttrykk på den mest gavnelige måten. I spesielle tilfeller, kan også hjelpen komme som "mirakler" - som derved går langt utover det som normalt skjer innenfor de alminnelige kjente naturlover.

757. Miraklene kan kun skje i kraft av åndelige veseners inngripen på det fysiske

plan. Ofte omtales de som engler, og avbildes med vinger - hvilket skal symbolisere at det er vesener som kan "bevege seg" mellom de åndelige (finstoffelige) og de fysiske, grovmaterielle verdener.

Alle naturlige eller normale bønner blir bønnhørt - men ikke alltid slik som den bedende selv ønsker det - men derimot slik som Guddommen ønsker det - hvilket vil si på den måten som i lengden blir til størst velsignelse for den bedende selv - ganske uavhengig av hva han eller hun selv måtte mene om denne bønnhørelse i øyeblikket.

758. Uten ved eller gjennom de åndelige vesener, kunne vi ikke komme i kontakt med Guddommen ad telepatisk vei. "Et vesen som man ofte taler med - eller ofte henvender seg til - kan man ikke unngå å bli fortrolig med" (sitat fra Martinus). Etterhvert innser man at det er best for alle parter når man avslutter sin bønn med ordene "...skje ikke min, men din vilje - kjære Fader". Da oppstår den fullkomne vekselvirkning mellom "Fader og Sønn".

759. Vår forhold til det levende Verdensaltet (Guddommen) er lik

1 = "legemlig" = vårt daglige forholde til vår neste -

2 = "muntlig" = den intime bønn. "Den legemlige" henvendelse

må utgjøre en absolutt forståelse og derav toleranse ovenfor alle andre vesener - mens "den muntlige" henvendelse må innstilles direkte mot Guddommen og intet annet. Og den bør avholdes i enerom, for at den skal bli ekte og intim. Men det er også viktig å gjøre seg absolutt klart at vi også står direkte ovenfor den samme Guddom når vi er i kontakt eller vekselvirker med andre levende vesener. Det må derfor være et samsvar mellom vår bønn og vår væremåte. Det vil utfolder "legemlig" er det eneste virkelige materiale som helhetsvesenet eller Guddommen kan ha for å bedømme våre bønners ekthet.

760. Og alle våre ønsker mot forsynet må selv være noe som vi ønsker å gi til "vår neste" eller Guddommen - dersom det var denne (altså andre levende vesener) - esom ba oss om noe bestemt som vi var istand til å oppfylle. Å forlange noe fra Guddommen som vi ikke selv ønsker å gi, dersom vi var istand til det - vil nøytralisere våre bønner. Vi kan derfor ikke kun vise hensyn og oppmerksomhet til Helhetsvesenet "lønnkammeret" - men må gjøre oss klart at samme Guddom gjenspeiles i alle av "vår neste".

761. Intet levende vesen kan eksistere uten å være i kontakt med Guddommen. Hele livet er en "samtale" med Guddommen. At individet ikke er bevisst i denne "samtale" forandrer intet - for heller ikke det lille spebarn er bevisst i sine foreldres omsorg, da denne pleien for dettes vedkommne skjer tilsynelatende helt av seg selv

762. De primitive stadier er en 100 % nødvendighet i dannelsen eller skapelsen av de fulkommende stadier i utviklingen. Alt i tilværelsen er "forhold til Guddommen" - og et ledd i den fulkommende kjærlighetens åpenbaring. Av dette kan vi forstå at den tolvte grunnfasitt og lyde: ALT ER SÅRE GODTT. Herved kan vi skue livet utfra de tolv grunnfasitter, og slik ser LIVET fra høydene, fra livets tinder.

12. kapittel **LIVSSUBSTANSER**

763. Livet eksisterer i kraft av Det Guddommelige NOE bak ved Universet. Dette er den årsaksløse årsak - JEG'ET.

764. Det evige LIV er det samlede produkt av det levende vesens overbevissthet. Dvs. et produkt av $X1 + X2$. Dette produkt er en skapt foreteelse eller en forvandlet ting. Ingen former for liv er statiske eller evige i formene. Ja - intet liv står stille - men er underkastet forvandling. Livet er da NOE som er forvandlet fra en tilstand til en annen. Det er "noe" som skifter form, og denne skiftning er livets opplevelse.

765. Livet i seg selv er evig, men detaljene i opplevelsene er uendelige. Disse detaljer av livets synlige framtreten utgjør de "kosmiske kjemikalier" som vesenet bruker i sin skapelse av livsopplevelsen. De er materiale for hans tanke, bevissthet og vilje. Disse kan igjen grupperes etter deres egenskaper, og tas i bruk til oppfyllelse av de ønskede ting.

766. Som vi vet kan livet oppdeles i 6 kosmiske "general-tilstander". Alt som finnes kan uten unntagelse grupperes under en av disse 6 kosmiske tilstander. De rommer absolutt uendelighet av skapemuligheter, og vesenet kan bli alt hva det ønsker seg å bli - og dette må sies å være kulminasjonen av FRI VILJE.

767. Jeg'et og overbevisstheten eksisterer bak alle ytre former og har i sin egenatur ingen ytre kolorit - de er alene kun "noe". Kun "det skapte" er helt forskjellig for de uendelig mange av levende vesener - $X3$ -aspektet.

768. Samme struktur av $X1 + X2$, har eksistert i "evigheten av tid" - gjennom en uendelighet av skapte ting som legemer.

769. Alt skapermateriale ($X3$) er et produkt av vilje og bevissthet, og dette er i forveien "bearbeidet og brukt/benyttet" av et eller flere jeg'er i forveien. Dvs. skaperevnen er en evne til å nedbryte og oppbygge. Intet nytt (altså $X3$) kan vokse uten på "ruinene" av fortiden.

770. Tilværelsen er en "kamp" imot naturens nedbrytningsprosess. Et eksempel her er sykdommers angrep i legemet. Skapelsen av livets opplevelse krever en vedvarende sum av nedbrytning - for at en oppbyggelse skal finne sted. F.eks. dette å nedbryte føden som skal omdannes til organisk materiale i form av alle mulige livsenheter - celler i kroppen.

771. "Livets Tre" er det tre-enige prinsipp - eller "det levende vesen".
(sett evt. inn bilde av et tre med rot, stamme, grener og blader/løvverk)

Roten og stammen, samt grener = $X1+X2$

Løvverket, frukter og safter = $X3$ (=energiene og "bevegelsene").

Kronen/løvverket på LIVETS TRE er det samme som det levende vesens samlede livsytringer.

772. Jeg'ets synliggjøring som "livets tre" - har en uendelighet av variasjoner fra de mest primitive, drepende "jungler" - til de vakre, kultiverte haveanlegg - hvor alt er planmessig og logisk.

773. Hunger og mettelse er livets aller største kosmiske bestandeler. Absolutt alt av det skapte inngår som grader av hunger og mettelse. Sistnevnte prinsipper har sitt utspring i $X2$ - der det framtrer som "urbegjæret". SELVE LIVET BESTÅR AV DENNE "SUBSTANS" - NEMLIG URBEGJÆRET - OG KALLES HER FOR LIVSSUBSTANS NR.1.

774. sett evt inn ill som i notatene

- urbegjæret framtrer immaterielt gjennom " $X1$ " og materielt som "Jeg'ets første fornemmelse av liv".

- "sult" er dragningen, lengselen imot materier. SULT ER DA LIVETS "NÆRMESTE" UTTRYKKS MIDDEL - etter urbegjæret - og vi kaller det for "livssubstans nr. 2

Lenger ut så kalles livssubstans nr 2 som SULT - tiltrekning - bevegelse.

775. Men sulten vil mettes, idet den iverksatte energibølge har avsluttet sin hensikt eller sitt kretsløp. Mettelsen inntreffer da som en slags "stillstand", mens sulten var "bevegelsen".

METTELSE er livssubstans nr.3 (mettelse - stillstand - hvile)

776. Når mettelsen i et felt er nådd, så oppstår sult mot andre felter. Men oppfyllelsen av et ønske resulterer også i frastøtning når mettelsen er nådd. Dette er "fjernelsen" av de materier som er uønskede når mettelsen er nådd.

Eks. på denne fjærnelse er avføring, eller generelt prinsippet med et avfalls- eller kloakksystem.

"Avførings-prinsippet" er livssubstans nr.4 (avføring - frastøtning - bevegelse)

777. I forbindelse med hunger/mettelse er det NOE som hungrer - der er NOE som mettes. Dette noe er sier Martinus her - den allerførste analyse av stoff eller materie. Videre hadde vi disse to bevegelses-arter:

- sult (med bevegelsesarten tiltrekning)
- mettelse (med bevegelsesarten avføring/frastøtning)

Bevegelse tilsier at NOE bevegtes. Og dette er da materien i alle former.

Alt av stoff eller materie er livssubstans nr. 5.

778. Det er hovedsaklig "livet" i X3 som Martinus vil påpeke i sine analyser om de mange "livssubstanser". Men livet bak stoffet er ikke stoff eller materie, men dog utgjørende "noe". Av dette "noe" består selve livet og bevisstheten.

Gjennomgangen her av de mange "livssubstanser" vil da utgjøre en oversikt over livets mest framtreddende og førende detaljer - regnet fra urbegjæret og "nedover" i formenes verden.

779. Repetisjon av X1-X2-X3.

Jeg'et er det absolutt "faste punkt" som alt av det øvrige rundt det levende vesen "beveger" seg eller "vibrerer". Jeg'et er den evige stillhet, som all bevegelse kan utmåles i fra.

780. Sansningens dypeste analyse er "utmåling" av bevegelse i forhold til et fast punkt. Alle sanseinntrykk er kombinasjoner av bevegelse - som danner kontrast til "det faste punkt" - JEG'ET.

781. Grensen mellom X1 og X2 er ikke en markert, opptrukken overgang eller grense. Den utgjør en umerkelig overgang i en sone som ikke kan sanses.

782. I X3 eller organismene finner vi intet fast punkt. Selve kloden er heller ikke et fast punkt, da den jo beveger seg rundt om solen med en fart av ca. 30 km/sek.

783. Alle synlige, sanselige, "faste punkter" - er illusjoner.

Enten vi ser inn i en gråstensklippe eller ut i de gigantiske galakser, så ser vi kun bevegelser og atter bevegelser. Ingenting er her stillstand eller ro. Alt er bevegelser i forhold til andre bevegelser.

784. Bevegelse kan også ta form som forvandling av tilstand, der stein nedbrytes til

sand og støv. Altså det som vi kjenner som forvitring. Andre bevegelsesformer er lys og farge, etc. En falmet bukse er en bevegelsestilstand.

Sansning er at en bevegelse berører og reagerer med en annen bevegelse.

785. Absolutt alle materier er bevegelsesarter og det finnes som nevnt intet fast punkt innenfor vår sansehorisonts område. Men dog FINNES det et fast punkt - hvorfra alt kan iakttas og oppleves, men dette punkt finnes ei i materien. En "bevegelse" kan ikke oppleve "bevegelse". "Noe" står over bevegelsen som "skaper og opplever" selve bevegelsen. Dette "noe" er bevegelsens opphav og herre. Og dette er den absolutte, totale stillhet.

786. Også tankemateriene er bevegelse - da disse utgjør endel av X3. Men det finnes dog et grenseområde mellom bevegelsen og det faste punkt "et sted i X2".

787. "Katastrofer" oppstår der viljen og dens styring og beregning ikke strekker til. Jordskjelv, vulkanutbrudd og stormfloder - kan sies å være bevegelsesarter som kommer utenfor Jordjeg'ets bevissthetskontroll og sunnhetsmessige automatfunksjoner. Alle ukontrollerte bevegelser skaper grader av "katastrofer". Men bevegelser som er kontrollerte avslører et viljeførende "noe".

788. Bevegelsen har forbindelse med det faste punkt via et mellomledd som er X2 - Skape-evnen. Denne "Skape-evne" har både forbindelse til stillheten, Jeg'et - og også til bevegelsene som er "det skapte" eller X3. I den "øverste" - innerste- del av X2, er vi enda i det umanifesterte, i grensen for den evige stillhet - hvortil all livsopplevelse tilsist kommer som impulser for å kunne sanses av Jeg'et. Vi er her i LIVETS "første" morgendemring. Vi er enda ikke innen de første "solstrålers" rekkevidde - som da symbolsk uttrykker en grense til den manifesterte, skapte verden.

789. Jeg'ets møte med materien er absolutt usanselig, men er i seg selv all sansnings første utspring. Men jeg'et er absolutt immaterielt - derfor vil det ikke forkomme noen "slitasje" ved dette møte mellom JEG'ET og materien.

790. All bevegelse "startes" fra X2. Men denne bevegelse er underordnet et annet prinsipp som er ovenforliggende.

791. Dersom ALTET var begrenset måtte det finnes en grense der hvor dette ALTET grenset opp til det absolutte "intet". Denne grense finnes dog i et annet perspektiv - på den måten at JEG'ET står utenfor den manifesterte del av Altet. Dvs. Jeg'et er absolutt immaterielt og trenger derfor ingen plass, tid eller noe sted.

792. Ved å uttale "jeg" - så poengterer vi dette "noe's" adskillelse fra bevegelsene - som vi uttrykker som "det". All livsopplevelse er kontrasten mellom "jeg" og "det".

793. "Jeg'et" oppleves som en sentrums - eller midtpunktsopplevelse. Det er bevissthetens urørlige sentrum - det innerste av alt. Det er dette punkt hvor alt av bevegelse dreier seg rundt. Alle ønsker, begjær og lengseler, kommer inne fra dette "noe". Og opplevelsene går inn i dette "noe".

794. Dette "noe" - X1 - har derved evnen til å vende energiene eller bevegelsene. Denne vending kan skje uten at det forekommer noen form for slitasje ved jeget, som altså er absolutt immatrielt.

795. (sett inn ill. fra notater)
Livsopplevelsen blir da:

- a - en indre ubevisst del
- b - en ytre bevisst del

I kraft av punkt b, oppstår materialismen på et bestemt tidspunkt i utviklingen, og man benekter da alt AV DET LEVENDE. Men denne oppfattelse er i høyeste grad overtro som er bundet i uvitenhet.

796. Da er faktisk det religiøse instinkt mere i kontakt med virkeligheten eller sannheten, der dette leder naturmenneskenes religiøse oppfattelser. De "ser" guder overalt rundt seg i naturen. Selvsagt er ikke disse instinktstyrte, primitive vesener i stand til å forklare sine følelser på en vitenskapelig måte - etter som deres intelligensevne enda ikke er særlig utviklet.

797. Men de religiøse begreper har også glidd inn i den øvrige del av historien. Man følte at ved siden av sitt jeg, så fantes det også en gud nærværende, men også forskjellige ånder. Dette var før man intelligensmessig kunne spekulere i tanker om død, liv etter døden, om Guddommens eksistens, osv.

798. Det at livet oppleves, fornemmes og også avslører intelligens og vilje, viser at det må være "noe" bak alt ved dette ytre.

799. Åndsopplevelser er opplevelser av det "indre syn". Disse er gjenspeilinger av den ytre fysiske verden. Etter hvert får vesenet en anelig mengde med slike indre "kopier" i sin bevissthet. Livet i den indre verden blir da en opplevelse av ånd eller bevissthet. I den ytre verden oppleves materien. Og da "noe" opplever begge disse tilstander, viser dette at dette "noe" er selve DET LEVENDE VESEN.

800. Etter hvert blir vi i stand til å kunne sjonglere og omskape våre indre kopier. Dette kaller vi nettopp for tenkning eller tankefunksjon (åndsarbeide).

801. All skapelse er en ytre kopiering av indre tankebilder. Hele den ytre verden er en avspeiling av de levende veseners indre verden.

802. Den indre verden kjenner vi fra vårt språkbruk der vi omtaler den som "ånd og bevissthet". Og denne oppfylles igjen av "tanker". Og via disse tanker kan så vesenet igjen bearbeide den ytre fysiske verden.

803. Jordmennesket kan nok godta at alle skapelser som det selv har utført - er resultater av tanker og ideer, eller altså generelt planlegging og tenkning. Men at naturens skapelser er tilsvarende resultater av tanker, kan det vanskelig forstå. Det tror at naturens skapelsesprosesser blir til av seg selv, - selv om de er mer kompliserte enn den menneskelige skapelsesprosess, som de naturlig nok innser er styrt av tanker og ideer. Men alt av menneskets viten er jo en kopiering og oppsummering av de erfaringer som naturens skapelsesprosesser har frembragt. Denne har jo omdannet denne klode fra et kokende ildhav til en stabil planet der livet kan åpenbare seg på de mest fantastiske og vakre måter. Er denne menneskelige skapelsesprosess større og mer genial enn denne?

804. Den natur som mennesket tror er "død", kan altså frambringe en skapelse som er mye mer genial og komplisert enn den mest logiske menneskelige frambringelse. Dette tror de nettopp fordi at de ikke er i stand til å sanse naturens "indre verden". De kan ikke se noen helhetlig organisme eller noe "liv" i selve naturen - som i deres øyne kun utgjør en kollektiv materiemasse. At naturen skulle ha noen "jag-bevissthet" - betrakter de som absurd, til tross for at dens skaperresultater er absolutt logiske.

805. Å benekte den åndelige verdens eksistens, er det samme som å benekte sin egen bevissthetsfunksjon. Alt av den fysiske materie vil i sin struktur avsløre logikk eller viljemanifestasjon. Og viljemanifestasjon er lik bevissthets-manifestasjon eller ånd.

"Guds Ånd over vannene" - betyr Guds bevissthet over eller bak naturen. Vannet er jo i overvekt eller dominerer denne planet.

806. Vi opplever oss selv som midtpunktet i verdensaltet - likegyldig hvor vi så enn befinner oss. Og vi opplever også oss selv som et midtpunkt i vår egen indre verden. Dvs. begge disse verdener ligger "utenfor" "Jeg'et" .

807. All opplevelse - alle kontrastforhold - er basert på adskillelsen mellom "Jeg" og "Det".

808. Alle betegnelser på "det" - X3 - er ikke reelle, men høyst midlertidige eller relative. De er kun betegnelser på forholdet mellom X3 og vårt jeg (X1). Den endelige analyse av X3 som kan sies å være absolutt reell, er da kun dette at det er "noe som er".

809. Dette at "enhver oppfattelse avhenger av øyet som ser" - er en helt vitenskapelig fasit. Alle har sine helt "private" eller enerådende oppfattelser som er basert på deres Jeg's møte med bevegelsene, og de virkninger som dette møtet bevirker. **Perspektiv-prinsippet er en ordning av sanseområdets detaljers plassering i forhold til "Jeg'et" .**

810. Dette stykke er en gjennomgang av de siste stykker i repetisjon.

811. Dersom "Jeg'et" var av materie, ville ALTET mangle individualitet. Noe liv ville da slett ikke eksistere, for hva skulle oppleve det, når alt var materie eller bevegelser?

812. Dyret er enda ikke jeg-bevisst, men føler allikevel "eiendomsrett". Gradvis blir det istand til å uttrykke denne "jag-benevnelse" - når det utvikler seg inn i høyere former. Å uttrykke "Jeg'et" - er eiendomsfølelsen i et mer utviklet stadium.

813. "Jeg'et" som opplever må nødvendigvis være adskilt fra "det som oppleves". Det som oppleves er bevegelser, og "Jeg'et" kan derav ikke være en annen bevegelse eller materie. Det er kun et "blindpunkt" eller et "X".

814. Uten å finne "det faste punkt" bak alle ytre bevegelser, materier eller stoffer, kan forskeren ikke oppnå noen "kosmisk erkjennelse" - eller noen absolutt viten om seg selv. Han oppfatter seg da kun som identisk med materien - analogt med snekkeren som tror seg identisk med det hus han har lagd - eller bakeren som skulle tro han var identisk med det brød han har bakt, osv. En slik tanke virker sinnssyk, men det er faktisk essensen eller kjernen når man tror at "Jeg'et" er ett med materien - eller at "Jeg'et" kun består av materie.

815. Ved å iaktta de nære ting - de menneskeskapte ting - kan individene innse at det må finnes "et viljeførende opphav". Her tenker det altså logisk (kosmisk). Men når det dreier seg om naturens prosesser - naturskapte foreteelser - så benektes dette

viljeførende opphavs eksistens. Her er tankematerialet ute av bevissthetens brennpunkt, og noen oversikt øynes ikke her. Før den "kosmiske fødsel" inntreer, må nødvendigvis oppfattelsene være primitive og høyst relative.

816. Dette stykke er en repetisjon av dette med over- og underbevissthet som ble utførlig behandlet i LB 2 :

Overbevisstheten = $X_1 + X_2$

Underbevisstheten = X_3 - som igjen består av en dagsbevissthet og en nattbevissthet.

817. Etersom "Jeg'et" er et "blindpunkt", kan ikke dets analyse eller erkjennelse være avhengig av "øyet som ser". Analysen må være "X" eller "noe som er".

818. Mange mennesker vil mene at selve opphavet er selve det "ytre" mennesket, eller et dyr - men som nevnt før er disse "ytre kledninger" kun materie eller sammensatte bevegelser.

819. Det absolutte fasit er "Jeg'ets berøring" med bevegelsene. Å se materien eller bevegelsene uten å fatte årsakene, er et "relativt syn". Å se den som "livs-yttringer" eller som resultater av vilje, intelligens - er da et "absolutt syn" eller et kosmisk syn.

820. Gjennom dette "absolutte syn" kan det treenige prinsipp - evighetslegemet - og over/underbevisstheten erkjennes. Dette er altså livsytringer.

821. Der bevegelsen møter et jeg, oppstår opplevelse, bevissthet og liv. Absolutt alle bevegelser er uttrykk for liv - dvs. de er livssubstanser.

822. "Jeg'et" vender eller "stempler" bevegelsene ved at alle "inntrykk" blir til "uttrykk". Hele livet er en sjonglering med inntrykk og uttrykk.

823. Når "Jeg'et" har "vendt" en energi, er den blitt til en "livsytring". Alle energier, bevegelser - er "vendt" (behandlet eller startet) via et jeg, men mange av disse bevegelser er av makrokosmiske formater, slik at jordmennesket ikke kan overskue det.

824. "Jeg'ets" vending av energiene er den innerste funksjon hos ethvert levende vesen. Denne "vending" gir Martinus betegnelsen "livssubstans nr.6".

825. Denne energivending er også tilknyttet parringsprinsippet eller seksualismen i

sin absolutte natur.

"Jeg'ets" tiltrekning av bevegelse er "unntfangelsen".

"Jeg'ets" vending av bevegelse er "svangerskap".

"Jeg'ets" frigivelse eller frastøtning av bevegelse er "fødsel".

"Barnet" som her er født - altså energien - kan så igjen senere befrukte andre jeger og nye "fostere" kan "fødes".

Alt dette da selvsagt i prinsipper.

826. Seksualisme er altså i prinsipp livets innerste natur. "Unntfangelse, svangerskap og fødsel" er faktisk stadier som alle "bevegelses-arter" må gjennomgå. Alle de energier som vi sender ut, vil skape en "befruktning" av våre omgivelser, og slik skape *inntrykk* for disse omgivende vesener. Disse inntrykk er en slags "sæd" som vi befrukter våre omgivelser med. Livets opplevelse blir en slags seksuell utløsning. Derfor er alle normale livsfunksjoner en nytelse. Dvs. alt i kontakt med livets lover blir nytelse. Men der livsopplevelsen ikke er en nytelse, er man ikke i kontakt med livslovene. Men dette lærer vesenet, og det kommer fram til måten hvorved det skaper harmoni. Det lærer å kunne skille mellom behagsskapelser og ubehagsskapelser, som begge er like nødvendige for livets opplevelse.

827. Mennesker flest forbinder ordet seksualisme med parringsakten mellom mann og kvinne.

828. Hele dyreriket - der enpoligheten dominerer - er basert på seksualisme. Her framtrer den maskuline og den feminine pol i rendyrket form.

829. Det maskuline vesen ønsker makt, overlegenhet og styrke. De er fiender til eget kjønn, da de er konkurrenter til parringsakten. Disse vesener blir derved en slags kampvesener.

830. Det feminine vesen ønsker å være beskyttet og begjæret av et slikt maktvesen. Men også de feminine vesener er innbyrdes fiender til eget kjønn - de er innbyrdes rivaliserende.

831. Livshungeren for disse vesener er å kunne oppnå samliv med minst ett vesen av motsatt kjønn. De begjærer hverandre gjensidig. De maskuline og feminine veseners innbyrdes behov, passer sammen som tannhjulene i en maskin. Dette gjelder for det stadium som Martinus kaller de lykkelige ekteskapers sone - der begge parter er tilstrekkelige enpolige.

832. Men de utpregede eller rene enpolige vesener finnes ikke legere blandt jordmenneskene. Deres motsatte pol er allerede i sterk vekst. Det er denne "nye" pol som skiller mennesket fra dyret. I denne pol ligger alle menneskelige eller humane og intellektuelle evner. Alle hungrer idag i virkeligheten etter å kunne manifestere den motsatte pols egenskaper i sann humanitet og i geniale skapelser.

833. Jordmennesket har altså en evne til å beundre noe annet enn vesener av det motsatte kjønn. Denne nye interesse blir da en konkurrent til den primære pols interesser.

834. Den primære pol utløser forelskelsen, men denne er ikke lenger nok - eller varer ei så lenge - for de vesener som har fått en viss utvikling av den motsatte pol. Ofte går forelskelsen hurtig over - altså ta "hvetebrødsdagene" fort slutt. Disse hvetebrødsdager er i virkeligheten kun et kort tilbakeblikk eller en repitisjon av det "tapte paradiset" - som var det bærende i det egentlige dyreriket.

835. Den ekteskapelige degenerasjon kommer til uttrykk på mange måter i dagens samfunn: skilsmisser, ulykkelige ekteskap, uvilje mot barn i ekteskapet, aborter, ulykkelig forelskelse, homoseksualitet, osv.

De gamle religiøse ritualer er ikke lenger sterke nok til å inspirere menneskene i moral og ekteskapelige samhold. Ja - mange har nå fått utviklet en direkte antipati mot alt som smaker av religiøsitet - mot alle korssymboler, osv. Men de er ikke mindre gode og elskverdige mennesker av den grunn. Det er nettopp "irreligiøsiteten" som i særlig grad preger det moderne jordmenneske.

836. Mange irreligiøse fremstår idag som fremragende mennesker, som ofte ikke har noe ønske om å eie andre vesener av det motsatte kjønn. Mange slike individer har utført store oppgaver på Jorden. Den største personlighet - Kristus- etterlevde dette å kunne elske sine fiender, men han hadde ingen kone som han mente å ha eiendomsretten over.

837. Jesus bebudet en kommende allkjærlighet som var uavhengig av kjønn. Altså en dobbeltpolet kjærlighet. De gamle religiøse dogmer er derimot et budskap om den enpolige eiendomsretten - altså henhørende under loven for dyrisk forplantning og avkomsbeskyttelse. De gamle religiøse påbud var å forende de to kjønn til en enhet - å gjøre datidens halvvesener til helvesener i foreningen med et motsatt polarisert halvvesen.

Men det dobbeltpolede vesen er i seg selv utgjørende en slik enhet. Dets intime seksuelle liv foregår da også ad mental vei så lenge dets organisme er ufullkommen som topologisk organisme.

838. De begynnende topolige vesener er uegnet som ektefeller, men mange gifter seg ofte, da de ikke vet noe om polforvandlingen og dens resultater som mer eller mindre uegnethet for ekteskap. Og vi ser da også at ekteskapene må stimuleres kunstig på mange måter. F.eks. ved at hustruen sminker seg for å stimulere mannens seksuelle "apetitt" mot henne. Men denne ytre maske er også i høy grad gjort for å kunne bli beundret av andre menn. Men slike "avstivede" ekteskap vil fort gå i oppløsning, men partene iler mot nye ekteskap for der gjøre nye, tilsvarende erfaringer - og resultatet blir skuffelser. De leter forgjeves etter det "tapte paradiset". Men deres seksualitet har her brutt ekteskapets begrensninger.

839. De vil ha nytelsen av seksuallivet, men vil ikke ha de naturlige virkninger av dette - altså barn. Og kroppen gjennomgår også en forvandling når den motsatte pol vokser. Legemene blir mer og mer ens eller like hos de to kjønn. Og talentet for ekteskapet degenererer tilsvarende - samtidig som seksualkraften i vesenet faktisk øker.

840. Som nevnt er mange direkte uegnet til ekteskap. Mange av disse personer engasjerer seg i stedet eksempelvis i forskjellige samfunnsaktiviteter, og er godt ansett - bortsett fra at de ikke lever i ekteskap (- eller i samboerforhold kan vi legge til idag - 60 år etter at dette er skrevet - da disse idag jo er like alminnelige som ekteskapene, og prinsippene er ens for begge disse samlivsformer.) Deres seksuelle natur er framtrepende som nesten topolig, men de skader aldri noen med sin seksualitet eller bruker den til egen tilfredsstillelse primært. Deres seksualitet er delvis ad mental vei - altså som tanker - men seksualorganene krever for mannens vedkomne også uttømming iblandt. Men disse nesten topolige vesener er ikke overspente vesener, og har intet ønske om samleie med det motsatte kjønn. *De utstråler "den høyeste ild" som ren sympati, og er nær den store fødsel. Deres seksualitet kommer aldri fram der den på noen måte kan skade eller bli til sorg og lidelse for andre.*

841. Veien til kosmisk bevissthet er ingen viljesakt som man kan akselerere. Å eksperimentere på det seksuelle område er en farlig vei å gå. Spesielt dersom man går med til dette uten å føle noen trang til seksuell utløsning. Dette gir ingen lykkefølelse, men er en stor fare.

842. De prostituerte kvinner får en sterk overstimulering av deres kjønnsorgan, og kan derfor ikke oppnå normal seksuell utløsning med normale menn. De må derfor kjøpe seg seksuell tilfredsstillelse av brutale halliker som også gir dem fysisk beskyttelse. Men denne hallik gir henne altså også seksuell utløsning med brutale

midler. Men samme hallik vil raskt bane seg vei inn på mer avsporede baner - som f.eks. lystmorderens.

843. Så har vi de som inngår i intimt samliv eller prostitusjon med eget kjønn. De er sjelden tilknyttet et vanlig arbeide, og har heller intet ønske om et vanlig familieliv - og et framtrede sløvsinn fyller ofte deres bevissthet. De har ingen arbeidslyst, og er "kroniske arbeidsløse". Mens de enda er unge, kan de klare seg ved prostitusjon, men som eldre får de problemer. De kan ende som psykopater. De mister kontakt til sannferdig tankegang, og får en sterk utviklet fantasievne. De mister etterhvert oversikt på hva som er fantasi og virkelighet i sin hukommelse. De kan fort ende som innesperrede pasienter på mentalsykehus.

844. De prostituertes kunder er ofte vanlige ektemenn som er kommet ut over "hvetebrødsdagene" - dvs. ut av forelskelsesperioden. De har en sterk erotisk trang, som overgår evnen til å forelske seg.

845. Andre får den erotsike trang utløst gjennom forelskelsen. Og denne forelskelse er hyppig i stadig nye individer - men den er flyktig og går derved fort over. Men mange av disse er dog bundet i ekteskap, og disse må derfor kjøpe seg erotisk tilfredsstillelse hos en prostituert - men ofte er disse av en noen annen kategori - som betalte elskerinner.

846. Det finnes også unge menn som selger seg til homoseksuelle menn. Men også disse forbruker sin livskraft, og bringer over seg både masse lidelser og mentalt mørke. De blir i "abnormitetens forgård" - og kan lett styrte videre ut i åndssvakhet i senere inkarnasjoner.

847. Dette å bruke "den høyeste ild" som handelsvare, kan altså gi farlige virkninger. Det er kun ens normale lengsler som kan være ledesnoren for seksualitetens benyttelse. Normal sult er til for å mettes.

848. Å underkue eller helt å avholde seg fra å tilfredsstille den normale seksuelle hunger eller sult, kan få skadelige virkninger i framtiden.

849. Seksuelle overdrivelser eller sperringer vil altså få konsekvenser som vil gjøre seg gjeldende i den neste fysiske inkarnasjon.

850. De dogmer som er årtusener gamle, kan ikke være gjeldende for vesener som lever idag, som ofte nå er langt framskredne i polforvandlingen.

851. Det er nærliggende å skylde på kundene, men var det ikke nettopp et visst ønske tilstede hos de prostituerte, ville de ikke gå med i denne bransje. Alle grupper av prostituerte har mistet sitt talent for ekteskap, som følge av den begynnende polforvandling. Selvsagt blir de fordømt av de mer enpolige vesener som ikke forstår hva som ligger til grunn for den ekteskapelige degenerasjon.

852. På samme måten som med enpoligheten, så må også topoligheten og allkjærligheten springe ut fra en organfunksjon. Og denne enpolige vintersone vil snart merke vårens frambrudd med oversvømmelser, snøskred, osv. - fra den smeltende mentale is- og snømasse. Disse varsler en ny mentalitets framvekst, og denne fødsel skjer ikke uten komplikasjoner som vi ser i dagens samfunn i form av bl.a. de seksuelle avsporinger. Nei - omskapelsen av Jordens milliarder av mennesker, kan ikke foregå absolutt lysløst og stille.

853. Før ble polforvandlingens virkninger bekjempet med forfølgelse og straff. Men kunnskap og opplysning, har nå ført menneskene til virkelig å spise av kunnskapens tre. Alle mennesker har vokst ut av den primære pols sneverhet.

854. De fleste av jordmenneskene har nå "kommet bort" fra sin evige fader, men "denne" ser det hele klart, og vet at "barna" selv vil finne veien tilbake til opphavet. Ut av krigens mørke og ruiner, vil "de fortapte sønner" finne himmel-rikets rike i sitt eget indre, og ut fra dette bygge et tilsvarende i den ytre verden.

855. Men nå tilbake til dyrerikets siste stadier - der polforvandlingen gjør seg gjeldende, og som gir mange overgangsproblemer. Spesielt dersom vesenet blir seg bevisst i sin motsatte pol på et for tidlig stadium i sin egen utvikling. Denne dype sympatien til eget kjønn er i begynnelsen slett ikke av seksuell karakter - det er kun sympati og beundring. Ofte lever disse vesener selv i ekteskap med barn og ektemake. Og den vanlige enpolige "kjærlighet" overskygger eller kontrollerer den nye gryende vennskapskjærlighet - som enda ikke tar seksuelle former i sin utfoldelse (altså ingen direkte ytre kjærtegn).

856. Men med tiden vil dette - som i begynnelsen er et "rent" vennskap - forandre seg noe for den ene parts vedkomne. Den ene part føler da at sympatien ikke blir gjengjeldt eller besvart slik det egentlig ønsker. Den annen part i vennskapet stifter kanskje et forhold til det motsatte kjønn eller egen familie, og "vennen" blir da skjøvet til side. Og dette gjør denne dypt nedtrykt eller deprimert - som lider de samme kvaler som en sviktet i et ekteskap, nemlig den såkalte "ulykkelige kjærlighet". Og denne ovennevnte vennforbindelse vil så igjen etableres med nye nære venner av sitt eget kjønn, men det samme skjer igjen, og vesenet vil kanskje

gå hele sitt voksne liv i denne ulykkelige tilstand.

857. Ofte vil slike ulykkelige vesener forsøke å gifte seg "normalt" - men denne type ekteskap vil heller ikke vare ved, da sympatien jo retter seg mot vesener av sitt eget kjønn. Ja - ofte kan vesenet få direkte antipati til vesener av det motsatte kjønn, og vil da lett framstå som det man kaller med begrepet "kvinnehater" eller mannfolkshater. Men vanligvis så hater det ikke vesener av det motsatte kjønn, men de vil dog føle en viss uvilje mot disse, da de jo stadig "tar" eller "berøver" deres så gode venn over i et ekteskap eller en forlovelse. Og den ulykkelige må forsøke å skjule sin sympati og den senere skuffelse. Slik blir denne gradvis klar over at det selv er unormalt eller "homoseksuelt".

858. Men at "flokken" skal kunne tolerere disse "avvikere" kan man slett ikke forvente. De lever jo enda selv i enpolighetens seksuelle sone, hvor sympatien er rettet mot det motsatte kjønn. I en avviker har de et utmerket mål for deres talent i sladder og intoleranse. Men dette er altså for deres vedkomne en naturlig dyrisk arv, der avvikere skal drepes - om enn ikke fysisk, så dog mentalt eller psykisk.

859. De enpolige vesener kan ikke organisk eller forstandsmessig oppfylle kravet å elske sin neste som seg selv. Dette visste de dog ikke, da de trodde dette berodde på en ren viljesakt. Og i mangel på å kunne oppfylle dette krav, kom ordet "syndere" fram.

860. De forsto at de ikke kunne følge Jesu anvisning om å elske alle, og derfor oppfant prestene "syndsforlatelsen" - der de vedtok at Jesus bar skylden for menneskehetens synder. Slik fikk de renvasket sin samvittighet. Kristus fortalte dem at deres synder var dem forlatt, og dette var nok til at de kunne føle seg skyldfrie og tilfredse.

861. De fikk altså fred i sin bevissthet. Men lidelsene forsvant ikke av den grunn, fordi det er gjennom disse at livet kan fornyes og utvikles. Uten lidelsene - ingen visdom - ingen erfaring, ingen vilje - intet liv. Men gjennom troen fikk menneskene en sterk støtte til å bære sine problemer og lidelser. Det ble en "mental krykke."

862. Jesus ga disse innbilte syndere en sterk åndelig støtte da han fortalte dem at deres synder var dem forlatt. De kunne ikke forstå høyere forklaringer, og derfor var den riktige åndelige føde for disse - enda uintelektuelle vesener - nettopp å få syndsforlatelse. Vi må huske på at disse enda trodde på en vred gud som var sint på de syndene mennesker. Dette var jo Moselovens budskap, som rådde grunnen i denne tid.

863. Verdensgjenløsningen gir alltid den riktige mentale føde til det hungrende menneske, enten dette gis som autoritative formularer eller i form av logisk åndsvitenskap.

864. Jesus kunne ikke gi datidens mennesker åndsvitenskap med en logisk begrunnelse for reinkarnasjon og denslags. Nei - dette var det stor flertall enda ikke modne for.

865. Og heller ikke idag - totusen år senere - er alle modne nok til å forstå dette eller virkelig ønsker å få vitenskapeliggjort det religiøse område. Mange får fortsatt en masse trøst i dette å lese Bibelen, i ritualer som dåp, nattverd, osv.

866. Men troen er ingen viljesakt som man enten vil eller ikke vil manifestere. Det er en evne som enten har eller ikke har. Denne evne hadde ikke Nikodemus som oppsøkte Jesus om natten da ingen så ham jfr. Bibelen. Han hadde altså begynt å vokse ut av trosevnen, og var i behov for en mer utfyllende forklaring. Han får bl.a. svaret at "uten at man blir født på ny, kan en se Guds rike". Altså finner vi i svaret slik det gjengis i Bibelen en viss antydning om reinkarnasjon eller gjenfødelse.

867. Men det er klart at Jesus ikke kunne vitenskapeliggjøre hele reinkarnasjonens mysterium for mennesker som hverken kunne skrive eller lese. Han måtte derfor kun uttrykke seg i liknelser og forenklinger, og henvise til "talsmannen den Hellige Ånd" som skulle komme og vise hele sannheten.

868. Kristi misjon var å forberede en skapelse av menneskenes foredling av tenkeevnen. Derfor var syndenes forlatelse ikke det sentrale i hans misjon. Derimot berettet han at "... heng ditt sverd i beltet - for den som ombringer ved sverd skal selv omkomme ved sverd.." og ellers "...gjør mot andre det som du vil at de skal gjøre mot deg selv..." og "som du sår skal du høste". "Elsk din neste som deg selv.." "Vend det høyre kinn til når du blir slått på det venstre..."

869. Skapelse skjer gjennom utvikling, og ikke gjennom mirakler. Og de "syndsforlatte" og "frelste" må på samme måten som alle andre lære av sine egen feil eller av livet selv. De lider de samme forelskelseskvaler med rivaliserende vesener av eget kjønn. Men livet skal omskape alle til en ny sympatitilstand, som ikke er båret av kjønns hormoner, men av en dyp, ekte kjærlighet - som er båret av forståelse og innsikt i de kosmiske lover.

Ja - hvorfor skulle alle de mange religioner og livssynsretninger anviser veier til nestekjærlighet, dersom jordmenneskene allikevel aldri kunne nå denne tilstand?

870. Uten gjennom reinkarnasjonen ville all utvikling ha vært umulig. Dette viste Jesus, men kunne ikke forklare dette i logiske tankerekker til den daværende menigmann, til hvem han måtte uttrykke alt i liknelser og forenklinger.

871. Verdensgjeløseren Kristus nevner at i "Himmelrikes Rike" så fødes man ikke av kvinner.....

872. De troende tror at dette riket kun er et rent åndelig rike, som man kommer til etter døden. Uten kunnskap om reinkarnasjonen, er jo dette ganske logisk. Men han sier også at etter dommedagen skal det framstå "en ny himmel og en ny jord" - og dette antyder en ren fysisk tilværelse.

873. Martinus mener at Jesus brukte ordet "oppstandelsen" i den mening at det dreide seg om reinkarnasjonen - eller dette å fødes på ny.

874. Ved liknelsen om sennepskornet som skulle bli til et stort tre, skulle Jesus vise at "himmelrikes rike" skulle bli vokse seg gradvis fram på en tilsvarende måte. Denne vekst er trening, erfaring og opplevelse - og derfor måtte kan henviser til dette å "fødes på ny" og til "talsmannen den hellige Ånd".

875. For å oppsummere Martinus sine forklaringer av betydningen av de betegnelser som Kristus benyttet:

- OPPSTANDELSEN = en ny fysisk fødsel eller reinkarnasjonen.
- HIMMELEN = de "dødes verden" - en verden i ikke-fysisk tilstand.
- HIMMELRIKES RIKE = en kommende fysisk verden som skulle vokse liksom sennepskornet vokser seg til et stort tre.
- "NY JORD" = en ny evne til å etterleve eller praktisere nestekjærligheten.
- NY HIMMEL = den dagsbevisste kosmiske bevissthet.

Pkt. 4 og 5 utgjør derved himmelrikes rike - nevnt under pkt.3 over.

876. Dette HIMMELRIKES RIKE er igjen "det evige liv" som Jesus lover dem som tror på ham, og med dette menes jfr stykket over, altså permanent kosmisk bevissthet.

877. Alle rettferdighetssøkende, intellektuelle mennesker skremmes bort fra kirkene bl.a. gjennom budskapet eller dogmet om at "den som ikke tror går til helvete".

878. For millioner av mennesker er det ikke lenger nok med hellige skrifter og

syndsforlatelser. De lengter nå etter en logisk rettferdig forklaring som kan virke stimulerende på deres livslyst. Og verdensgjenløsningen sørger alltid for at individene får den åndelige næring som de trenger.

879. Veien til Guddommen går utelukkende gjennom ”utvikling”. Slik ”skapes” det evige liv som former seg i opplevelse, skapelse og kjærlighet. Hele det tredje testamentet er en rettferdiggjøring av Jesu misjon og væremåte.

880-881 er en repetisjon av de bibelske betegnelser og deres kosmiske betydning.(som bl.a. stk 875 berører).

882. Jesus poengterer at adgangen til ”himmelrikes rike” kun går gjennom praktisert nestekjærlighet og at smiger ikke har noen virkning.

883. De troende og de kristne tror altså på en åndelig tilværelse etter døden, og at denne blir enten i himmelen (for de få utvalgte) eller i helvete (for den store masse - de fortapte, vantroende).

884. Dette at vesenene mister trosevnen på et tidspunkt, er like naturlig som klodens gang rundt solen, og kan slett ikke bebreides noen.

885. Tvilen og vantroen er bundet i hungeren etter rettferdighet, og i lengselen etter en dypere forklaring på tilværelsen. Og dette har livet selv ført vesenet fram til.

886. vesenet vokser altså gradvis ut over dogmene, og blir bevisst i de høyere vitenskapelige fasitter enn de som dekkes av de rådende kirkelige dogmer.

887. Kristus visste om årsak og virkningsloven eller skjebneloven, og derfor kunne han fortelle om tilgivelsen, dvs dette å vende det andre kinn til....
Eller dette å unngå å bli vred på sin neste.

888. Vrede er disharmoni med visdommen eller livets kunnskap

889. Å bebreide et vesen for noe som ikke ligger under dets viljes kontroll, er et resultat av uvitenhet. Man kan ikke ”oppdra” et vesen som er 160 cm høy til å bli 190 cm!! Her hjelper det ikke med fengselsstraff eller tortur.

890. Kristus mente eller uttalte at de som bebreidet andre for noe skulle ”dømmes til helvetes ild”. Hav mente han med dette?

891. Jo - Martinus mente han brukte ordet "helvete" i mening om lidelsesfylte fysiske tilværelser. Altså kommende tilværelser - selv om han ikke sa dette direkte.

892. Men hva er hensikten med å pines i det evige helvete? Ingen ting eksisterer jo uten å utgjøre en hensikt eller mening. Men en lidelse uten ende er meningsløs da offeret jo aldri vil kunne frigjøres og slik dra nytte av opplevelsen eller erfaringen. Evig pine i helvete er derved absolutt ulogisk.

893. Trusselen om helvete var nok opprinnelig ment som en tvungen vei mot humaniteten - som altså bevirket "himmelen". Menneskene skulle altså dikteres, dresseres mer eller mindre imot deres vilje. Kun troen kunne utfri dem fra dette helvete gjennom "syndsforlatelsen".

894. Nei - dersom Guddommen var så primitiv som den etablerte, kirkelige kristendom framstiller ham, så måtte hans "sønn" - Kristus - være av en langt edlere karakter. Nei dette gudebilde tåler ikke en logisk eller nøktern belysning.

895 og 896. Uttrykket "helvetes ild" som det står i Bibelen er ikke ment som en åndelig pine etter døden. Det er ingen straff og hevn for synder man har gjort. At opplevelsen av ilden skulle være evig er også ulogisk, da alle organismer vil fortæres av ilden etter ganske kort tid.

897. Begrepene "evig helvete" og "evig fortapelse" er altså ingen virkelige realiteter, man kun dogmatiske begreper som dog dekker en viss mening ut fra det som Martinus gir av forklaringer på Jesu uttalelser.

898. Et troende menneske som på alle måter kan nyte av livet, tror at dette er en gave fra Guddommen. Det har kanskje god helse, stor økonomisk posisjon, ære, beundring og berømmelse. Et troende vesen vil da lett falle i troen at det er i Guddommens gunst eller favør. Et tilsvarende "vellykket" vesen av den ikke-troende (materialistiske-) kategorien tror at det selv er langt bedre - mer intelligent og vellykket enn de "vanlige" mennesker - som intet særlig besitter.

899. Kusten å skape et lykkelig liv og en lykkelig skjebne, består utelukkende i å tilfredsstille ufarlige begjær. Dersom begjærene er farlige eller skadelige for opphavet og andre, vil skjebnen (eller karmavirkningene) bli tilsvarende ulykkelige eller lidelsesfulle.

900. Alt av "helvete" er virkningene av de farlige begjær, men dette vil også gi den

virkning at visdommen utvikles. Uten ved ”helvete” og dets virkninger - ingen visdom. I alle situasjoner hvor individene handler feil - vil de altså oppleve grader av virkninger av kategorien ”helvetes ild” - dvs. grader av smerter og lidelser.

901. Disse vil da igjen utvikle individets medlidenhetsevne. Denne evne ligger til grunn for hva vi kan ”nenne” (klare eller tillate oss) å gjøre ovenfor vår neste - enten dette er mennesker, dyr eller planter.

902. På dette område, altså hva mennesket kan klare å gjøre mot andre - er menneskene rett forskjellige. Noen kan godt myrde mennesker, mens andre ikke engang kan klare å plukke en blomst - uten at de selv føler ”smerten” på seg selv. Altså føler de at planter godt kan fornemme ubehag og grader av lidelser. Alle framtrer vi altså på hvert vårt trinn på denne skala som strekker seg mot idealene som verdenslærerne har anvist.

903. Men uten ved vekst og utvikling, ville ingen slik skala av stigende trinn oppstå. Alle lengter etter å nå høyere trinn i humanitet og kunnskap, men hvorfor? Var det kun ett liv var det vel ingen grunn til å lengte mot høyere trinn? Hvorfor lengter intet menneske etter å bli en primitiv buskmann eller en gorilla-ape? Jo - her ser vi igjen prinsippet om hunger og mettelse som ligger bak. De trinn vi har passert er vi mett av, og vi frastøtes av dem etter hvert. Trinn som vi enda ikke har opplevd hungres vi etter å få oppleve. Uten gjennom reinkarnasjonen ville disse lengsler ha vært helt meningsløse og bortkastede.

904. Alle individer har forskjellige ”lokale” ønsker og begjær. Det som noen lengter etter - det avskyr andre. Noen vil gjerne være soldater, mens andre igjen finner dette helt umulig. Var våre mentale trinn ”skapt” av Guddommen ved fødselen - blir vi igjen vitne til en ganske ufattelig urettferdighet.

905. Men en slik ufullkommenhet ser vi ellers aldri i naturen, som gjenspeiler en 100% logikk og planmessighet - enten dette er i plantestrukturer eller i animalske stoffer. Alt vi ser på denne planet i dag er jo materier som er omformet fra et kokende ildhav av metaller og grunnstoffer. Kan vi erkjenne noen høyere form for logisk skapelse? Hele naturen utgjør en samling av kjærtegn.

906. Naturen er altså et ferdig skaperresultat med unntak av dens enda uferdige mennesker. For NATUREN selv er jo nettopp til glede og velsignelse for de levende vesener.

907. Dette resultat har dog ikke menneskene som helhet nådd fram til. For flertallet

av menneskene skaper fortsatt sorg og lidelser, bitterhet og hat seg imellom. De myrder og dreper for selv å tilrive seg materielle ting som de så sterkt begjærer. De ser er den Guddommelige harmoni som naturen ellers gjenspeiler, da deres primitive mentalitet formørker denne naturens åpenbaring.

908. De har altså enda ingen utviklet tenkeevne. De oppfatter derav tilværelsen som en jammerdal, og ser ingen planmessig utvikling bak det hele. De forstår ikke at alt det primitive som de ser rundt seg, er uferdige foreteelser som vil utvikle seg mot den ferdige tilstand hvor det er til absolutt glede og velsignelse.

909. Ser vi på utviklingens gang så ser vi at "jammerdalen" først oppsto da mennesket kom inn på livsarenaen. Men dette er jo et minimalt tidsrom i forhold til det som er gått forut for dette. I dette tidsrom har kloden stadig blitt "modellert" og omskapt - og vi kan si at denne nå er ferdig som et ytre skaperprodukt. Men menneskeheten er enda ikke ferdig - det er enda i "smeltedigelen". Men fra kosmiske lærere og "vismenn" har mennesket stadig blitt påminnet og inspirert mot humanitet. Alt som skjer innenfor menneskeheten i dag har derfor humanitet som idealer - og som mål for sin virksomhet. Ja - til og med krigen og forsvaret har dette endemål mener de krigførende parter. Og tilsvarende er alle fengsler og tukthus bygget for å tvinge fram humanismen - selv om opphavene ikke forstår at denne humanisme ikke kan frammanes under tvang og trusler.

910. Alle vil skape en lysere og bedre verden:

- DE KLOKE ser denne i en praktisert nestekjærlighet og et godt Guddomsforhold på alle plan.
- DE TROENDE ser denne i nåden og tilgivelsen.
- MATERIALISTEN ser denne i intelligens og materie.
- NATURMENNESKENE vil skape bedre forhold gjennom dyreoffringer til en vred gud.
- DE PRIMITIVE KULTURMENNESKER (forbryterne) vil skape en bedre verden gjennom brutal makt, løgn og bedrag.

911. Og alle mikroindividenes ønsker er som små dråper i det viljeshav som makrovesenets tanker utgjør. Når en lengselsimpuls går gjennom vår hjerne, så besjeler den myriader av våre hjerneceller i mikrokosmos. Hele kroppen styres av vår vilje og av våre tanker. Vi vekselvirker med våre små mikrovesener som også har tankefunksjon og derav viljesuttrykk. De får deres kraft fra makrovesenet gjennom fysisk næring og mental eller tankemessig kraft eller næring. Og tilsvarende er det med oss mennesker - som er mikrovesener i et makrokosmisk vesen.

912. Kan man ikke tro på makrokosmos som et levende vesen, kan man i hvertfall tenke seg dette slik, og sammenligne dette med det mikrokosmos som vår egen kropp utgjør. Uten klare eller absolutte bevis, kan man dog tenke seg analoger og paralleller - ved å sammenligne det ukjente med det kjente. Å påstå at jordkloden og Universet IKKE er levende, er alene også en påstand.

For innen det område som mennesket KAN overskue, kan det se at alle skapelser trenger et levende opphav for at de skal komme frem eller manifestere seg. Dette iakttagelses-prinsipp er det derav ganske så logisk å bruke når vi skal bedømme skapelser eller ting som ligger utenfor vårt forstandsområde. Og ad denne vei må man innse at den fremragende logikk som naturen framviser, i minst likeså høy en grad må kreve et levende opphav for å kunne framtre. Å benekte dette er ikke uttrykk for vitenskap, men for dogmetro eller uvitenskap.

913. Kloden har utviklet seg fra en fjern, fortidig gasslignende tilstand, og til den i dag utgjørende livsoase for fysisk liv. Og videre utvikles dens menneskehet seg fram til gradvis å kunne administrere og fordele disse rikdommer og ressurser til alle klodens mennesker. Sistnevnte evne er enda uferdig, men er dog under utvikling - og vil på et tidspunkt fungere fullkomment, og slik sett bli grunnlaget for klodens menneskers fysiske trygghet.

914. Med sin voksende innsikt blir mennesket mer og mer istand til å la elementene arbeide for seg, og slik gjøre livet lettere. Men denne utviklingen har også sine skyggesider som f.eks. våpenproduksjonen. Men virkningene av ukunnskapen medfører lidelse og dette avføder igjen spørsmålet HVA ER SANNHET? Alle lengter nå etter et fysisk og sjelelig velvære som er stabilt og trygt.

915. Hele klodens utvikling er nå dreid bort fra barbariet og hevnmoralen, og imot humaniteten og tilgivelsen. Det er ikke lenger noe ideal å bli drept i krig. Ja- er det ikke nesten overalt forbud mot å drepe, lemleste og å skade sin neste?

916. Kun der egoismen og primitiviteten er kamuflert som ”nestekjærlighet”, kan den enda eksistere på Jorden.

917. Hele utviklingen er kosmisk sett en åpenbaring av kulminerende kjærlighet. Alle ting som skjer øker erfaringene og alle vil i sin sluttfasit føre til et gode eller en fordel for vesenet. Det finnes ingen evig fortapelse - ingen synd - og ingen straff. Ingen skapelse kan eksistere uten å være en vekst.

918. Men før vesenet er istand til å fatte dette, så tror det at skjebnen med behag og ubehag er hhv lønn og straff fra Guddommen. Herfra stammer forestillingen om å være frelst - være "hellig" eller utvalgt.

919. De bevissthetsenergier vi selv behersker, har vi i særlig grad evne til å bedømme eller forstå hos andre. De som vi enda mangler, kan vi slett ikke forstå. På disse felter blir vi da som barn og må da i disse felter selv gjøre egne erfaringer. Denne egenerfaring var det som Kristus uttrykte "helvetes ild". Man kan altså ikke gi svar til vesener som enda ikke har stilt noen spørsmål eller som enda ikke roper ut et HVORFOR? Altså må det være en lengsel etter å få besvart spørsmål, før man forsøker å gi disse essensielle svar til et individ.

920. Kloden av i dag er en levendegjørelse av Guddommens store befaling "der blive lys". Samme lys skal skinne fra menneskenes indre som humanitet og nestekjærlighet. Alle kjemper i dag for dette, selv om midlene er krigsvåpen. Men erfaringer må gjøres, der teoriene ikke kan etterleves - eller der prestenes taler ikke holder. Der vi har en absolutt kunnskap om noe bestemt - har vi samtidig "analyser" på dette området. Men mangler vi kunnskapen, blir feltet et mysterium. Derfor er hele livsområdet i dag nettopp utgjørende et mysterium for folk flest.

921. Dette mysterium omfatter reinkarnasjonen, "Jeg'ets" eksistens og livets rettferdighet. Ved at det absolutt usynlige "Jeg'et" kan tiltrekke seg materier og oppleve via disse (X3) - kan livet synliggjøres. Var det kun "Jeg'et" i verdensaltet, ville dette aldri kunne oppleve noe som helst.

Organismen er det tyngste og mest fundamentale vedrørende "Jeg'ets" berøring med materien, mens tankene utgjør den letteste "berøring". Alt av "Jeg'ets" kombinerings med materien medfører "skapelse". Denne skjer delvis i automatfunksjon der organismene skapes. Skapermaterialet er de seks grunnenergier i kombinasjon. Disse grunnenergier er allerede "brukt" av andre jeg'er - i mikrospiraler som finnes langt "ned i" stoffet. Alt stoff representerer kraft (energi) - dvs. det er uttrykk for mikroveseners tanker, vilje og handlinger. Millioner av mikroveseners felles vilje og tanker kan påvirke våre sanser som kraft - altså som f.eks. smak, lukt og følelser ellers.

922. Da mikrovesenene har en helt annen tidsopplevelse enn makro (eller hoved-) - vesenet i mellomkosmos, vil kontakten mellom disse også være tidsbegrenset. Lenger "ned" i mikrokosmos blir tidsopplevelsen enda mer forskjellig. F.eks. vil et vesen som lever fysisk inkarnert i ett døgn, oppleve så vel barndom, ungdom, manndom og alderdom i dette "korte" tidsrommet. Dersom vi tilsvarende sier at

dette må utgjøre 70 år, vil dette vesenet da oppleve livet 25500 ganger hurtigere enn det vesen det lever inne i - f.eks. i et jordmenneskes organisme.

923. Når vesenet skal oppbygge en organisme må det tilknytte seg vesener fra underliggende spiraler, som er på et tilsvarende utviklingstrinn. Men organene i mikrokosmos utvikler seg raskere enn hovedvesenet i sin spiral, og derfor skjer det på et tidspunkt et brudd i det instinktive ”samarbeide” mellom spiralene - og døden inntreffer. Men så tilbake til oppbyggelsesfasen for en organisme:

- hoved-”Jeg'et” tiltrekker seg organvesener, som står på et tilsvarende utviklingstrinn.
- organvesenene tiltrekker igjen videre inkarnasjonsklare vesener fra celledspiralen.
- disse cellevesener bygger igjen opp sin organisme gjennom vesener fra atomspiralen.
- disse atomvesener tiltrekkes av makrovesenet i deres *inkarnerte tilstand*, mens de øvrige vesener tiltrekkes i deres åndelige tilstand.

923. Atomvesenene kan f.eks. utgjøre mat og drikke for makrovesenet. Denne tilføres via sultfølelsen. For vesener av denne atomspiralen kan livet kanskje vare - målt ut fra jordmenneskespiralens tidsoppfattelse - kun få sekunder. Mens cellevesenene kanskje kan leve i noen måneder. Sistnevnte to vesenstyper kan inkarnere og diskarnere i organismen helt uavhengig av makrovesenets funksjon.

924. Organvesenene kan ikke skiftes ut i kroppen, da dette betyr død eller funksjonsopphør. Et menneskes levealder - et jordliv - bestemmes av organismens levetid. Og normalt er vesenet ”mett av dage” når det skal dø.

925. Ved fødselen er organvesenene i deres egen utviklingsspiral et særlig stadium bak menneskets utviklingstrinn. Men disse organveseners utviklingshastighet ”løper igjen” (eller når igjen) hovedvesenet på et bestemt tidspunkt. Her er da samarbeidet kulminerende. Men organene vil videre ”kjøre ifra” individet og forskjellen blir større og større - inntil det ved døden er så stor en forskjell i utviklingstrinnene, at samarbeidet ikke lenger kan opprettholdes. Organene kan f.eks. på dette tidspunkt være framme ved ”det riktige menneskeriketets utviklingsstadium” i sin spiral.

(sett evt inn ill som i notatene)

926. I dette stykke sier Martinus at bibelsitatene ikke er tatt med for å underbygge Livets Bog, da denne eksisterer i kraft av sin egen identitet. Nei, de er tatt med for å belyse deres dypere mening som ligger skjult bak den foreldede språkdrakt som de

er ikledt. Ja - bibelsitatene er en rettferdiggjøring av en Guddommelig utsending.

927. I analysene av livssubstansene var vi nå nådd fram til nr.6 - som var "Jeg'ets vending av energien". Dette er da grunnstrukturen i det seksuelle prinsipp.

928. sett inn illustrasjonen som viser hvordan en bue som representerer en ytre energi går gjennom X2-området og inn i grenseområdet for X1 der den unnfanger jeget med et inntrykk.

- "Jeg'et" mottar en utenfra kommende energi.
- denne stanser opp i grensen mellom X1 og X2, og blir her i et lite område til stillhet, dvs. ett med X1 - og vil deretter bevege seg ut av "Jeg'ets" område. Så går energibuen "gjennom" X2 - hvor den blir preget av denne.

"Jeg'ets" energivending og "Jeg'ets unnfangelse" av dette er livssubstans nr.7. Unnfangelse er alle former for å motta sanseintrykk. Altså en slags intim kjærtensforbindelse med naturen. Dette prinsipp sees klart i den for begge parters tilfredsstillende elskovsakt.

929. Behag og vellystfølelsen forekommer i alle grader og kulminerer som orgasmen. Alt mellom sult og mettelse skaper livets koloritt.

930. Absolutt alle av livets nyanser er nødvendige for å danne den helhetlige opplevelse. Så vel de mørke som de lyse er like nødvendige for helhetens dannelse. *Slik blir alt "et gode"*.

931. Unnfangelse representerer så vel avsendelse som mottagelse av energi. Og denne avgivelse eller avsendelse av energiene kalles her for livssubstans nr.8.

932. Lykken eller saligheten kan vi uttrykke som livssubstans nr.9.

933. Ulykken, helvete eller da lykkens motsetning, kan vi uttrykke som livssubstans nr.10.

934. Energivendingen i området for X1-X2, foregår i skjebneelementet som her kalles for livssubstans nr.11.

935. Viljen er den regulerende evne bak mottagelsen- og avgivelsen av energiene. Denne vilje kaller vi her for livssubstans nr.12.

936. All vilje styres først av dagsbevisste forsøk på å tilfredsstillende begjæret. Altså

som ønsker og dagsbevisst viten. Dette er da "A-viten" og kalles her for livssubstans nr.13.

937. Den praktiske øvelse er B-viten stadiet, og vi kaller den her for livssubstans nr.14.
938. Automatfunksjons-stadiet - hvor altså evnen fungerer helt uten at det trenges dagsbevisst medvirkning fra tanken, kalles her for livssubstans nr.15.
939. Evner er nettopp ferdigheter som er opptrent til C-viten stadiet. Alle talenter har rot i et åndelig organ som Martinus kaller for en "talentkjerne", og som vi her gir betegnelsen livssubstans nr.16.
940. Talentkjernen for avgivelse av energiene er den maskuline pol, og kalles her for livssubstans nr.17. Tilsvarende vil talentkjernen for mottagelse av energiene være den feminine pol, og kalles her for livssubstans nr.18.
941. Alle andre talenter er på en måte underavdelinger av disse to store generaltalenter.
Talentkjernen for hankjønn er livssubstans nr.19.
" " hunkjønn livssubstans nr.20.
942. Den harmoniske likevekt mellom de to kjønn eller poler skaper en ny vesenstype. Dette er det fullkomne mennesket. Vi kaller det her for livssubstans nr.21.
943. Talentkjernen for instinktlegemet kalles her livssubstans nr.22.
"	tyngde	"	"	"	23
"	følelser	"	"	"	24
"	intelligens	"	"	"	25
"	intuisjons	"	"	"	26
"	hukommelses	"	"	"	27
944. De hittil nevnte talentkjerne og åndelige byggestener er de viktigste i overbevisstheten - X2. Denne er individets "evnemagasin" - eller essensen av de tidligere liv. Hele vesenets skjebnebestemmelse er således nedlagt i skjebneelementet. I X1 og X2 finnes det fundamentale ved det levende vesenet og kan benevnes med fellesbetegnelsen "overbevisstheten" - som er livssubstans nr.28.

945. Overbevisstheten er i sin natur usynlig. Den er en kombinasjon av bundne krefter, og kan ikke utfolde noen energi direkte mot fremmede energier. Den er derfor avhengig av et mellomledd til den ytre verden, og det utgjør UNDERBEVISSTHETEN som er livssubstans nr.29.
946. Fornemmelsen av ubehag er livssubstans nr.30.
 ” behag ” 31.
 Kontrastprinsippet er ” 32.
947. "Jeg'et" er tilskuer til hele livsscenens dramaer som foregår ”nede i ” underbevisstheten. Men via X2 er X1 også en medspiller. Til sammen utgjør alle disse x-er ET LEVENDE VESEN og der er livssubstans nr.33
948. Til dette livsskuespillet er "Jeg'et" både aktør og tilskuer. - Ja også instruktør. Skuespillet er selve SKJEBNEN, og denne er livssubstans nr.34.
949. Underbevisstheten er som et livsteater. Naturen er kulissene. Medspillerne er Guddommen og ”Gudesønnene”. Men Guddommen er ”maskert” som våre medvesener. Disse er igjen ”maskert” i alle mulige fysiske organismer. Nattbevisstheten er livsscenens ”baklokaler” - eller den tekniske avdeling. Denne ligger bak selve scenen. Nattbevisstheten er livssubstans nr.35.
950. "Jeg'et" har også et tilskuerrom til livsscenen, hvorfra dette opplever skjebnen. Dette er dagsbevisstheten og kalles her for livssubstans nr.36.
951. "Jeg'et" er altså utenfor rommet da det både er tilskuer og rolleinnhaver eller medspiller. Og også teknikeren bak scenen er "Jeg'et". Dette er derved allestedsnærværende. Tingene derimot er stedbundet i tid og rom. En sko kan ikke ligge i USA og i Danmark samtidig. "Jeg'et" er altså både stedbundet i organismen og samtidig kosmisk sett frigjort. Det er altså ikke ”her eller der”. "Jeg'ets" følelse av stedbundethet er livssubstans nr.38.
 og ” ” frigjorthet ” 37.
952. ”Det timelige” er livssubstans nr.39 og det evige er livssubstans nr.40.
953. På livsscenen spiller det som nevnt to skuespillere sett i kosmisk mening - nemlig Guddommen og enkeltvesenet.("Jeg'et"). Egentlig er alt Gud Guddommen, men i relasjon til enkeltvesenet kan vi si at det er to - "Jeg'et" og Guddommen.

954. Skuespillet ”skjebnen” oppleves fra tilskuerhold gjennom dagsbevisstheten som grader av behag og ubehag. Dets oppgave er å skape kontrastskapelse. Her vises hvordan livsspillet blir ”helvete” der man ikke kjenner livslovene.
955. Skjebne-elementet med talentkjernene er livsteaterets instruksjonslokale - hvorfra impulsene føres til den ”tekniske avdeling” - som er underbevisstheten. Her settes stykket ut i praktisk manifestasjon. Dette stykket vil først demonstrere mørket - som kulminerer i opplevelsen av ”helvete”. Videre vil vi se at "Jeg'et" har fri vilje til å gå imot livslovene, og slik skape nevnte helvete for seg selv. I dette spill har vesenet tilgang til alle mentale felter eller verdener, og kan få tilfredsstilt absolutt alle sine ønsker. Det eneste som ikke kan tilfredsstilles er et ønske om å utslette seg selv.
956. Begjæret etter selvutslettelse er abnormt - en slags tankeinvaliditet. Kun det skapte kan utslettes, og livet er ikke skapt.
957. Livet har i sin innerste natur kun analysen at det er ”noe som er”. Det er slett ikke målbart, og derfor vanskelig ”å få fatt på” for mange. Det er den enkleste analyse som finnes, og intet synlig stoff ellers kan framstå i en slik enkel analyse.
958. LIVSFASITER er HVEM livet er - og ikke bare HVA livet er. Alle ytre benevnelser av en ting kan aldri trenge til bunns i livsmysteriet. Svaret på HVEM som har de ytre fysiske ikledninger, finner vi ikke svar på ad renmateriell forskning.
959. Selvoppholdelses-driften er vesenets første berøring med materien. Videre blir det en livsbetingelse for individene å få et kjennskap til materien. Dette er jordmennesket etter hvert blitt ekspert i. Her er ”kunnskap blitt til makt”. Mål- og vektfasiter er livssubstans nr.41 - mens makten fra denne er livssubstans nr.42.
960. Men makt er ikke livets mål - og vesenet som er mett av makt vil søke mot høyere mål. Det vil ikke kunne tilfredsstilles med mål og vektfasiter - da det nå søker etter LIVSFASITER.
961. Disse livsfasiter blir av naturmennesket instinktivt oppfattet å være tegn på det allestedsnærværende LIV som finnes i det hele. Naturmennesket ”ser”

Guder i alle bevegelser og ting i den omgivende natur.

962. Når intelligensen senere i utviklingen erstatter instinktet, så oppstår det en sterk hunger etter kunnskap - men denne lengsel gir i første omgang kun det resultat av mål-og vektanalyser. Men dette er livløse analyser, der man tror at tilfeldigheter står bak alt og at DØDEN er universets endelige fasit. Her ser man med naivitet på de som måtte mene at det f.eks. er liv etter døden. Sansene er slik innrettet at individet her kun kan oppfatte materien. Hvem som står bak og som dirigerer materien - nei slike spørsmål stilles ei.
963. Denne mentalitet bevirker da også krig, lemlestelser, undertrykkelser, armod - og ellers sult og sykdom. I Bibelen symboliseres dette stadium som ”syndefallet” og ”den fortapte sønn”.
964. I syndefallet ser man at slangen ”forfører” Eva - som igjen forfører Adam, og sammen spiser de av kunnskapens tre. Disse var egoismens og selvskhetens frukter - selve inngangen i ”materiens forbannelse”.
965. Her måtte Adam og Eva - som symboliserer de nå blivende enpolige vesener - oppleve kamp og lemlestelse, slit og trelldom, smerte og lidelse. De var ikke lenger i Haven - i guds nærhet. De famlet seg fram i mørket. Et mørke av materialisme og gudsfornektelse. De oppdager etter hvert sin ”nakenhet” - sin tilkortkommenhet. Alle kjemper mot alle. Krigen er ikke lenger en sport slik det var i fortidens Valhall. Man vil i dag ikke egentlig fjerne mennesker, men selve KRIGEN eller helvetet. Før var krigen et mål i seg selv, for slik å komme i Gudenes ynde, men slik er det ikke lenger. Nå er krigen selve det man vil fjerne, men hvilke midler benyttes? Jo - nettopp krigens metoder.
966. Fortellingen om den fortapte sønn er også en beretning om utviklingen inn i materialismen - der hvor man dyrker materien framfor Guddommen. Dette skjer via selvskheten, som er Paradisets forbudte frukt. Hele dets bevissthet retter seg her inn mot oppnåelsen av alle de materielle ønsker og begjær, og man mister evnen til å SE GUD. Man overtredet livslovene - dvs. man søker å oppfylle egne begjær på andre levende veseners bekostning. Her dominerer selvoppholdelses-driften - denne er livssubstans nr.43.
967. Jordmennesket er den største overtredet av livslovene. Det er det kulminerende dyr - dette er livssubstans nr.44. Dette jordmennesket blir den fortapte sønn som spiser sammen med svinene.

968. Dette betyr ikke bokstavelig at jordmennesket skal spise ved siden av svinene, men det betegner et særlig avsnitt i dets livsvandring.
969. Der det spiser sammen med svinene er et mentalt vendepunkt, hvor det er i sin absolutte psykiske bunn i sin dyriskhet - og der vesenet virkelig skammer seg over seg selv, og ikke er tilfreds med sin dyriske væremåte.
970. "De fortapte sønner" er altså verken naturmenneskene eller de troende.
971. - Nei, det er den gudsbenektende kalde materialist som er den fortapte sønn. Denne ser intet av ånd eller liv bak materien.
972. For "Adam og Eva" var dette å skape lys, en ren automatfunksjon som ikke krevde noen innsats fra noen dagsbevissthetsfunksjon. Men slik ble livet uten mental næring, eller noen nye opplevelser. Men "syndefallet" sørget altså for at dette ble endret, og vesenet fikk oppleve det etterlengtede mørket. Det var en slags "frelse" fra lyset - båret av verdensgjenløsningsprinsippet, og dette kaller vi her for livssubstans nr.45.
973. Nå er individene så mettet av mørket at de helt benekter at mørkets fase har vært ledet av verdensgjenløsningsprinsippet. Men livet trenger så vel lyset som mørket for å kunne manifesteres.
974. Mange vil kanskje mene at mørket ikke nødvendigvis skulle komme så sterkt til utfoldelse, slik at livet derved ikke skulle ha vært så tøft og vanskelig. Men dersom vesenet ikke hadde fått oppleve mørket inntil en slik grad som livet her nettopp demonstrerer, ville individene aldri ha fått sin våkne horisont utvidet med kunnskaper om hvor mye lyset og harmonien (freden) i virkeligheten er verd.
975. Og mørket har engang vært et dypt ønske - en sterk lengsel - slik som den mentale hunger nå er rettet mot lyset. Slangen eller djevelen var altså den første verdensgjenløser som i velsignelse - for en den gang lysmettet og lengtende menneskehet - ledet disse ned i det "forherligende" mørket.
976. Skapelsen av ufreden må ha skjedd til fulle før skapelsen av freden kan skje. Når en bestemt egenskap eller evne er nådd til c-viten stadiet, vil det oppstå en begynnende lengsel mot kontrasten til denne. Denne lengsel er først A-

viten (altså ønsker og lengsler) - men vil senere bli til B-viten (trening og gjentakelse), for til slutt å bli et selvstendig arbeidende talent i det Martinus kaller C-viten stadiet.

977. I fortellingen om syndefallet ser vi hvordan Guddommen fornyer livet, og vi ser igjen her en åpenbaring av kjærlighet. Men fortelleren slik det framstilles i Bibelen - er så partisk ovenfor lyset - at han ikke kan se kjærligheten i mørkets skapelse.

Nesten alle jordmennesker er i dag partiske i deres bedømmelse av lyset og mørket. Men "den virkelige Sannhet" kan umulig finnes eller oppleves før enn vesenet er totalt upartisk ovenfor alt og alle. Først da kan det være rettferdig og absolutt kjærlig ovenfor hva og hvem som helst.

978. Alle beretningers rettferdighetsverdi beror utelukkende på graden av upartiskhet. "Syndefallets" beretning er et eksempel på en partisk farget fortelling. Altså partisk for lyset. "Slangens forførelse" kaller Martinus her livssubstans nr.46, mens "slangen" eller djevelen (eller altså den første verdensgjenløser) er livssubstans nr.47.

979. Buddha - Mohammed - Kristus = alle verdensgjenløserne i den siste fase og kalles her for livssubstans nr.49. Men selve *den nye livsform* er verdensgjenløsningens siste fase som vi her kaller livssubstans nr.48. Slangens forførelse i verdensgjenløsningens siste fase eller da selve Kristusprisippet - er livssubstans nr.50.

980. Jordmennesket trenger ikke lenger noen inspiratorer for mørket. De er for lengst blitt eksperter i dets utfoldelse på egen hånd - ja dette er blitt et genialt TALENT for dem i dag. Men samtidig er dette også blitt en gene. Derfor er de nå blitt partiske ovenfor lyset, og de undervurderer nå verdensgjenløsningens første fase.

981. Partiskhet er livssubstans nr.51.

982. Partiskhet skyldes en for sterk tiltrekning eller draging imot et begjærs tilfredsstillelse, og en overvurdering av begjærets objekt. Dette er derfor en usann bedømmelse. (Et eksempel her er forelskelsen. R.Ø.anm.)

983. Et "perspektiv" er en sansehorisonts detaljers forhold til sentrum. Alle bilder eller oppfattelser som man ikke ser sammenhengen i, er et usant bilde. Perspektiv-prinsippet er selve fundamentet for enhver opplevelse og skapelse

av absolutt sannhet. Perspektiv-prinsippet er livssubstans nr.52.

984. Vesenet kan oppleve en "falsk" sentrumsfornemmelse og livet blir da tilsvarende "falsk" eller usann. Et eksempel her er materialisten - et annet er det hatefulle mennesket.
985. Den falske sentrumsfornemmelse er materien. Materialisten oppfatter sin fysiske organisme som sentrum. Men samme individ vil aldri finne til bunns i livets dypeste analyser ved kun å lete i de relative eller materielle analyser. Alle "relative" fasiter kan vi her kalle for livssubstans nr.54.
986. Ut av de relative fasiter spør den materielle forsker: hva er livet? Han venter seg en løsning på dette spørsmål i målbare fasiter - altså en løsning "i materie". Men gradvis vil denne materieforsker bli mottakelig for livsfasiter, når han ikke lenger finner noen mening i materie-fasiter.
987. Fra de høyeste perspektiver og sansepunkter sees det at alle ytre ting står i et perspektiv til det Guddommelige "Jeg'et". Altså et forhold til evigheten - uendeligheten.
988. En tings forhold til en annen ting er en bevegelses-differanse (forskjell). Dette er virkningsfasiter eller mål og vekt-fasiter. Alt det ytre er grader av hastighet - av energi. Også tid et energibegrep - et slags energiareal. Tid - rom og farger er altså energi (bevegelses-)/-hastighetsgrader.
989. Da organismen er en bevegelses-kombinasjon, kan ikke denne være et senter for UTMÅLING av bevegelsene. Det ville da kun bli en forholdsanalyse. De virkelige livsfasiter kan altså ikke oppleves så lenge alt måles ut fra den fysiske, skapte kroppen. De kan umulig eksistere i den fysiske horisont.
990. Verdensaltet kan ikke gis en dypere analyse enn "noe som er" - da det rommer alt skapt på en gang. Man kan ikke si at det er stort, da det er uendelig. Verdensaltets "faste punkt" bak bevegelsene er livssubstans nr.55.
991. Med dette faste punkt som grunnlag, får vi da absolutte sannheter eller "kosmiske analyser" som vi her kaller for livssubstans nr.56.
992. Jesu budskap var også i stor grad kosmiske sannheter, men er blitt sterkt tilslørt av ettertiden. Vi kjenner de evige sannheter ikledd ord som:
- "du skal elske din neste som deg selv"

- ”vend det annet kinn til når du blir slått.....”
- ”den som griper til sverd skal selv omkomme ved sverd”
- ”elsk dine fiender.....” osv.

At ettertiden har tilsmusset disse budskaper med Kristi soneoffer på korset osv. - er en annen sak. Mennesket har forsøkt å skape en snarvei til fullkommenheten eller saligheten ved å la et annet, uskyldig individ ta deres ”synder” på seg.

931. I dette stykket analyserer Martinus den av Jesus uttalte setning: ”de som griper til sverd skal omkomme ved sverd”. Han viser at denne uttalelse er basert på absolutte analyser. En kosmisk analyse av dette er at når bevegelse 1 settes i berøring med bevegelse 2 - så oppstår bevegelse 3. Det faste punkt opplever bevegelsene.
932. Overnevnte analyse er riktig for all livsopplevelse. Sansene kan kun sanse disse bevegelsers treenighet. Og denne sansning kan kun oppleves av ”det faste punkt”. Bevegelser kan ikke oppleve bevegelser. ”Det evige noe” er helt uberørt av bevegelsene.
933. Her viser Martinus at beretningen som refereres i stk.993 er usann ut fra timelige analyser - dvs. "Jeg'et" kan ikke omkomme - kun organismen kan ødelegges og ”omkomme” - og slik sett er den en sann beretning.
934. Man klarer ofte ikke å se forskjellen på ”det som oppleves” og ”den som opplever”. Men "Jeg'et" er den evige stillhet, og kan aldri fremstå som synlig.
935. "Jeg'et" har ingen analyser utover denne at den utgjør ”noe som er”. Vi fornemmer oss alle som sentrum - midt i selve livet og vår egen skjebne.
936. ”Bevegelse nummer 1” = livssubstans nr.57.
 ”Bevegelse nummer 2” (som nr.1 møter)= livssubstans nr.58 og begge disse er da årsaker, mens ”Bevegelse nummer 3” er virkningen og kalles i denne analyse for livssubstans nr.59.
937. ”Noe” står over opplevelsene og opplever GJENNOM disse. Det ”utmåler” bevegelsene i forhold til den stillhet som dette ”noe” utgjør. Det opplevende NOE har aldri begynt, og vil aldri opphøre med å eksistere. Det evige liv er livssubstans nr.60.
938. "Jeg'et" - X1 = livssubstans nr.61.
939. Skapeevnen - X2 = livssubstans nr.62.
940. ”Det skapte” - X3 = livssubstans nr.63.

941. Verdensaltet og det levende enkeltvesen framtrer med den samme analyse.
942. Alle de 63 livssubstanser er absolutt nødvendige deler for helhetens bestående. Martinus kunne godt ha utanalysert flere livssubstanser sier han i dette stykket, men de nevnte er absolutt grunnleggende.
943. Evigheten er selve verdensaltet. Dette har ingen alder, det har aldri begynt. "Noe" kan ikke framstå fra "intet". Dette "noe"(X1) bak verdensaltet eksisterer som selve evigheten og en analyse av evigheten kan aldri gis som en tidsbundet analyse - f.eks. med en gitt alder.
Ethvert tidsrom - uansett lengde - er alene en lokalitet i evigheten.
Alle andre benevnelser av helheten - verdensaltet - vil måtte utgjøre løsrevete delanalyser av helheten. Så vel "det onde" som "det gode" er delanalyser og nødvendigheter i helheten. De evige analyser og beskrivelser av Altets hovedprinsipper som bæresøylar for evigheten - er de "kosmiske analyser".
944. Men de kosmiske grunnpilarer er også samtidig levende, sansende. Selve evigheten er levende - dvs. "Jeg'et" bak alle bevegelser. Dette innerste sentrum - det faste punkt - opplever og dirigerer bevegelsene.
945. Det levende vesen = det faste punkt ("Jeg'et") + bevegelse (materie). En analyse av livet som kun uttrykker materien er usann. Men materien kan heller ikke eksistere uten at det må finnes et opphav til materiekombinasjonene. Dette opphav er ikke bevegelse eller materie.
946. "Livets Akse" er det faste punkt og omkring dette punkt dreier seg hele tilværelsen. Fra X1's suverene identitet som stillhet kan alle bevegelser sanses. Herfra kan ingen død herske, men før vesenet blir bevisst i sin evighetsnatur, så tror det at livet er ett med materien og at døden finnes.
947. All opplevelse er avsløringen av reaksjonen mellom et fast punkt (X1) og bevegelsene (X2). To bevegelser kan ikke sanse hverandre ved passering eller kollisjon. En slik kollisjon mellom to bevegelser kan alene sanses av noe opplevende - noe levende.
948. "Jeg'et" er altså ingen langsom bevegelse. Det finnes intet langsomt eller hurtig - intet "stort" eller "smått". Nei - "Jeg'et" er på samme måten som nullen i tallrekken - selve motpolen, selve det "faste punkt". Tallene er her

bevegelse, analogt med materien.

949. Tallrekken er et språk som uttrykker både det timelige (bevegelsene) og det faste punkt - det evige - dvs. nullet.
950. Tallrekken viser kretsløp i stadig høyere "spiraler". X1 - "Jeg'et" - er nullet eller det faste punkt, selve referansepunktet.
951. Nullet - 0 - rommer selve uendeligheten.
952. Nullet er ikke et intet, men det usanselige foran tallrekken.
953. Istedenfor å skrive 01- 02 - 03, er det av praktiske grunner kun uttrykt med 1 - 2 - 3 0 = det evige uforanderlige, mens tallene = det skiftende, det forgjengelige.
954. Tallsystemet er et evig kretsløp, helt i tråd med alle andre av naturens kretsløp i mikro-, mellom- og makrokosmos.
955. Tallsystemet uttrykker prinsippet for så vel spiralkretsløpet, det faste punkt og bevegelsen - det levende vesen med dets skjebneelement og talentkjernene. Skulle hvert tall ha hatt et eget symbol eller f.eks. et bokstavliggende tegn, så ville dette medføre en uendelighet av tegn. Et slikt system er ikke praktisk og derved ulogisk.
956. Både tall og bokstavspråket har en uendelighet av variasjonsmuligheter.
957. F.eks. tar vi tallet 22. Det første to-tallet viser antallet av kretsløp mens det andre viser to enheter i det første kretsløp. Tallet 30 med 3 og 0 viser at tallalfabetet er benyttet 3 ganger. Tallsystemet er opptelling og markering av nye kretsløp. Ingen er rene repetisjoner.
958. Tallet 25 representerer 2 - to - tilbakelagte kretsløp pluss fem enheter i det nåværende kretsløp.
959. Kretsløp av tredje grad = 1000
" sjette " = 1000.000 osv.
960. i dette stykket fortsetter Martinus sin grundige gjennomgang av tallsystemet jf.en tabell på side 1255 i LB 3.

961. Nullet er ikke et "intet" - men et "noe" (X1). F.eks. tallet 110.506 - her betyr nullet noe - og tilsvarende så betyr det noe om det står alene: 0.
962. Jf.tabellen på side 1271: - ved nullet så "fødes man" og oppsummerer erfaringer, opplevelser. Det er således en "opptelling" av erfaringer. F.eks. 0
 1 2 3.....7 8 9 10
 → opplevelse † død : - dette er et 1.grads kretsløp
963. Nytt eksempel: tallet 14 som består av 1 og 4. Ett-tallet viser forutgående kretsløp - dvs. den erfaring som er samlet i skjebneelementet, mens firetallet viser "nye opplevelser" i det "nye" kretsløp.
964. Tallsystemet uttrykker "reinkarnasjon" - det "timelige" og "det evige" - samt nullets identitet med den samme navnløshet som den som gjør "Jeg'et" til et "X". Dette har ingen annen analyse enn at det er "noe som er". (Noe som eksisterer).
965. Tallsystemet uttrykker ved nullet nettopp det som vi i talespråket uttaler som "Jeg". Dette "Jeg'et" skaper tallrekken via en skaperevne - men denne har intet fysisk uttrykk i tallrekken.
966. Tallrekken er uendelig oppover og nedover. Nedover på den måten at vi kan sette f.eks. 0,000375 i en uendelig lang rekke med siffer eller nuller etter kommaet. Nullet er suverent det eneste "noe" som kun "er".
967. Vi sier at tallsystemet uttrykker "det treenige prinsipp" - f.eks. tallrekken
 200 - og det ikke skrevne "0" og videre 201-202-203-204 osv.
 her utgjør: X2 X1 X3
968. Tallsystemet uttrykker "mikrokosmos" - "makrokosmos" og "mellomkosmos". Ta f.eks. tallet 100.000 som mellomkosmos. Da er tallene under dette nivået lik "mikrokosmos", mens tallene over dette er "makrokosmos".
969. Symbolet "utviklingsstigen" (nr. 7 i LB1 s.322) er helt analogt med tallsystemet. Summen av visse små trinn danner et større trinn, osv. - og dette gjentar seg i uendelighet oppover.
970. Tallene 1-10 danner et grunnkretsløp og dette gjentas 10 ganger, og danner

da begynnelsen til et nytt kretsløp fra 100 osv. Se ellers plan over nullets betydning på side 1271 i LB3.

971. Dette stykket er en forklaring til tabellen på s.1271.
972. Tallsystemet uttrykk for ”fødsel” og ”død” er illusoriske. Intet nytt kretsløp (f.eks. det 100.000. kretsløp) oppstår av ingenting - men er et logisk resultat av den fortidige opptelling av systemet. Men denne ”fødsel” i det høyere kretsløp, betinger en DØD av det lavere eller fortidige kretsløp. Men en virkelig død er det ikke, da summen av hele fortiden tas med over i det neste kretsløp.
973. Nullet er det samme - uansett hvor stort et tall som man teller opp. Tilsvarende er "Jeg'et" det samme i alle vesener - i alle kosmos. Var det ikke det samme "Jeg'et" bak ved alt hele tiden - hva skulle da SAMLE og oppsummere erfaringene?!
974. Tallsystemet uttrykker loven om årsak og virkning. Nullet er årsak og tallrekken deretter er virkningene.
975. Tallsystemet uttrykker også begjær, tanker og vilje. Nullets tilstedeværelse avslører hensiktsmessighet - da det går forut for tallrekken. Dette er et slags ønske.
976. Nullet er den årsaksløse årsak. Analogt med "Jeg'et" er nullet årsaken til alt det skapte, men er selv kun ”noe” og ikke et ”intet”.
977. Tallsystemet danner ”korsets tegn” - på den måten at enhetene opptelles vannrett, mens kretsløpene opptelles loddrett. ”Korsets tegn” er den fullkomne manifestasjon. Den vannrette akselinje oppteller de materielle fasiter, mens den loddrette linje uttrykker de åndelige fasiter.
978. Videre uttrykker tallsystemet vesenets fortid, nåtid og framtid.
979. Dersom vi tenker oss materialistens innstilling til livet overført til tallsystemet, ville dette f.eks. bety at denne materialisten ville benekte at tallene går videre etter å ha passert 9.
980. Men den kloke vet at tallsystemet fortsetter på samme måten som livet selv. Mennesket har lært å utnytte tallalfabetet eller tallrekken, og skal etter hvert

lære å anvende bokstavalfabetet og livet selv på den samme fullkomne måten.

981. Tallsystemet uttrykker også de tolv grunnfasitter:
- 1.opptellingen - selve tallene - viser at det er "noe" å telle opp.
 1. tallene uttrykker årsak og virkning (f.eks. $2+6=8$)
 2. Tallsystemet uttrykker "korsets tegn" (jf. Stk 1039)
 3. " " logikk, planmessighet som avslører tenkning, eller planmessighet - som igjen avslører tenkning eller ideskapelse.
 4. Tallsystemet viste både "Jeg'et" - dets bevissthet og organismene.
 5. "Jeg'et" er nullet - mens DET er tallene.
 6. "Jeg'et" er den årsaksløse årsak.
 7. Tallsystemet viser det treenige prinsipp.
 8. Tallsystemet viser at alt er i "Guds billede etter hans lignelse".
 9. Tallsystemet viser at døden ikke finnes.
 - 10.Tallsystemet viser skjebnedannelsen.
 - 11.Tallsystemet viser at "alt er såre godt".
931. Her kommer Martinus inn på hvordan telleevnen oppsto. Denne kom til da tenkeevnen utviklet seg og instinktet alene ikke kunne holde orden på tingene. Tenkeevnen utviklet seg altså gradvis og individene fikk et "underholdningsbegjær". Dette utviklet seg senere til "kunst og vitenskap".
932. Men den kunstneriske side har også blitt til selvoppholdelsesdrift - og evnen til å telle var den første "kunstart".
933. ingen notater er gjort til dette stykke som er en repetisjon/gjentakelse.
934. jordmenneskets utvikling av tallspråket har nå nådd fullkommenheten. Tilsvarende skal bokstavspråket også nå fullkommenheten og avspeile livets virkelighet eller sannhet. Dette er de kosmiske analyser. Bokstavspråket vil beskrive hvordan "alt er såre godt".
935. Tallsystemets fullkommengjøring har vært en gradvis utvikling. Mennesket har aldri bevisst tilsiktet at tallsystemet skulle utgjør kosmiske analyser. Det har vokst naturlig ut over menneskets ti fingre, og altså dannet dette system som rommer selve uendeligheten.
936. menneskets tale evner enda ikke å uttrykke "det evige" og derfor er det ikke absolutt tilfreds i livet.
937. Talespråket bekrefter fullkommenheten i verdensaltet, gjennom påvisningen av logikken i de kosmiske analyser. Selve tallsystemets identitet med de kosmiske analyser viser dets fullkommenhet. Kun systemer og forklaringer

som går opp i fasiten "evigheten" - kan bestå som urokkelige. De er ikke glimtvis stjerneskudd - men stabile "stjerner" på evighetens himmel.

938. Når mennesket lærer å uttrykke evighetens sannheter med fullkommenhet gjennom sin taleevne - er det "ett med veien, sannheten og livet". Det er altså da "ett med Guddommen" - likesom Kristus påberopte seg å være det.
939. Dette er siste stykke i LB3, og dette bind har vært en mer detaljert utdyping av analysene omkring vesenets rent "tekniske struktur". Senere bind av Livets Bog vil utdeltalere mer av Guddommens eget indre vesen og "den høyeste ild" med mer.

(avsluttet denne tredje gangs gjennomlesning eller gjennomstudie av dette bind høsten 1987 i forbindelse med mitt 3. opphold på Martinus Senter i Klint ved "vinterskolens efterårskurs". R.Ø.)

Det evige liv

13. kap. Det levende vesen

940. I de tidligere deler av Livets bog har livets og Altets hoveddomener vært forklart og belyst vis så som Jeg'ets analyser (X1+X2+X3) og likeså Guddommens "enkle" analyser
941. De skapte ting, X3, eksisterer som, ut i fra X1's utsynspunkt, - bare forgjengelige illusjoner. Men X3 eller virkningene er virkelige, idet X1 også er koblet til X3 eller det skapte via et opplevelseslegeme. "Illusjonene" eksisterer som virkelige innen et gitt tidsområde.
942. De ytre former kan uttrykkes illusjoner med den mening at de ikke er utgjørende de virkelige årsaker til sin eksistens (dvs. organismen er alene virkningen) og at de er forgjengelige. De er kun tiltenkt å tjene bestemte formål, ideer og hensikter. Det evige "noe" bak materien er jo usynlige, men det er her opplevelsene preges inn og erfaringenes virkninger "møtes" (X1).
943. "Dyret" er kun en mikroskopisk detalje i vesenets utviklingsbane. "Dyrestadiet" er alene et trinn på den evige stige eller trapp.
944. Koplingen mellom de tre prinsipper X1-X2-X3, er en evig foreteelse - og uten denne forbindelse ville livet være en umulighet. Da ville et evig intet herske der livet i dag uttrykker seg.
945. Å si at en person er tyve år er ikke uttrykk for den virkelige eller absolutte sannhet - det er uttrykk for en illusjon. Evigheten kan selvsagt ikke uttrykkes ved et gitt antall av år. "Jeg'et" og skaperevnen kan kun uttrykkes som "X".

Det skapte kan gis mange rent fysiske analyser som mål, vekt, farger, osv. - men også denne mangfoldighet kan uttrykkes som "noe" - dvs. som X3.

946. All opplevelse gir erfaring - som gir vekst - som igjen gir utvikling. Det som er "skjedd" eller er blitt erfart kan ikke gjøres om, og alene virkningene eller lærdommen av "det som er skjedd" kan påvirke vesenets erfaringskjede - slik at denne handling ikke gjentas dersom den skapte virkninger av ubehag og smerte.
947. Evig innvikling eksisterer på basis av "evig utvikling" - altså spiralkretsløpet.
948. Denne evige utvikling er aldri rene repetisjoner av kretsløp, men hvert nytt kretsløp har nye opplevelsesmuligheter i forhold til de tidligere. Intet kretsløp er lik en ren repetisjon av noe forutgående - kun energienes prinsippvise skiftning kan repeteres i de "nye" kretsløp.
949. Vedrørende studiet av Livets Bog sier Martinus her at selve lesningen av analysene ikke er nok for å forstå dem. En forståelse nødvendigjør så vel etterlevelse som erfaring fra opplevelser fra smerter og lidelser, av kriser og ubehageligheter - altså virkninger av handlinger som er sådd i fortidens uvitenhet. Lesningen alene er en teoretisk begrunnelse for kjærlighetsloven. Men kun etterlevelse av denne lov i det daglige liv, kan gi vesenet den dypeste selvopplevelse av Guddommen og verdensaltets grunntone - allkjærligheten.
950. Alt det sanselige er uttrykk for vesenets timelige framtrede. Gjennom denne timelige framtrede så "oppleves livet" - gjennom kretsløpets faste, flytende, luftformige og stråleformige materier.
951. Logiske skapelser avslører et viljeførende "noe". Dette "noe" opplever selve livet. Dette "noe" er selve DET LEVENDE VESEN og disse to realiteter hører evig sammen. Dette "noe" er også hevet over tid og rom og uavhengig av alle størrelser og perspektivforhold.
952. Vesenet (X1) vil erkjenne seg selv som eksisterende "inne i" det skapte (X3) eller altså inne i organismen. Og dette å føle at det er inne i organismen har ført materialistene til å anta at "Jeg'et" må finnes inne i hjernen - som de har funnet ut er tenkningens senter i kroppen.

Nuet er det begrensede "mellomrom" mellom fortid og framtid. Tiden

kan kun oppleves av det levende JEG's bevissthet.

Den høyeste kosmiske analyse er EVIGHETEN, mens den høyeste timelige analyse er NUET.

953. "Nuet" kan kun eksistere som det kortest mulige "midlertidige". Alle sanselige ting er i virkeligheten i konstant forvandling i det stadige eller kontinuerlige NÅ.
954. Ethvert "nå" uttrykker en av to motsetninger til enhver tid. F.eks. kan man ikke være sulten og samtidig være mett. En ting kan ikke være tung og samtidig være lett. Alt utenfor nuet vil måtte utgjøre TENKTE opplevelser eller ting. De tanker som er BAK for nuet, kan vi kalle for erindringer, mens de som er "foran" - altså tanker om framtiden - er antagelser, gjetninger eller det vi generelt kaller "tanker". Fortiden og framtiden eksisterer altså kun i vår tankeverden.
955. "Opplevelser av livet" omfatter da fortid, nutid og fremtid (dvs. såkalt "tiden") Opplevelsen av livet og tiden vil da være identisk. Alle synlige ting er derved "tidsbegrep."
956. Kontrasten til nuet, fortid og fremtid finner vi i "Jeg'ets" domene, som opplever disse forandringer, men selv er høyt hevet over disse forandringer da det utgjør selve evigheten. Evigheten kan kun analysen "noe som er."
957. Evigheten er ikke noe fjernt eller utrolig. Det er selve "Jeg'ets" domene som hele livet beveger seg rundt. Tiden og livet utgjør en uadskillelig enhet. Det levende i organismen utgjør selve evigheten.
958. Det levende vesen vil "oppleve" så vel "tid" som "evighet". Begge aspekter oppleves gjennom det evige "nå", eller nuet.
959. Mange vil kunne "falle for fristelsen" å forsvare sin egen ufullkommende, ofte selviske væremåte, med at man ikke kan gjøre uret mot noen og derfor "alt er såre vel". På den måten kan man da lett tro at en selv kan fare frem uten ansvar, men en slik væremåte er jo en total misforståelse av de kosmiske analyser. En slik væremåte og tilsvarende tankeganger vil jo uunngåelig i en karma eller mørk skjebne. Selve det levende vesen er livets høyeste analyse, da dette jo består av så vel evigheten ("Jeg'et" - X1), som nuet (det skapte,

organismen eller X3)

960. ingen notater
961. "Det levende vesen" er hovedfasiten bak alt i mikrokosmos, mellomkosmos og makrokosmos. NUET beherskes av en AV to kontraster innen et opplevelsesområde. NUET oppleves enten som f.eks. kulde eller varme, glede eller sorg - og kan aldri gjelde begge aspekter på samme tid.
962. For kloden utgjør "blodet" alle dens vannmasser som sirkulerer som livsernæring. "Kjøttet" utgjør alle jord - muld - sand og leirmasser. Og "skjelettet" utgjør klodens mineral- eller steinmasser, som utgjør selve "reisverket" for alle de øvrige ting på dens overflate. Tiden og evigheten - "Jeg'et" og organismen - er uadskillelige foreteelser - og intet kan forekomme uten å utgjøre et levende vesen.
963. Det evige i "det levende vesen" kan kun uttrykkes som "X" eller "noe som er". Hele det levende vesen er både dette X av det evige - samt den forgjengelige del - X3.
964. Hvert NU av evigheten må passeres, da intet kan hoppes over. Hvert trinn må passeres eller oppleves og glider da over på "fortid" som erindringer.
965. Nu et eksisterer i tre avsnitt - nemlig som fortid, nutid og framtid. Men et avsnitt må ha eller trenger plass - og plass er rom. Nå et framtrer derigjennom tre former for rom som markerer deres plassering omkring "Jeg'et".
966. Tiden blir i rommet en stedsbetegnelse. Tiden er som "nå-strålen" på konstant reise i rommet. Skal tiden derved være evig, må også rommet være evig. Gjennom bevegelsen blir "Jeg'et ett med" rommet.
967. All bevegelse er identisk med "Jeg'ets" tilknytning til materien. Alle bevegelser er dog begrensede, og begrensning skaper ROM Noen bevegelsesarter - altså levende veseners livstegn - er nærmere nå'et enn andre. Slik oppstår avstandsbegrepet. Og vi er da ved grensen til de "målbare" begreper: meter, kilometer, lysår, osv.
968. Jo nærmere til sanseområdets sentrum en opplevelse befinner seg, jo "større" vil den virke. F.eks. virker solen mye større enn stjernene - selv om disse i virkeligheten kan være fysisk sett mye større enn solen. Men da solen er

nærmere til "Jeg'ets" sentrum oppstår denne illusjon.

969. Ingenting er "enten- eller" - dvs. enten god eller ond, lys eller mørk, osv. Men de framtrer allikevel som slike kontraster innen et vesenens opplevelsens-område - der det kun kan OPPLEVE en kontrast om gangen. Om en f.eks. sier at en viss temperatur er varmt og en annen mener det er kaldt - ja hvem har da rett? Det har de begge, da ingen generalfasit finnes på dette relative område. Her er alle opplevelser en funksjon av oppleverens tidligere opplevde materiale eller erfaring.
970. X1- sentrumsplassen - er og blir vesenets "privateie" - og gjelder kun dette vesen. Et annet vesen vil alltid måtte ha en annen erfaring og derved få et annet "utsiktspunkt" fra sitt sentrum.
971. Et hvert vesens oppfattelse av omgivelsene, livet, representerer det samme vesenens eneste reelle virkelighetsoppfattelse.
972. ytre hendelser som virker voldsomt og kraftig på ett vesen, kan på et annet vesen virke svakt eller helt uten interesse. F.eks. kan et vesen engasjere seg sterkt i avskaffelsen av dødsdom i et land - mens et annet individ overhodet ikke ofrer dette noen som helst interesse.
973. Hvert enkelt trinn i utviklingen - dvs. i samspillet med Guddommen - er i virkeligheten perfekte og nødvendige. Også da de trinnene med misunnelse, ukjærlighet, hat, forfølgelse, skinsyke, eiersyke, osv. Kun gjennom kjennskapet eller erfaringen fra "ulykken" kan man kjenne "lykken" - kulminasjonen av livets opplevelse. Dette er den stadig økende erkjennelse av opplevelsen og samspillet med helheten - Guddommen.
974. "Lykken" består i alle mulige grader. Lykken for en person kan være ulykke for en annen. F.eks. kan det være lykke for et vesen å gå på jakt, mens vesenet som det jaktes på jo må oppfatte dette som den reneste ulykke.
975. Altså er hvert ledd - enten dette føles som lykke eller smerte, lys eller mørke - være uunngåelige ledd i førelsen av vesenet opp mot møtet med Guddommen hvor gudesønnen kan gjenforenes med det høyeste levende, enhetlige vesenet som omfatter alt og alle.
976. Sanseomgivelsene "gjør" et "noe som er" til et "levende vesen". Vesenets mentale overblikk avgjør om vesenet er et dyr, en plante, et visdomsvesen,

osv. Fra hvert hovedtrinn i den kosmiske utviklingen har vesenene fra sine mentale utsynspunkt overblikk over stort sett den samme horisont som vi kaller f.eks. "menneskeriket". Dette riket representerer stort sett et særlig mentalt overblikk i den "kosmiske fjellklatring" mot toppen som vi kan si er den Guddommelige Verden - som er utviklingens foreløpige mål i denne spiral.

977. I dette stykket skriver Martinus at vesenet har "mikroutsyn" når det ikke har fått kosmisk klarsyn.
978. At vesenene er "gode" eller "onde" - banditter eller "engler" - utgjør MIDLERTIDIGE sannheter, og derved foreløpige "sannheter" i utviklingen oppover livsstigen.
979. Her har jeg tegnet en trapp med trinn og på første trinn et mineral, - videre en plante, et dyr, et virkelig menneske med jordmennesket i overgangen mellom dyreriket og menneskeriket, videre et Guddommelig lysvesen i visdomsriket og et "enda større lysvesen" i Den Guddommelige Verden. ALLE ARTER ELLER RASER ER MENTALE FELLESUTSYN.
980. De individuelle anlegg hos vesenet setter det istand til å føle seg som sentrum for hele livsopplevelsen - på den måten at hele opplevelsen dreier seg rundt "Jeg'et". Gjennom dette å kunne oppleve "selvet" oppnå også opplevelsen av sin neste eller Guddommen. Og gjennom forholdet til denne "nesten" skaper vesenet sin skjebne.
981. Hvor enn det levende vesen ferdes eller beveger seg, vil det medbringe sin egen mentale horisont omkring seg. Dette på samme måten som synsfeltet og synsopplevelsen stadig forandres ved fysisk bevegelse. Enhver opplevelse er en PASSASJE VED "Jeg'et". Eller rettere sagt er enhver opplevelse en passasje FORBI vesenet (X1) fra den fjerne horisont foran - til den forsvinner i detaljer i bakgrunnen og er da gått inn i vesenets erfarings- og opplevelseskjede.
982. Tankene som individene betjener seg av vil måtte passere det samme kretsløp av vekslende energier som vesenene selv utvikler seg gjennom. Tankene utgjør altså de samme tilsvarende stadier.
983. Hvordan utvikles tanken? Jo - tanken er jo skapelse av åndskopier som er

basert på erfaringer fra den ytre verden. Den ytre verden utvikler seg gradvis fra primitivitet til fullkommenhet, og på samme måten utvikles tankene fra det primitive til det fullkomne.

984. Fullkommenhet er den perfekte kontakt med Altets seks grunnenergier. Tanken er først ferdig eller fullkommen når den har passert hele kretsløpet. Tanker av sinne, hat, forfølgelse og vold - er utelukkende uferdige tanker som kun representerer et midlertidig utviklingsstadium - dyrerikets intelligente stadium - i det kosmiske kretsløp.

985. Alle sanseområder har et sentrum og en periferi. I sentrum er opplevelsene klare og direkte, og her har man førstehånds kjennskap til detaljene - mens disse utviskes mot periferien og blir uklare.

1099 I periferien finner vi kretsløpets første stadium - instinktsonen - og her dominerer anelsen som kan sies å være "svake følelser". Detaljene i den fysiske horisont kan likeledes kun anes. Anelsen korresponderer med instinkt. Tanker som kun er anelse kan uttrykkes som "vegetabil-tanker" og disse er tilhørende planteriket. For ethvert levende vesen gjelder at det vil eksistere "fjærnområder" eller anelsesområder i dets tankeverden. Dvs. områder som det kun anelsesmessig føler eksistensen av.

1100 Sansningen betinger et levende vesen. Selve sansningen er opplevelsen av årsak og virkning. Denne kjede av årsak og virkning er evig - uten begynnelse eller avslutning - og derved er sansningen og selve LIVET evig.

1101 All sansning og tenkning er lik bevegelse. Dette gjelder uten unntak.

1102. Det evige i vesenet utgjør det levende i samme vesen. Dette evige, levende i vesenet *utløser* årsak og virkning.

1103 Mange ting er for et vilkårlig vesen så langt foran i periferien eller horisonten at det slett ikke kan forstå det eller få et overblikk over det. Det vil da kun være anelse - som kan sies å være tanker i sitt fosterstadium.

(sett evt inn ill fra notatene som viser hvordan målet sees i livsvandringen når man har overblikk som kan billedgjøres som utsikten fra et fjell.)

Men livsopplevelsene vil bringe vesenet stadig nærmere de "ting" som engang var anelse i horisonten. De mellomliggende "avbrytelser" er nødvendige opplevelser som vesenet må passere før det igjen kan komme i berøring med de høyere energier.

1104 er en repetisjon av stoffet som er behandlet foran

1105 Enhver tanke løper gjennom et utviklingskretsløp med de samme hovedområder som det kosmiske kretsløp. Alt i fra anelsestanker til intuisjonstanker.

1106 Gjennom hele utviklingskretsløpet er JEG'ET (X1) til stede - om enn indirekte.

1107 Alle energiene er tilstede i hvert "rike" - men i forskjellig "styrke" (- som vi ser framstilt på symbolet over grunnenergiens kombinasjoner).

1108 Hva er instinktenergien? Vesenet som trer inn i planterøiket via instinktenergien kommer jo fra "salighetsriket". Den ytre verden er nattbevissthet eller sekundærbevissthet for vesenet i salighetsriket. Her oppleves "tid og rom" utelukkende gjennom fortiden, og erindringer derfra. Dette er erindringer fra begivenheter som fant sted for millioner av år siden og disse oppleves her i nuet. "Nye" opplevelser kan ikke oppleves her, da utelukkende selvopplevde erindringer fra den fysiske verden (den ytre verden) kan gjenoppleves.

1109 Opplevelsene av disse "gullkopier" fyller vesenet med den høyeste glede og lykkefølelse. Dette gjelder uansett om opplevelsene opprinnelig ble utspilt eller opplevd som lykke eller ulykke, behag eller ubehag. I denne salighetstilstand vil alt sees i lys av nødvendige opplevelser og derav kan den fullkomne glede overfylle vesenet.

1110 Jordmennesket er iferd med å innsamle opplevelser idag som det senere vil nyte av i salighetsriket som "gullkopier".

1111 Dersom et vesen i en gitt situasjon "koples" til erindringer fra f.eks. barndommen som fyller det med glede, og som vesenet ikke vil løsrive seg ifra, er det nettopp en "ren" erindringsopplevelse med sete i "hukommelseslegemet".

1112 Nuet i den ytre verden er et "målepunkt" for tid og rom - et midtpunkt mellom fortid og nutid. Nuet i salighetsriket derimot, er hverken alders- eller stedsbundet - men er rett og slett tidløst.

1113 I den fysiske verden fornemmer vesenet å være ett med materien, tiden og rommet. Her har det alder, vekt, farge, osv. Her er det ett med sine "store" problemer fra den daglige kamp for "brødet" - med sine sykdommer og hele sin vanskelige skjebne. Her er det i kontinuerlig kontakt med de ytre energier, og i mer

eller mindre sammenhengende skapelse. Salighetsriket derimot - representerer den høyeste form for hvile som det er mulig å oppleve i det skapte eller X3. Her er vi nærmest stillheten eller stillstand - da bortsett fra den stillstand som "finnes i " jeg'et eller X1 - som er en *ren* stillstand.

1114 er det ikke opprinnelig gjort noen notater eller sammendrag i fra

1115 Hvilten i salighetsriket utgjøres av den *passivitet* ovenfor livet som ethvert vesen i salighetsriket preges av.

1116 Nytelsen kan ikke framstå i absolutt renkultur så lenge vesenet selv må delta aktivt i å starte eller opprettholde denne nytelse. Denne medaktiviteten medfører jo energiforbruk - bruk av "tid og rom" - og i dette tidsrom kan ikke nytelsen være i renkultur. Det kan den kun dersom vesenet opplever nytelsen i 100% passivitet, og dette skjer i salighetsriket. Her er det overhodet ikke knyttet noen form for tretthet eller fysisk slitasje til opplevelsene.

1117 Det som fører vesenet ut av den guddommelige verden er altså trettheten av ytre skapelser, og også dette at det ønsker en tilsværelse som er absolutt fri av fysisk tretthet - og her er kun en total passiv tilværelse det ønkede mål.

1118 Salighetsriket er kretsløpets absolutte hvilesone, mens det øvrige kretsløp er mer eller mindre "arbeidssoner" eller skapesoner.

1119 Hver eneste lille detalje som vesenet "opplever" i salighetsriket, er totalt alene vesenets egen opplevelsverden, som det overhodet ikke kan meddele videre til andre levende vesener.

1120 Alle skapelser - som f.eks. kunst - er også erindrings-materialisasjoner som er gjenskapt ut fra indre tankebilder - og omsatt i fysisk materie.

1121 Absolutt alt som et vesen opplever i den ytre verden, vil det avtegne erindringskopier av i sin indre verden. Vesenet vil ikke savne noe som det ikke har opplevd - og den indre verden vil forbli en levende verden - en kopi ev det av selvet opplevde univers.

1122 Hele den ytre framtredden videre i spiralen - er en åpenbarelse eller refleksjon av individets indre verden.

1123 Det levende vesen - som alltid vil bestå av X1-X2-X3 - er og vil alltid være en "Gudesønn". Vesenet har Guddommen til opphav og vil alltid forbli en del av

denne altomfattende enhet.

1124. Dette stykket kommer inn på de seksuelle poler - den maskuline og den feminine.

Dersom vesenet har den maskuline pol i en utviklet aktivitet, og den feminine i en latent tilstand - vil det føle trang til eller hunger etter å erobre og besitte, etter å lede og styre, beskytte og verne. Dersom den feminine pol ikke eksisterer, ville tilværelsen for ovennevnte maskuline vesen bli til et "helvete" uten tilfredsstillelse. Men de feminine vesener eksisterer jo og har nøyaktig de ønsker om å motta, som de maskuline har ønske om å avgi.

1125 "Kjærligheten" mellom disse vesener av utpreget maskulin og motsvarende feminin kategori, er utelukkende en higen etter behagstrang for seg selv. Sulten mot motparten er naturlig nok sterkest der unnværelsen varer lengst. Kjærligheten og forelskelsen i det motsatte kjønn er fullstendig analog med den materielle sult - forskjellen er at denne sistnevnte er av materiell art - mens den andre er av følelsesmessig art.

1126 Moderkjærligheten er heller ikke en "ekte" kjærlighet, da denne også skyldes selvoppholdelsesdriften og troen på at barna er en del av seg selv. Den mor som gjerne lar sine egne barn sulte for at andre barn skal kunne spise seg mette - preges ikke av moderkjærlighet, men av ekte nestekjærlighet.

1127 Adopsjon er likeledes en trang til å være far eller mor hos vesenet(-ene-) som adopterer andres barn. Dette er selvsagt også en handling som ofte er bunnet i besittertrang.

1128 Den virkelige nestekjærlighet er selvsagt ikke begrenset til å gjelde nær familie og gode venner - men vil gjelde alle levende vesener - uansett hvordan dette vesen lever.

1129 For et "rent" han- eller hunkjønnsvesen utgjør likekjønnede vesener konkurrenter i kampen for motkjønnets gunst og beundring, og på dette grunnlag kan ikke nestekjærligheten - "lovens fylde" - få innpass.

1130 Familieskapet med Guddommen utgjør ingen som helst favorisering - slik som de vanlige jordiske familieskap utgjør - men er en upartisk innstilling ovenfor alt og alle. Likeså utgjør "gullkopiene" som vesenet lever på i erindringsriket, absolutt sannhet og kjærlighet.

1131 Naturens egen skapelsesutfoldelse favoriserer ingen, men utstråler kjærlighet til alle som er mottagelige for den. I praksis vil det si at man "elsker sin neste som man elsker seg selv".

1132 Å elske sin neste som man elsker seg selv vil si å elske det vesen som er en "nærmest" rent fysisk - enten dette er et menneske eller et dyr. "Ingen har større kjærlighet enn den som setter sitt liv til for å redde sin neste". Den eneste kjærlighet som kan "redde" menneskeheten, er derfor den kjærligheten som utstråles til alt og alle - uansett kjønn og ytre former.

1133 En ny form for kjærlighet utvikles gradvis i det "gamle" dyriske vesen. Dette skjer når det utvikles likevekt mellom den feminine- og den maskuline pol. Det utvikles i bevisstheten gradvis et felleskjønn - som har en harmonisk mental balanse mellom maskuline og feminine bevissthetsegenskaper. Egenskaper som sjalusi, misunnelse, hat, forfølgelse, krig, sorg og lidelser - opphører derved samtidig å eksistere. Dette mørket har utelukkende sin årsak i vesenenes seksuelle enpoletthet - der det hadde ønsket om å herske, beseire og dominere over andre vesener.

1134 Slik blir altså de nuværende halvvesener - som kun rommer en disharmonisk halvdel av bevissthetsegenskapene - til absolutte "helvesener" -gjennom utviklingen i siste del av dyreriket, der lidelsene i økende grad forvandler vesenet i retning av det balanserte topolige stadium.

1135 Etterhvert er det altså ens "neste" som blir erstatning for det tidligere begjærte motpolsvesen - altså det motsatte kjønn som var hele lengselen i det ubalanserte stadium i dyreriket.

1136 Enhver sympatiutløsning - enten i form av en klapp på skulderen, et håndtrykk, e.l. - er utløsningen av kjærtegn og er i stor grad i prinsipp identisk med seksuelle kjærtegn. Men "dyret" har også særlige "konstruerte" organer for utløsning av instinktive "kjærtegn" rent fysisk - og dette er kjønnsorganene. Disse rommer organismens mest følsomme sentrer for fysisk følsomhet ved berøring - og er som kjent "triggere" for utløsningen av den seksuelle ekstaseopplevelse som kalles orgasmen.

1137 Etterhvert utvikles vesenet til å gi kjærtegn med hele organismen og ikke alene gjennom kjønnsorganene. Disse "kjærtegn" er å gi sann nestekjærlighet - uten noe krav eller baktanke om egen fordel eller behag av gaven.

1138 Nestekjærligheten som i Bibelen uttrykkes som "alle loves fylde" - er i absolutt forstand seksualisme. Den kan uttrykkes "den høyeste ild".

1139 Når det utvikles kun en pol - hvor såvel den maskuline som den feminine pol er i balanse - vil det ikke lenger finnes noe "motsatt kjønn" å konkurrere mot - men her vil alle elske alle med hele organismen som kjærtegnorgan - og ikke gjennom kjønnsorganet alene.

1140 Begjæret etter å eie, besitte, vil sakte degenereres og forsvinne i den "nye" seksualisme. Ønsket blir her kun dette å gi av seg selv - og ikke ta eller eie.

1141 Ethvert rettsvesen, politi etc. vil bli overflødiggjort der man heller gir enn tar. Her vil alle samfunnets vesener bære kjærlighetsloven i deres bevissthet.

1142 Etter "dommedagen" vil altså "en ny himmel og en ny jord" framstå på ruinene av dyrerikets mentalitet. Den høyeste ild som nestekjærligheten eller den virkelige kjærlighetsseksualismen har sitt utspring ifra - vil altså skape om jorden til et fredens og lykkens gledesparadis.

1143 har jeg ikke notert noe ifra.

1144 Menneskets kjærlighet til et dyr - husdyr, hunder, katter, osv - er en begynnende indikasjon på "ukjønnslig" kjærtegnsgivning ovenfor andre levende vesener.

1145 Den begynnende sympatiutfoldelse mot andre levende vesener - et kjælig ord, et smil.... - uten tanke på eget behag i en parringsakt, samleie, el.lign. - er også en form seksualisme. Men disse sympatifølelser er enda bare i "A-viten"-stadiet for de fleste mennesker (altså ønsker og idealer, ideer og lengsler) - mens "kampen for det daglige brød" jo er en "gammel" C-viten eller automatfunksjon. Likeledes er seksualorganene resultatet av C-viten - altså er det utviklet egne "spesial-organer" til utløsningen av nettopp denne funksjon - og disse er virkningene av millionårig utvikling gjennom stadiene av A-viten og B-viten.

1146 Jordmennesket har idag to seksuelle naturer i seg. Det er ikke lenger et rent enpolet vesen, men har en enda svak innblanding av dobbeltpolhet i seg - dvs det godtar - om enn ikke elsker - likekjønnete vesener, uten instinktivt å gå til kamp mot disse, slik som f.eks. to hingster i brunst blant hopper ville skape den rene innbyrdes dødskamp.

De utenomekteskapelige interesser som er sterkt økende på jorden nå - virker i realiteten sterkt nedbrytende på det tradisjonelle ekteskap - der hannen skal verne

og beskytte familien, kone og avkom.

1147 Et geni - ja innen et hvilket som helst kunstnerisk eller vitenskapelig område - er i virkeligheten på vei ut av det ekteskapelige domene - da dette vesenet jo også i kraft av å være geni nødvendigvis må dyrke andre felter enn alene de ekteskapelige interesser.

1148 I de virkelig lykkelige ekteskaper der avkommet får 100% pleie og interesse - eksisterer det ikke særlig kunstnerisk utfoldelse - da hele deres energi går med til familie og ektemake.

1149 Men mennesket skulle ikke bare formere seg - det skulle også "gjøre seg jorden underdanig". Dette vil si å nå kulminasjonen i vitenskap og kunstnerisk utfoldelse.

1150 "Kunst" er evnen til å inkarnere høyintellektualitet i materien. Høyintellektuell skapelse er igjen en harmonisk balanse mellom følelse og intelligens, der tyngde-energien er bundet og kontrollert.

1151 Dersom følelsen er dominerende i et ønske, vil sympatien i begjærets tilfredsstillelse være dominerende - uten hensyn til konsekvensene. Vesenet kan ikke her se virkningene av sine handlinger - da det er "blendet" av sine begjær og den av disse avfødte sympati. F.eks. er et seksuelt samleie uten prevensjonsmidler nettopp dette - det den ene eller andre part blir følelsesmessig "blendet" til ikke å kontrollere konsekvensene av sine handlinger, da intelligensen blir helt overdøvet av følelses-energien.

1152 Dersom vesenet - eller "viljeføringen bak begjæret" har en overvekt av intelligens, vil denne kanskje kunne forutse de rent fysiske hindringer og konsekvensene av en handling, men kan allikevel ikke vite noe om at alle ens handlinger vil vende tilbake til en selv eller opphavet. Et eksempel på dette er en person som lyver bevisst for en annen for derved å skaffe seg selv en bestemt posisjon, en ting eller lignende. Slik vil denne jo selv "så" eller selv legge grunnlaget for selv i framtiden å bli lurt eller narret av andre - som igjen vil skape grader av lidelser eller problemer.

1153 Allkjærligheten representerer en avveiet, balansert mengde av Altets grunnenergier.

1154 Dersom det er overvekt av enten følelse eller intelligens, vil ikke vesenet

kunne sanse logisk. Det vil da måtte leve på illusjoner.

1155. Det uvitende vesen vil derfor få et totalt fordreid bilde av virkeligheten, og vil derav måtte kalles et uferdig menneske. Det er ikke Forsynets plan at alle disse uvitende vesener skal forbli i uvitenhet i all framtid.

1156-1158 omhandler menneskets feiloppfattelse med hensyn på ernæring og føde.

1159 er det ikke gjort noen notater fra

1160 Det uvitende vesen kan vanskelig forstå at det vil måtte ta Guddommen millioner av år å framskape lyset via solen. Det godtar derfor at denne skapte bokstavelig som det står i skapelsesberetningen på seks dager.

1161 er det ikke gjort noen notater fra.

1162 Et primitivt vesen vil kun være mottakelig for sannheten der denne legges fram i en sterkt forenklet form som lignelser og enkle, ofte naive historier.

1163 I passasjen mellom lys og mørke i spiralkretsløpet vil det måtte skje en stadig "tilvenning til lys" og en tilsvarende "tilvenning til mørke". På samme måten som øyet gradvis må tilpasse seg mørket mellom overgangen fra lys og omvendt.

1164 Materialisten er så tett innhyllet i mørket at han slett ikke kan se lyset. Det må en verdensgjenløser til for å føre ham ut av dette mørket.

1165 I enhver ny tanke-horisont vil periferiens detaljer alltid kun begynne som instinkt, anelse eller formodning, og til slutt vil denne formodning bli kjennsgjerninger - dvs. tankerekken går gjennom stadiene A-viten, B-viten og C-viten.

1166 Den Hellige Ånd er den høyeste viten om Guddommen eller den absolutte sannhet. Åpenbaringen av "den hellige ånd" via verdensgjenløsningen, er faktisk verdensgjenløsningens siste fase i spiralkretsløpet. Heretter kan vesenet selv se lyset i de høyeste fasitter, og trenger ikke lenger noen til å lede seg.

1167 Den i bibelen fortellende skapelsesberetning at gud skapte verden på seks dager, er altså en symbolikk på at "skapelsen" tok seks tidsperioder. Den syvende begynner når det riktige menneskeriket fødes på jorden.

1168 Etter at gudesønnen er blitt ledet gjennom kretsløpets mørke sone av verdensgjenløserne, kan han videre finne veien selv - uten hjelp eller veiledning fra autoriteter.

1169 Hvem var da "slangen" som "forførte" Adam og Eva i Paradis? Jo, denne slangen var en verdensgjeløser sier Martinus her - som ledet den daværende menneskehet ut i "mørket" - dvs et mørke som oppleves idag i sin kulminasjon -en som for de daværende vesener ble sett på som lys. Denne fortidige verdensgjeløser blir også kalt "djevelen" - "den onde" og "satan".

1171-1176 er det ikke notert noe fra

1177 Allerede for totusen år siden dvs på den tiden som Kristus vandret på jorden - var jordmennesket så mett av de mørke erfaringer eller opplevelser, at de ble omtalt med uttrykk som "forbannelsen", "syndefallet" og lignende uttrykk.

1178 Selve "slangen" - som var "fristeren" i Paradis - var altså en fortidig verdensgjeløser. En slik verdensgjeløser finnes i alle kretsløpene som ligger over og under det jordmenneskelige kretsløp.

1179 Det drepende prinsipp utviklet seg på jorden alene som et resultat av vesenets egne ønsker. Som et resultat av en mettelse av lys, kjærlighet, medfølelse og fullkommen skapelse og kunnskap.

1180 Her i mørkets kulminasjon er kunnskapen om livets evighet og identitet totalt forsvunnet - på samme måten som et vesen i lysets verden totalt har "glemt" den fysiske verdens lidelser i dyreriket.

Til stykkene fra 1181 til og med 1195 er det ikke gjort noen notater i den opprinnelige gjennomgangen.

1196 Utdrivelsen av paradiset - dvs nedstigningen fra lysets verden i salighetsriket og planteriket - var en nødvendighet i livets videre utvikling - for å vekke den sovende "Adam" fra sin indre verden av erindringer og automatfunksjoner i harmoni og fullkommen kjærlighet.

1197 Det levende vesens passasje gjennom kretsløpet er ingen bevegelse i avstand, men i tilstand. Dvs. er forandringsprosess. Det er en forvandling av identitet fra en bestemt livsform til en annen.

Fra stykkene 1198 til og med 1202 er det ikke gjort notat ved den opprinnelige gjennomgang.

1203 Perioden av "hvetebrødsdagene" i et ekteskap (altså tiden da begge parter kun lever for hverandre i en gjensidig forelskelsesrus) - representerer i dag kun en

kort periode. Denne periode er likeledes er repetisjon av vesenets fortidige utviklingsbane.

Fra stykkene 1204 til og med 1220 er det ikke gjort notat ved den opprinnelige gjennomgang.

1221 Dyret skiller seg fra planten ved at det har en begynnende evne til å frigjøre seg fra sine instinkter. Det kan begynne å selv ta aktivt del i skapelsen av det som det oppfatter som behagelig (behagsfønnelsen). Og i den første fasen av dyreriket kan vesenet kun ane forskjellen på behag og ubehag eller smerte.

1222 Det motsatte kjønns eksistens er som en guddommelig lysstråle for "gudesønnen" i de mørke regioner av dyreriket - der det "ubehagelige gode" kulminerer.

1223 De tre hovedgrader av fornemmelse er da
viljeføring
sult
mettelse

Fra stykkene 1224 til og med 1226 er det ikke gjort notat ved den opprinnelige gjennomgang.

1227 Et hvert krigsredskap representerer en forlengelse av menneskets naturlige drapsredskaper. De er underkastet den samme styrende JEG'S bevissthet - som også ligger bak drapsredskaper i mindre raffinerte utgaver som hugtenger og skarpe klør - slik som de fra naturen selv er utviklet i dyrerikets drepende soner.

1228 I det "helvetespanorama" som utspilles og vil bli utspilt på denne lidelsesbefengte klode her i melkeveiens utkant, eksisterer det kulminerende fysiske helvete. Livet her baseres på mordprosessen og dens utfoldelse er "rettferdighet" og dens skueplass er "ærens mark". Her tilbeder individene krigen - dens utfoldelse er ære og rettferdighet. Guddommen er her en illusjon og en naiv overtro. Gudesønnen er aldri lenger fra sannheten enn i dette utviklingsområde. Men her oppstår da også lengselen etter sannheten. Ja - etterhvert blir denne lengsel så sterk at den overskygger alt annet.

1229 Mange mennesker trer inn i ekteskap under repetisjonen av de fortidige mer rendyrkede feminine og maskuline tilstander. Men hvetebrødsdagene blir kortvarige og en går trett av partneren. Nye forhold innledes, men de seksuelle

samleier blir snart rene kroppslige eller fysiske tilfredsstillelser - uten å gi noen dypere sjelelig næring. Slik blir det også med de som skaffer seg inntekter gjennom å selge sin kropp og sitt kjønn. Her er "den høyeste ild" blitt utslukket fra det enpolede vesen. Det leter og leter forgjeves overalt - det gifter seg igjen og igjen, men uten å finne "lykken".

1230 Lykken kan fra dette utviklingstrinn ikke lenger finnes på det rene forelskelsesfelt - eller på det seksuelle område - men vil være forsvunnet inntil vesenet igjen er "omskapt" til et dobbeltpolet vesen som kan sanse i Altets primære bevisshet.

1231 "Adam og Eva" er etter hvert blitt forvandlet slik at de ikke lenger er like avhengig av hverandre som tidligere. Og derfor finner vi de ulykkelige ekteskaper som kun består gjennom vielsesattesten. Her er vi ved "Adam og Evas" lik - der "døden" har kommet til dem som spiste av kunnskapens tre.

1232 Med den døende Adam og Eva - dvs. enpoligheten - er vi kommet til et stort vendepunkt i det levende vesenets historie.

1233 Forelskelsen er i realiteten kulminasjonen av selvtilbedelse - personen som man er forelsket i er i virkeligheten kun et instinktivt mål for selvtilfredsstillelse.

1234 Lidelsens vei som det enpolede vesen skaper for seg selv - er den eneste måten som Guddommen kan vekke "den sovende gudesønn". Slik får det sovende liv - helt fra mineralene - etter hvert tilbake sitt dagsbevisste liv. Slik omskapes livet bak de "døde stener" igjen til visdommens menneskevesener etter at vandringen i mørket er fullendt.

1235 - 1236 Mannens og kvinnens (eller Adams og Evas-) såkalte synd eller syndefall, er overtro. Ethvert vesen er til enhver tid på toppen av sin utvikling, og erfaringer som det enda ikke har gjort kan det selvsagt heller ikke handle etter. Straff for "synd" er selvsagt bortkastet. Forvandlingen skjer ikke plutselig ved straff, men utelukkende gjennom vekst, gjennom egne opplevelser og erfaringer av årsak og virkning.

1237 Enhver "hevnhandling" som et vesen gjør mot andre, tror det er rettfærdig. Det tror at det har rett til å straffe eller hevne "uretten".

1238 Vesener med samme interesse vil føle en naturlig tilknytning. Tyver søker omgang med tyver, og bedragerer med bedragerer, kunstner med kunstnere, osv. Etter samme prinsipp søker seg elefanter mot elefanter osv. Dette er alle vesener med samme syn på livet - med stort sett samme livserfaringer.

1239 Selv om forbryterne kjenner samfunnets lover og regler vil disse lovbrøytene

- føle seg urettferdig behandlet når de straffes for lovbrudd. Men disse lovbrudd er jo ikke i konflikt med vesenets egen erfaringsverden og samvittighet - og handlingene (lovbruddene) føles derfor som rettferdige. Samfunnet opprettholder en form for dressur på sine mer primitive medlemmer i form av trusselen om straff. På samme måten som dyrene i et sirkus er dressert under trusselen om avstraffelser om de ikke gjør det som forventes av dem.
- 1240 Et vesens bevissthet, kunnskap og væremåte, lar seg ikke forandre ved rå makt eller befalinger og lovbud
- 1241 Ikke noen notater fra dette stykke i den opprinnelige gjennomgang.
- 1242 Alene vesenets egne erfaringer kan omskape dets væremåte og moral - intet annet!!
- 1243 Enhver har sin private erfaringsverden og handler, tenker ut fra denne erfaring.
- 1244 Et samfunn som sperrer inne sine "yngre brødre" i fengsel - hvor de ofte må leve under nedverdiggende forhold på eneceller osv. - ja et slikt samfunn hevner seg i virkeligheten på sine medlemmer som har minst livserfaring.
- 1245 Samfunnet og dets rettssystem fungerer enda som "hev- og straffe-filosofien" i praksis.
- 1246 Moral for de "yngre" personligheter i samfunnet er ikke det samme som "moral" for det "kristne" lovregulerte samfunn.
- 1247 Absolutt ingen kan i virkeligheten kalles "forbrytere". For disse som kalles dette mangler jo i realiteten en del erfaring i forhold til samfunnets "forventede" høyere moral. Disse befinner seg enda på et lavere utviklingstrinn i deres utviklingsløp - der en annen moral og et annet rettferdighetsbegrep er retningsgivende for vesenet.
- 1248 Ingen kan i dag være annerledes enn de er. Dette gjelder for absolutt alle levende vesener. Straff kan ikke i denne sammenheng hjelpe det minste. Kunne en særlig grad akselerere utviklingen ved straff, ville en gradvis utvikling være bortkastet. En kan ikke omforme en løve til et menneske bare ved straff.
- 1249 Hver enkelt av hovedreligionene representerer hver i sær sitt særlige utviklingstrinn og tiltrekker seg da naturlig nok de vesener som har et erfaringsgrunnlag som er mest mulig i harmoni med religionens.
- 1250 ...ikke notater til dette stykke ved opprinnelig gjennomgang.
- 1251 De kosmiske analyser er nødvendige som absolutte støtter for vesenet som står utenfor flokken og som virkelig søker sannheten - for ikke å kveles av den autoriserte tro og mening.
- 1252 ...ikke notater til dette stykke ved opprinnelig gjennomgang.
- 1253 Et vesen som enda ikke har utviklet medfølelse og kjærlighet mot andre vesener, vil ikke kunne omformes plutselig ved tvang og straff. Alene

utviklingen gjennom møtet med egen karma vil kunne omforme vesenet til gradvis å bli et kjærlighetsvesen.

1254 Når samfunnet i dag enda hevner, straffer og "tukter" sine "yngre brødre og søstre" - vil dette i realiteten være det absolutte toppunkt av hva samfunnet forstår og mener med rettferdighet. Så lenge det enda ikke kjenner livets kjærlighetslov om å elske sin neste, og videre heller ikke skjebnelovene - vil det danne seg et rettferdig bilde på basis av sine formodninger og antagelser. Men erfaringer bringer gradvis samfunnet nærmere livslovene, slik at dets syn på "rettferdighet" blir helt forandret.

1255 ...dette stykke omtaler at ting som åndelige interesser sjeldent kan deles med familiemedlemmer eller "andre naboer".

1256 ...dreier seg om at "den utviklede" tør å gå sin egen vei - uavhengig av flokkens meninger og hån.

1257 ...venner deler ikke nødvendigvis det samme livssyn, men har man innbyrdes kjærlighet så *forstår* man den andre parts syn. Mangler denne blir det lett diskusjoner og mental krig.

1258 ...enhver "seierherre" i alle mentale eller fysiske kriger - er av tvilsom karakter så lenge denne bygger på mental eller fysisk overlegen styrke.

1259 ...dette undertvinger bl.a. friheten for andre og blir et kjennetegn for de som kalles 'forbrytere'.

1260 Vesener som i dagens kultursamfunn faller inn i forbryternes rekke har en "nær" fortid - dvs. innenfor relativt få fortidige inkarnasjoner - vært i naturmenneskets samfunn som hærførere, krigere, høvdinge, konger, osv. (han nevner 1 til 5 liv siden man levde i rene stammesamfunn der kampen for tilværelsen var rådende.) - Her dominerte den sterke rett og dette å inneha rå makt og styrke var hele målet. Problemet oppstår da disse vesener i sin videre utvikling inkarnerer i den "moderne" kulturstat, der disse førnevnte maktutgytelser er svartelistet som straffbare.

1261 ...de enda primitive vesener kunne ikke få sin grove karma tilbake i et samfunn der de selv satt på toppen i brutal maktposisjon.

1262 Skjebnegjengjeldelsen eller karma utgjør et "speilprinsipp" der man får nøyaktig oppleve det i sin egen skjebne som man har skapt av skjebne for andre. Eksempelvis - har man bedratt en person økonomisk - blir man selv offer for dette samme - utløst av - ikke nødvendigvis samme person, men av "livet selv" som slik gir et speilbilde på ens egne handlingsmønstre. En sykdom kan derav som eks. heller ikke være karma for undertrykkelse av andre skriver Martinus her.

1263 Der hvor man har kunnskap eller viten (erfaring) til å skape de rette eller logiske årsaker, som starter eller resulterer i virkninger som er ønskede - føler man seg lykkelig. Inntil man tilegner seg denne kunnskap, vil livsvandringen

- bli innblandet med en rekke virkninger som er ubehagelige eller lidelsesfulle.
- 1264 At materien reagerer absolutt lovbundet (altså "reagerer likt hver gang") - er det absolutte "krav" for en utvikling. Uten gjennom dette kunne vi aldri trekke erfaring eller lære.
- 1265 Uten denne lovmessighet i alle stoffers reaksjonsmønster, ville ikke noe kunne ha eksistert. Intet ville ha vært til. (når det skrives "stoffers reaksjonsmønster, så siktes det til stoffer både av tyngde- og følelsesenergi).
- 1266 Men da alle stoffer følger et lovmessig reaksjonsmønster, blir det mulig for de levende vesener å lære disse reaksjonsmønstre å kjenne. Slik muliggjøres utvikling, lærdom - eksistens.
- 1267 Ytterlighetene i reaksjonsmåtene er på den ene siden det som framtrer som allkjærligheten, og den andre reaksjonsmåten representerer motpolen: hatet.
- 1268 Ethvert levende vesen består i en bestemt "blanding" av hat og kjærlighet. Slik reflekterer alle mennesker da bestemte tanke kvaliteter - og tankeblandinger, ovenfor sine omgivelser som kan jevnføres med bestemte "stoffarter" (hatstoff, kjærlighetsstoff).
- 1269 Dette "stoff" brukes av makrovesenene i ovenliggende spiraler av utviklingen - i deres skapelse - dvs. alle tankeklimaer er like uunnværlige i Guddommens skapelsesprosess - alt kommer her "til nytte".
- 1270 Blandingene av tankeklimaene mellom hat og kjærlighet er uendelige - dvs. stoffenes kombinasjoner er uendelige. Alt eksisterende stoff "reagerer" stadig til nye stoffer, slik at nye resultatstoffer hele tiden vil dannes.
- 1271 Stoff i de "rene" tilstander av grunnenergiene (tyngde-,følelse-, osv.) - eksisterer ikke. Alt stoff består i en blanding av flere grunnenergier. Alt stoff er i sin innerste natur syv former for reaksjoner av de syv grunnenergiene - men altså aldri alene.
- 1272 Selvsagt er aller grunnenergiene like viktige i verdensaltet.
- 1273 Tyngdeenergien oppløser - mens følelses-energien kjøler og binder.
- 1274 Intelligensenergien ligger bak all planmessig logikk som vi ser rundt oss i naturen. Og uten denne ville ikke verdensaltet kunne eksistere - slik alle grunnenergiene er like nødvendige.
- 1275 Intuisjonsenergien er en stråleformig energiform som utgjør den åndelige materie - og dette er stoffer som ikke kan sanses med de fysiske sanser - og derfor kun indirekte kan oppleves fra det såkalte fysiske plan.
- 1276 Hukommelses-energien er også en stråleformig energiform.
- 1277 Kun gjennom den stråleformige energiform kan det eksistere en overfysisk eller åndelig verden - og uten denne heller ingen "fysisk" verden, ettersom denne er et logisk resultat av planlegging og tankeaktivitet i den åndelige.
- 1278 I en fjern fortid eksisterte ikke denne Jorden på det fysiske plan - men denne fortidige åndelige eksistens har vært likeså logisk og planmessig som den

nuværende fysiske eksistens.

- 1279 Alle kloder har en gang vært forbundet med en sol og delt ut fra denne slik celledelingen også fungerer. Og all spaltning eller delning av et større legeme til et mindre - der de utspaltede enkeltlegemer fortsetter sin egen uavhengige eksistens, utvikling og vekst - er en form for fødsel for det gjeldende individ. Dette var da altså også tilfellet med Jordens fødsel der denne ble utslynget fra solen og gradvis avkjølt, slik at den senere fysiske utviklingen ble mulig.
- 1280 Da Jordan er "født" av solen i en fjern fortidig utslyngning er det nettopp skjedd det at et vesen av en gitt "spiral" i spiralkretsløpet har "vært mor" for et vesen av en "yngre" utviklingsspiral. Dog kan ikke jordvesenet leve uten ved hjelp av solvesenet. Som også hjerte-vesenet i menneskekroppen heller ikke kan leve dersom "makrovesenet" eller hele mennesket ikke eksisterte.
- 1281 Man kan slik si at et vesen utgjør foreldreprinsippet ovenfor sin organer. Et menneske er dog på en måte selv "mor og far" for sin organer som hjertet, lungene, nyrene, osv. Det finnes altså mange slags "fødsler".
- 1282 De samme grunnenergier og prinsipper som vi finner i mellom- og mikrokosmos, eksisterer på samme måten i makrokosmos, men her er tidsdimensjonene så enorme - sett fra jordmenneskets spiral - at vi helt mister oversikten over mekanismene i de overliggende kretsløp.
- 1283 Den energien som administrer eller regulerer de øvrige grunnenergiene i ethvert univers - enten et "mikrounivers" eller et "makrounivers" er *moderenenergien*. Denne syvende grunnenergi er da den energien som selve det høyeste "organ" - overbevisstheten - er oppbygget av. Denne består som en evig energi - uten variasjoner i intensitet. Selve det evig X2 er bygget opp av denne moderenergi og de øvrige 6 energiene har her sine egne organer eller legemer for sin hovedutfoldelse. Vi kan kalle dem hovedtalentkjerner for hver grunnenergi som igjen er en del av overbevisstheten eller X2 - skaperevnen.
- 1284 Denne moderenergien er altså ikke underkastet kretsløp og kan ikke forandres fra sin særlige stråleformige grunnatur. Den er en del av den evige skapeevne.
- 1285 X1 eller "Jeg'et" - dette "noe" bak alle fysiske bevegelser er altså det høyeste eller innerste levende i alle vesener. Ja - det er faktisk det eneste "levende". En bevegelse (X3) kan ikke oppleve seg selv - det kan kun kontrasten - den totale stillhet (X1). Naturen og naturkreftene utgjør på sin side nødvendige organer i et gigantisk vesen - benevnt "Jordanvesenet". Denne er likeledes i enhver detalje, hensikts- og planmessig - og avslører derved planlegging som kun er noe levendes kjennetegn.
- 1286 "Syndelfallet" var altså ikke noe djevelsk påfunn, men en Guddommelig anordning i kretsløpets mørke stadium. Her er gudesønnen så avblendet av intelligensen at han slett ikke kan se det levendes struktur og sannhet. Men for det enpolige vesenet er det en livsbetingelse å få eie det motsatte kjønns vesen

- for derved å danne en HEL enhet. Når disse to halvvesener ble ett under den seksuelle utløsning kunne den "himmelske tilstand" oppleves. Men eiebegjæret over ektefellen inkluderte også de materielle begjær. Av dette kom det hat, misunnelse, sorg, hevn og ulykker.

- 1287 Jo flere foreteelser som inngår som objekter for rivalisering om kjønns partnere eller som objekter for eiebegjæret etter materiell overflod - desto større blir hatets og kampens mentale område. Ja dets kamp om eiendomsretten over "ting" overgår i stor grad begjæret etter det motsatte kjønn selv om dette indirekte er drivkraften. Overalt ble "adam og eva" genier i å bryte livslovene - hvilket uunngåelig skapte smerte for dem selv som virkninger.
- 1288 At dette - dog instinktive - selviske tankeklime, ikke kan skape fred, er naturligvis en selvfølge. At jordmenneskets totale uvitenhet om sine massive myrderier i form av kjøttspising må resultere i lidelser for menneskene selv, er det enda helt uvitende om. Ja - blir ikke disse blod- og innvoller i pølser osv. - i stor grad framstilt som "sunne" og absolutt nødvendige næringsmidler? Feiringen av "lysets" inntreden (julen) blir markert ved å spise i seg store mengder av drepte medveseners likrester. På samme måten som lystdrap i form av "jakt" blir sett på som en sunn hobby eller sport.... Her "rir gudesønnen" rundt på gullkalven som han har røvet til seg gjennom legal utnyttelse av andres slit og arbeide - beskyttet av offentlighetens lov - og tror han selv er nådd toppen av hva livet kan gi...
- 1289 Intett utviklingstrinn kan hoppes over, derfor er dette trinn som foran beskrevet selvsagt 100% nødvendig.
- 1290 På det fysiske plan i dyreriket kan gudesønnen boltre seg i alle mulige opplevelser og overtre livslovene helt som han selv vil, men må selvsagt "betale" for alt i form av karma. Her finner vi i krig ødelagte organismer som det dog fortsatt sanses gjennom fra rullestoler, sykehussenger, osv. Dette er resultater fra "ærens makt", kanskje noe "plastret på" av utmerkelse og gyldne ordner. Ja, på dette livsplan er det i sannhet intet som gudesønnen ikke kan få tilgang til når det dreier seg om det drepende prinsipp manifestasjoner.
- 1291 Dette drepende prinsipp mangfoldige utfoldelse kan selvsagt aldri gis fasitten unyttig eller bortkastet, selv om det virker vanvittig på mange mørke-mettede vesener av i dag. Intett er urettferdighet.
- 1292 Epoken med troen på "den onde" "djevelen" eller tilsvarende er nå over når den nye verdens impuls har gjort sin inntreden. En "ny verden" og en "ny himmel og jord" er i ferd med å vaske frem fra den gamle verdens ruinhauger.
- 1293 Men i mørkets kulminasjon "eter gude-sønnen sammen med svinene", - er "et kosmisk lik". Med sin væremåte er han her en flamme fra helvetes ild.
- 1294 Men for overhodet å kunne sanse noe fra de "høyeste tinder" må han ha

opplevd livet i de "dypeste daler". I dalen blir han et geni til "å se opp" Mens han på tindene blir et geni til å "se ned".

1295 "Syndefallet's" årsak var altså ikke et djevlesk påfunn, men et nødvendig ledd i utviklingen. Ved "skaplensen" av to-poligheten ble "lidelseskornene" sådd som idagg må høstes i stadig større antall blant mange.

1296 Eiendomsretten vokste parallelt med enpoligheten. Det motsatte kjønn var ikke lenger tilstrekkelig føde for mettselen, men ubegrensede materielle "verdier" var også begjært. Gudesønnen er her så dypt "begravet" I mørkets materielle aspekter at kunnskapen om lyset er totalt opphørt å eksistere

1297 Ingen notater

1298 Mens altså individene vandre inn i mørket som absolutt enpolige vesener, så kommer de "ut av" mørket som sterkt degenererte enpolige vesener.

1299 De gamle lover (f.eks. moseloven) påbød menneskene det velkjente ekteskap og det forpliktende forsvar for ektemake og avkom.

1300 Dersom enpoligheten og den dertil hørende forelskelse var den høyest mulige lykke i universet overhodet, hvorfor da alt snakk om nestekjærlighet som vi finner i alle verdensreligionene?

1301 Det fundamentale i Det Gamle Testamente er ekteskaps-og familieloven, - ja her trues det med dødsstraff for alle som ikke fulgte de oppsatte formerings- eller parringsidealer. Og ellers påbys gjengjeldelsesloven: "øye for øye - tann for tann".

1302 Krigsmarkens hærførere er på dette trinn i utviklingen, folkets store idealer og fokus for tilbedelse. Jødene har altså i lange tider betraktet seg som et "herrefolk" som nærmest skulle være guddommens kjeledegger. De så ned på andre mennesker fra andre folkegrupper som mindreverdige. At denne innstilling i kraft av karmaloven må resultere i lidelseserfaringer - eller at de selv blir utsatt for samme ideer fra andre "herrefolk" - er noe som historien har demonstrert.

1303 Jødefolket er blitt en slags demonstrasjonsmodell for den øvrige menneskehet i deres væremåte av selvdyrkelse, selvishet - ja, deres skjebne i hele historien har vist dem hvordan de nettopp ikke skulle behandle andre. Utviklingen har vist hva som blir resultatet av en slik væremåte der en tror seg være "utvalgt".

1304 Klodens øvrige folkeslag og nasjoner har idag nå i stor grad trådt inn på de samme veier som jødene har gått, via geniale forretningstanker som jo i prinsipp er skjult eller kamufluert utplyndring av de mindre smarte. Videre har den øvrige verden tatt etter deres tanker om deres "egen store tro på seg selv" - som altså går på å være mer genial og intelligent enn de øvrige som man ser ned på.... Nazismen i

tyskland var et eksempel på denne falske tanke om sin egen fortreffelighet og storhet - om at man som person eller gruppe var hevet over andre.

1305 Kan det tenkes en større spire til nasjonalismens undergang enn dette at det i blandt jødene selv ble født en personlighet som var et fullkomment geni i internasjonalisme, alles likhet og total tilgivelse?

1306 Enhver form for nasjonalisme vil i de nærmeste århundrer gå sin undergang i møte.

1307 I det kommende verdensrike er alle mennesker borgere i en eneste nasjon, og denne nasjon omfatter absolutt hele kloden. Her blir det ingen valgkamper og selviske kamper om makt og dominans. Her vil nestekjærligheten til fulle dominere, slik at juleevangeliets budskap om fred på jorden til menneskets behag, vil vibrere som absolutt virkelighet.

1308 Det jødiske folkets historie har vært en anskuelsesundervisning om at "hovmod står for fall".

1309 Hvilket hat kan eksistere uten å være basert på en krenket "eiendomsrett"? Hvilken misunnelse kan eksistere om den ikke er et ønske om selv å eie det som andre har?

1310 Det Nye Testamente representerer derimot den direkte motsetningen til dette da det der anmodes om å tilgi, om å elske sin neste, elske sine fiender, osv. Der heter det at "en rik kan ikke komme inn i himmelrikes rike...." "Det er lettere for en kamel å gå gjennom et nåløye, enn for en rik å komme inn i Guds rike..."

1311 At såvel det gamle og det nye testamente har overlevd, er en bekreftelse på at menneskeheten har hatt bruk for dem. Ellers ville de forlengst være utslettet av jordmenneskets mentalitet eller tankeverden.

1312 Noe så grusomt som å stene mennesker til døde - eller korsfeste dem for brudd på moseloven, var altså i en viss fortid et ideal for menneskene på dette utviklingstrinn.

1313 Man forstod ikke dengang at sann troskap kun kan eksistere som et utslag av kjærlighet. Et ekteskap som kun kan opprettholdes ved lov eller ved trussler om straff, er kun et maktmessig opprettholdt forhold mellom to parter.

1314 Ekteskapet ble - og blir fortsatt - betraktet som en del av den private eiendomsretten. Ektefellen er en privateiendom på samme måten som huset, bilen og hytta er det for mennesker idag. Vigselsattesten er slik sett et eiendomsbevis som rettferdiggjør ektefellen som sin gjensidige eiendom.

1315 Absolutt ALT innenfor den jordmenneskelige mentalitet er underkastet det "forretningsmessige" prinsipp - som altså gir eiendomsretten over "skapte ting" gjennom kjøp og salg. Dette enten iform av mennesker, dyr eller andre ting. Slik er det også i en viss grad med gavekulturen på jorden - der det ofte kun blir ydet "gaver" der det kan "lønne seg" - eller der man av dette vil "få noe tilbake". Altså der gaven blir gitt i en viss atmosfære av selvishet. Og dette viser seg ofte som en skuffelse hos gavevderen, der ingen gjenydelse oppnås.

1316 DGT la spiren for det moderne forretningsprinsipp som i dag så totalt dominerer verden. Dette prinsipp sier i sin opprinnelige form "lik verdi for lik verdi" - altså et rettferdig bytteprinsipp. Men forretningslivet har i sine selviske materielle begjær gjort dette om til å lyde "maksimal betaling for en vare av minimal verdi". Altså prinsippet "mye for lite."

1317 Budskapet om Jesu tale om nestekjærlighet, tilgivelse, osv. - var i direkte motstrid med datidens rådende moralbud på jorden - ja disse ord var som "sand i maskineriet" for de enda primitive mennesker som levde etter hevnmoren fra Moses. Kjærlighetsbudskapet kunne slett ikke aksepteres. Da man så gradvis ble lei av den gamle hevnmoren var det dog ikke av medfølelse med ofrene, men fordi den stadige økende "karma" medførte at ens eget liv stadig var truet av andre - ja, selv ens egne barn var potensielle mordere. Av dette dominerte den permanente døds- eller drapsfrykt.

1318 Men i denne hevn-moral kom det en grad av regulering av dette gjennom lovene i de forskjellige religioner. Gradvis ble øvrigheten til den instans som skulle "dømme" og drap, tyveri og hevn ble ikke lenger heltebedrifter men tvert imot forbudt. Slik ble da denne drapslyst til en viss grad hemmet og dirigert inn i begrensede baner.

1319 Tilrøving av andres gods og verdier måtte derfor finne sted på nye måter, og derved oppsto "forretningsprinsippet" - som idag kulminerer i alle lands forretningsliv. Og selve basisen i dette er etterhvert blitt dette å få mest mulig betalt - altså i bytte - for minst mulig av egen innsats, arbeide eller byttemidler forøvrig.

1320 Det falske forretningsprinsipp eller dette å betale en betydelig overpris for

enhver vare, har ført til en anselig mengde av kapitalopphopning hos et lite mindretall - mens det store flertall i verden lever på eksistensminimum. Overalt må en ut med skyhøye overpriser for matvarer, klær, skotøy, osv. - ting som er livsnødvendige. De offisielle statslover ligger også som en beskyttelse over alle "bedrifter og foretak" som alle har til hensikt å tilrøve seg mest mulig betaling for en vare av minst mulig verdi - dette i form av billige råstoffer eller billigst mulig arbeidskraft. (Martinus skrev dette for mer enn femti år siden - og siden dengang har staten i en viss grad - og i perioder - gått inn og forsøkt å regulert dette med lover av minstelønn etc.)

1321 Det falske forretningsprinsipp er en kamuflasje for et slaveri ovenfor "de ansatte" som må ofre det meste av deres liv for å sikre et behagelig overskudd for en eller annen - ofte selvisk - bedriftseier.

1322 Eierne utgjør overklassen, mens de arbeidende utgjør underklassen. Førstnevntes skjulte røveri blir hyllet av offentligheten og hedret med utmerkelse, statuer i offentlige parker, osv. Dette fordi disse jo "skaffer arbeide" for de ofte mindre smarte og mindre kreative "arbeidere".

1323 Luksus finnes ikke dersom denne ting/gjenstand tjener en hensikt i å gjøre livet lettere og mer behagelig å leve for opphavet. Men den luksus som er tilgjengelig for bare noen ytterst få idag, vil utgjøre det normale og uten strev bli oppnålig for alle individer i framtidssamfunnet. (Og det kan bemerkes at nå mens dette skrives inn - mer enn 50 år etter dette ble skrevet av Martinus - er dette langt på vei blitt slik i vår del av verden her i skandinavia).

1324 I den "økonomiske krig" som utkjemper på alle plan - innen såvel land som også mellom landene - finner vi både tapere og vinnere. Taperne er alle de arbeidere som må ofre sitt livsverk for å kunne overleve - mens de seirende er de som har kunnet tilrøve seg en størst mulig "formue". Krigens følger blir derved hat, hevn, tyveri, usannheter, arbeidsløshet, armod, prostitusjon, livstretthet, sykdommer og selvmord - dette side om side med luksustilværelser i fråtseri og dovenskap.

1325 Mens det før ble kjempet med pil og bue, så kjempes det idag med bankkontoene som våpen. Med dette våpen kan såvel enkeltpersoner, grupper - ja hele stater og verdensriker bringes til ruin. Og mens bruk av våpen og trussler i det sivile samfunn idag bringer en fengselstatter - så gir nettopp "bankkontovåpenet" slett ingen straffer - men snarere "aktelse og beundring" fra samfunnets side. Alle økonomiske kriser, konkurser, osv. - er intett annet enn tilbakevendte energier som

opprinnelig ble utsendt som egoisme og griskhet. At denne karma nå virkelig resulterer i det falske forretningsprinsippets dyprgripende "jordskjelv" - ser vi i stadig økende grad rundt oss i hverdagen.

1326 Selv om jødefolket har vært foregangsmenn i "det falske forretningsprinsipp" - så har det meste av den øvrige verden nå tatt modell av denne væremåten og bankkontokulturen har nå gjennomsyret det meste av verden. Selvsagt er dette et nødvendig trinn som alle må gjennomleve. Det er på ingen måte noe spesielt for jødene.

1327 Analysene er ingen kritikk av jødene eller andre forretningsfolk, men belyser dette livsdomene i den absolutt nødvendige livsvei som alle må passere og vandre på - og hvert trinn igjennom. Dette rettfærdiggjør ingen som helst kritikk eller nedrakking av forretningsfolk eller "tilbedere av bankkontokulturen."

1328 Det Gamle Testamentets misjon er nå fullbrakt - ettersom det rå maktprinsipp er blitt intellektualisert og intelligensbetonet. Prinsippet er dog det samme, og dette må det nødvendigvis kreve tid og utvikling å kunne forvandle - før enn det er "bortøvd" eller degenerert.

1329 Omformingen av den rå og barbariske væremåte - til en sann nestekjærlig væremåte, lot seg ikke skje plutselig. Det måtte nødvendigvis ta tid - noe annet ville være et brudd med all annen utvikling som vi ser rundt oss i naturen. Mellomleddet i denne utviklingen fra "dyr" til "menneske" - er det stadium der røveriets prinsipper er ikledt eller kamuflert under "forretnings" kappe av egoisme og selvdyrkning.

1330 Ja - denne skjulte røverivirksomheten som er skjult bak "forretning", ble til et ideal for vesenet i dette utviklingstrinn. Det falske forretningsprinsipp ble den absolutt sterkeste maktfaktor innenfor jordmenneskeheten.

1331 Innen overklassens mennesker oppsto en mengde "luksus-mennesker" som i lediggjengeri kunne leve på andres arbeide. Mens underklassens miljø var utviklende på "illegale" virksomheter. Hva kan et menneske gjøre når det ikke får arbeide, ikke eier noe og ikke får noen form for understøttelse? Da må det ty til dyrets metoder - f.eks må det stjele for å overleve

1332 Den moderne sivilisasjon er bygget på krigens metoder - der den samme krigen også raser mellom overklassen og underklassen, mellom arbeidsgiver og arbeidstager, mellom fattig og rik. Mellom industriland og u-land, og inbyrdes

mellom de rike.

1333 "Kommunist" er i virkeligheten en som praktiserer nestekjærlighetsloven fullt ut, og kan tilgi og dele med sin neste. Ja, som selv kan sulte for at ens neste kan mettes. Den første kommunist var Kristus, som sa: "heller gi enn ta". dette vil bli den sanne kommunismes praktiserte ideal - her vil ingen fattige eller overfladiske rike eksistere.

1334 Gjennom begrepet "politikk" utkjemper kampen mellom over og underklassen. Kampen mellom de som eier noe og de som ikke eier noe. Mellom fattige og rike. Denne kamp bevirker hevn og forfølgelse, misundelse og hat. Politikk er den praktiske kamp mellom det Gamle - og det nye Testamentets ideologi. Politikk er kampen mellom selviskheten og uselviskheten.

1335 Alle politikere som kjemper for en sosial uselviskhet. For økonomisk likhet, for prinsippet om å dele - disse er i virkeligheten de kosmisk virkelige "kommunister". De er fjernt fra de som så langt har kalla seg kommunister - for selve målestokken på dette er verdensgjenløseren Kristus. I sann kommunisme finnes ingen intoleranse imot de etablerte velbestående i samfunet. Intet av vold og maktpolitikk. Begjæret etter å eie, etter å ha en stofformue, må selvsagt være overvunnet eller mettet før enn et sådant "kommunistisk" samfunn vil kunne fødes eller leve.

1336 Et mislykket forsøk på å innføre kommunismen har vi sett i dagens kina. Mislykket i den forstand at den materialistiske mettelse der enda ikke var nådd for flertallet av innbyggerne der. Veien til den sanne kommunismen går kun gjennom utvikling og intet annet.

1337 Sann "kommunisme" kan ikke opprettholdes ved tvang eller diktatur. Den kan ikke prakkes på noen, men vil fødes helt gradvis og naturlig av seg selv - etterhvert som vesenet trettes og finner kjedsomlighet ved den renmaterialistiske ørkenvandring.

|1338 Det som idag betegnes som demokrati, er de første gryende forløpere for et kommende nestekjærlig verdensrike. Alle politiske partier som kjemper for demokrati er i realiteten talsmenn for den sanne "kosmiske" eller nestekjærlige kommunisme.

1339 Diktaturet er de aller siste dønninger fra en fortidig utlevd hedensk religiøsitet, som hadde sitt kulminasjonsområde på fortidige kontinenter - lenge før

de gamle verdensimpulser (Buddhismen og Kristendommen) - begynte å bølge innover vårt mellom- og makrokosmos.

1340 De urgamle hedenske tradisjoner og de siste strålene fra en fortidig primitiv verdensimpuls bølger nå sine siste kraftimpulser over det jordiske kontinent.

1341 Mens denne mørke verdensimpuls engang i fortiden var den passende påvirkning, medfører den samme impuls sine ettervirkninger i dag, den absolutte disharmoni for jordmennesket. På samme måten er nå tilbedelsen og underkastelsen av autoriteter og førere et mer og mer unaturlig levemønster for dagens mennesker.

1342 Impulsens misjon idag er å føre menneskene på jorden "oppad mot lyset". Det er å utvikle den enkeltes særlige individuelle evner og anlegg til fram til de blir til alles glede og velsignelse. Vesenene skal nå bringes fram til å bli fullkomne - slik at de i sin praktiske væremåte utløser dette som "alles kjærlighet imot alle".

1343 "Guds vilje" er nå å kunne utløse denne "alles kjærlighet til alle" som en praktisk virkelighet. Enhver politisk bevegelse som har fellesskapet og samarbeidet til hovedmål, vil på sikt være sikret tilslutning, da dette er selve Guddommens vilje i den nuværende del av utviklingen.

1344 Alle politiske og religiøse sekter på jorden, er mer eller mindre gjennomsyret av de fortidige verdensimpulser som tilkjenner seg gjennom f.eks. "rettferdig harme", hellige kriger, osv.

1345 De mest forfinede konsekvenser av blandingen mellom de hedenske og de nye kosmiske impulser, er de "systemer" som vi kjenner som "demokrati" og "kommunisme" eller sosialisme. Ingen av disse er idag ferdigutviklet, men er enda på et fosterstadium i forhold til de mer fullkomne stadier - som begge disse "systemer" vil utvikle seg til i framtiden.

1346 Hva vil så dette bety? Jo - ifølge Martinus sin evne til å skue utviklingen med sitt kosmiske syn, kan han se at utviklingen går mot en total sosialisering av menneskeheten. Det blir slik sett slutten for alle "godseiere" og andre som har tilrøvet seg en stor privatformue, på bekostning av felleskapets fellesverdier. Det er slutten for alle varers "børsnoteringer."

1347 Så lenge en er med på å opprettholde det idag bestående system og selv er en som ønsker å samle seg stor rikdom, og derigjennom er æreskjær, da er man ikke i nestekjærlighetens favør.

1348 Slit med snev av frihetsberøvelse, diktatur og mental ensretting -hører selvsagt ikke hjemme i det kommende verdensrike. Alt som ikke naturlig og frivillig kan forenes i samarbeid og gleden ved å gi, er enda ikke modent for å levendegjøre det kommende riktige "kommunistiske " , kapitalfrie samfunn.

1349 Jesu snakk om himmelrikets rike på jorden ble opphøyet som noe totalt uopnåelig og derved himmelsk eller ikkefysisk. Derved begynte man å dyrke de "syndsforlatende" sakramenter i det gamle testamentes primitive ånd.

1350 Seremonier for syndsforlatelse ble "sovemiddelet" for en enda uimottagelig menneskehet. Guddommens "Sønn" ble forlangt som offergave for derved å overse hele klodens "synd". Dette jo fortsatt det rådene dogme. Mennesket befant seg her i en sone hvor det er i kretsløpets største kontrast til lyset - det lever i fortidens primitive barbari, og kjærlighetsbudskapet er enda en fjern teori.

1351 I dag har mange begynt å forstå at det må kunne skapes en bedre verden enn den helvetesdominerte hverdag som i dag faktisk finnes overalt på planeten Jorden

1352 Men verdensriket kan selvsagt ikke fødes plutselig uten gjennom en gradvis utvikling. Hevnmoralen er gradvis erstattet av rettsvesenet, som idømmer "straff" som er fastsatt av myndighetene. Men lysten etter å selv idømme "rettferdig" straff over andre er stor for svært mange fortsatt.

1353 Mens drap og plyndring var heltegjerninger for de fortidige barbariske vikingesamfunn, må dagens kultursamfunn avstraffe så danne handlinger dersom de ikke kommer inn under henholdsvis "nødverge" og "forretning".

1354 Fortidens "religiøse"idealer er idag blitt "politikk". Politikk kan også kan også kalles en materialistisk "troform". De av Jesus gitte leveregler er også kunn blitt religiøse trosformularer, mens kjernen av humanitet og nestekjærlighet er utvasket. Slik vil de gamle trosreligioner sakte dø ut mens noe nytt fødes sakte.

1355 Politikk er omdannet "religiøsitet". Som oftest - eller si nesten alltid - er denne politikken redskap i selvisheten favør. Ofte også kombineres både religiøsitet i form av et sivilt yrke som prest, biskop e.l., med politisk "karriere".

1356 Mens det religiøse før var knyttet til det over-jordiske, er det idag redusert til kun å omhandle materiell velstand og rent fysisk behag. Noe utover dette kan dagens mennesker ikke lenger "tro på".

1357 Religiøsitetten har "utkrystalisert" seg til bl.a. demokrati og kommunisme.

1358 I dette stykke sier Martinus at demokrati og kommunisme i sin egen-natur er identiske. Et demokrati som ikke er kommunistisk er ikke noe virkelig demokrati.

1359 Fullkommengjørelsen av den plan som gjør samfunnsystemet til et behag og et eldorado for alt levende - det representerer nettopp det ferdige menneskerike. Enhver skapelse som ikke bringer denne gledesbefordrende harmoni, er derved enda ikke ferdig eller fullført.

1360 "Naturens skapelse" er den høyeste modell på logisk og derved allkjærlig skapelse. Her finner vi fullkommenhet og ufullkommenhet. Men det ufullkomne er i en stadig bevegelse og forvandling - der den utvikler seg mot det enda mer fullkomne. Slik blir primitivitet å betrakte som noe uferdig - uansett hvilke former og uttrykk som denne manifesteres gjennom.

1361 "Det ferdige" er alltid i harmoni. Mens det uferdige tilsvarende er i disharmoni. Av dette følger lidelse, frykte og smerte i det ufullkomnes kjølvan.

1363 I dag mister "religionene" med deres ulogiske dogmer, stadig fler og fler tilhengere. Sakramenter og seremonier mister helt betydningen. Mennesket gjennomskuer den primitive Guddommsoppfattelse som kirkene og prestskapet forkynner. Med korsfestelsen av Jesus på Golgata - korsfestet man i virkeligheten den gamle guddommsoppfattelse - hvor hevnen sto som det sentrale. Tilgivelsens epoke var gjennom verdensgjænløseren Kristus demonstrert som reell virkelighet i "kjøtt og blod".

1364 Nestekjærlighetens kulminasjon er utelukkende dette å leve for å tjene andre og ikke leve for å la seg tjene - det er kun "å heller gi enn ta". Ja - selv dette å selv gå i døden, enn at andre skal dø - det hører med til nestekjærlighetens største demonstrasjoner og realiteter. Dette å nå denne mentaliteten er nå selve livets mening og foreløpige sluttmaal. Først her er mennesket "ferdigskapt".

1365 Men verden regjeres fortsatt etter D.G.Testamentes prinsipper - altså etter hevnprinsippet. En primitiv ("ond") handling straffes med en tilsvarende ond handling - dvs. en hevnføreteelse. Denne blir selvsagt oppfattet som rettferdig og i mange tilfelle mener mange at straffen er for mild. Men mennesketens hevmoral skaper ingen harmoni og fred, men derimot en vedvarende krig. En krig som har "rast" helt siden det levende vesen var en kjøttetende plante i den meget fjerne

fortid - og helt fram til idag da det kulminerer med de voldsomme drapskapasiteter gjennom atombomber- og raketter.

1366 Av klodens mennesker utgjør ca. en tredjedel vesener som enten er direkte drepte eller på en annen unaturlig måte er blitt flyttet til det åndelige plan. En annen tredjedel er invalider og krøplinger på det fysiske plan. Den siste tredjedel er enda "kampdyktige" og befordrer i stor grad krigen, hatet og hevnen videre.

"Dommedagen" er en absolutt uunngåelig foreteelse for alle jordmennesker. Den er rett og slett en kosmisk livsbetingelse for absolutt alle levende vesener. På samme måten som vannet er en livsbetingelse for fisken.

1367 Et visst antall av de vesener som "midlertidig" er tilknyttet jordkloden som sitt makrovesen, er til enhver tid på de åndelige - eller stråleformige livsplan. Oppbygningen av et nytt fysisk legeme kan kun skje fra det åndelige plan. "Det åndelige plan" for jordvesnene er klodens åndlige legemer. De utgjør i deres diskarnerte tilstand mikrovesener i klodens åndelige tyngde- og følelseslegeme.

Hver gang vesnene dør i krig - ved lemlestelse - eller andre lidelseserfaringer, - blir de noe forandret - dvs. de får gjennom dette en stadig økende erfaringsdannelse fra mørkets skapende prinsipper, og mettelsen av dette gjør at de får en stadig større avsky for krigens og mørkets mentalitet.